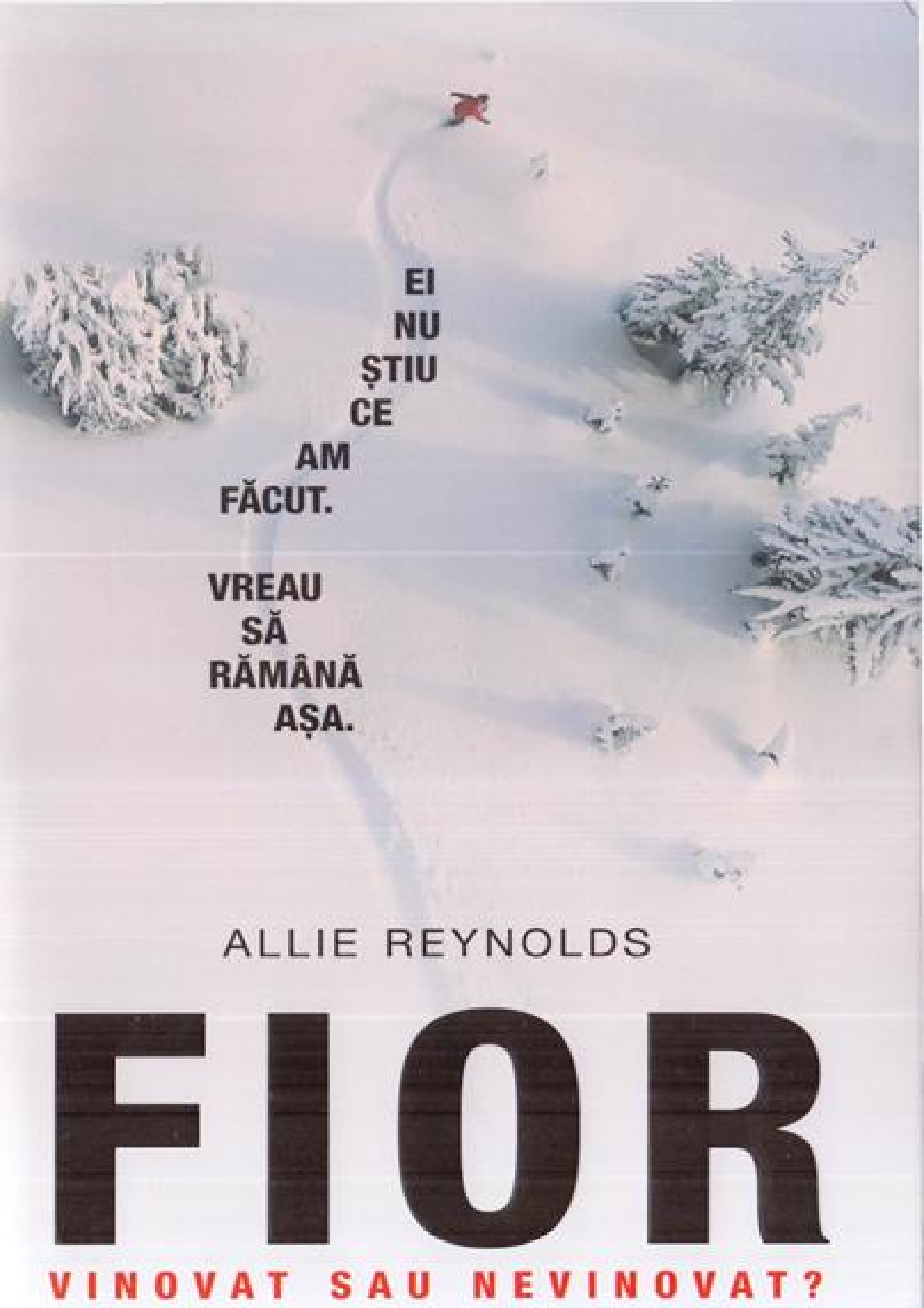

ALLIE REYNOLDS

FIOR

VINOVAT SAU NEVINOVAT?

Cuprins

Prolog
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 5 În prezent
CAPITOLUL 6 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 7 În prezent
CAPITOLUL 8 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 9 În prezent
CAPITOLUL 10 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 11 În prezent
CAPITOLUL 12 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 13 În prezent
CAPITOLUL 14 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 15 În prezent
CAPITOLUL 16 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 17 În prezent
CAPITOLUL 18 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 19 În prezent
CAPITOLUL 20 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 21 În prezent
CAPITOLUL 22 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 23 În prezent
CAPITOLUL 24 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 25 În prezent
CAPITOLUL 26 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 27 În prezent
CAPITOLUL 28 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 29 În prezent
CAPITOLUL 30 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 31 În prezent
CAPITOLUL 32 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 33 În prezent
CAPITOLUL 34 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 35 În prezent

CAPITOLUL 36 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 37 În prezent
CAPITOLUL 38 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 39 În prezent
CAPITOLUL 40 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 41 În prezent
CAPITOLUL 42 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 43 În prezent
CAPITOLUL 44 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 45 În prezent
CAPITOLUL 46 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 47 În prezent
CAPITOLUL 48 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 49 În prezent
CAPITOLUL 50 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 51 În prezent
CAPITOLUL 52 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 53 În prezent
CAPITOLUL 54 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 55 În prezent
CAPITOLUL 56 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 57 În prezent
CAPITOLUL 58 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 59 În prezent
CAPITOLUL 60 Cu zece ani în urmă
CAPITOLUL 61 În prezent
CAPITOLUL 62 În prezent
CAPITOLUL 63 În prezent
CAPITOLUL 64 În prezent
EPILOG După nouă luni

ALLIE REYNOLDS

FIOR

Traducere din limba engleză de Liliana Pelici prin Lingua Connexion

Titlul original: *Shiver,* 2021

Editura RAO, 2021

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2021

Prolog

E din nou perioada aceea a anului. Perioada în care ghețarul renunță la cadavre.

Masa imensă de gheață de acolo, de sus, e un râu înghețat care curge prea încet ca să fie văzut cu ochiul liber. Victimele recente ating ușor umerii celor mai vechi în adâncurile lui sticloase. Unele ies la suprafață la vârf, altele la bază și nu se poate ști cine va fi următoarea care va ieși.

Pot trece ani până să reapară. Chiar și decenii. Un ghețar din Italia a apărut la știri recent, când a scos cadavrele mumificate ale unor soldați din Primul Război Mondial, cu tot cu căști și puști.

Totuși, ce intră trebuie să iasă, în cele din urmă, așa că verific știrile locale în fiecare dimineață.

Aștept un anumit cadavru.

CAPITOLUL 1

— Alo? Ecoul strigătului meu se aude în jurul peșterii de beton.

Cunoscuta telecabină, roșie și albă, stă în punctul terminal, dar nu e nimeni în cabina operatorului. Soarele a dispărut în spatele Alpilor, cerul e roz, dar încă nu e nicio lumină aprinsă în clădire. Unde sunt toți?

Un vânt rece ca gheața îmi bate în față. Mă chircesc mai mult în geaca mea. Suntem în afara sezonului și stațiunea nu se deschide decât peste o lună, așa că nu m-am așteptat ca teleschiurile celelalte să funcționeze, dar am crezut că acesta va merge. Cum o să urcăm până la ghețar? Oare am greșit ziua?

Îmi arunc geanta cu snow-boardul pe platformă și îmi scot telefonul ca să-mi verific e-mailul din nou. „Bună, băieți! Cine poate veni la o reuniune de weekend? Clădirea Panorama, ghețarul du Diable, Le Rocher. Ne întâlnim la telecabină, vineri, la 5>00 după-amiaza, 10 noiembrie. C. x”

C de la Curtis. Dacă altcineva m-ar fi invitat aici, l-aș fi șters fără să răspund.

— Hei, Milla!

Iată-l pe Brent, urcând pe trepte, în salturi, spre mine. Cu doi ani mai tânăr decât mine, trebuie să aibă 31 de ani acum și încă are farmecul lui băiețesc – părul brunet care-i atârnă, gropițele – chiar dacă arată neglijent și obosit.

Mă ridică de la pământ într-o îmbrățișare strânsă. Îl îmbrățișez și eu strâns. Toate acele nopți reci pe care le-am petrecut în patul lui… Mă simt prost pentru că nu l-am contactat. Dar, după ce s-a întâmplat… Oricum, nici el nu m-a contactat.

Peste umărul lui se văd vârfuri înalte, ca niște umbre pe cerul care se întunecă. Chiar vreau să fac asta? Nu e prea târziu. Aș putea inventa niște scuze, m-aș urca în mașină și aș pleca departe.

Cineva își drege glasul în spatele nostru. Ne despărțim și vedem silueta înaltă și blondă a lui Curtis.

Cumva, Curtis arăta la fel ca ultima dată când l-am văzut. Mă așteptam însă la asta. Doborât de durere. Un om distrus. Dar bineînțeles că nu arată așa. A avut zece ani să treacă peste asta. Sau să ascundă totul înăuntrul lui.

Îmbrățișarea lui Curtis e scurtă.

— Mă bucur să te văd, Milla!

— Și eu.

Întotdeauna mi-a fost greu să-l privesc direct în ochi, pentru că era foarte arătos – încă e – dar acum mi se pare și mai greu.

Curtis și Brent își strâng mâinile, pielea lui Curtis fiind palidă pe lângă cea a lui Brent. Și-au adus snow-boardurile; nu mă miră. Cu greu am urca până acolo fără ele. La fel ca mine, și ei poartă blugi, dar mă amuză să văd gulere de cămăși pe sub gecile de snow-board.

— Sper că nu v-ați așteptat să mă îmbrac elegant, zic eu.

Curtis mă privește din cap până-n picioare.

— Ești bine și-așa.

Înghit în sec. Ochii lui sunt la fel de albaștri ca întotdeauna, dar îmi amintesc de cineva la care nu vreau să mă gândesc. Nu mai au niciun pic din căldura pe care o simțeam de la el.

— Cine mai vine? spune Brent.

De ce se uită la mine?

— Habar n-am, îi răspund.

Curtis râde.

— Nu știi?

Se aud pași. Vine Heather. Și cine-i acela? *Dale?* Nu se poate – încă sunt împreună?

Părul cândva sălbatic al lui Dale e tuns cu stil, piercingurile i-au fost scoase, încălțămintea lui modernă pentru snow-board pare să nu fi fost folosită. Cred că Heather a fost cea care l-a

schimbat. Măcar l-a lăsat să își aducă snow-boardul.

Heather poartă o rochie – una scurtă, neagră – cu dresuri și cizme până la genunchi. Probabil că îi e foarte frig, chiar și cu geaca Puffa peste ea. Simt un miros de spray fixativ de la pletele ei lungi și negre când mă îmbrățișează.

— Mă bucur să te văd, Milla!

Trebuie să fi băut câteva pahare înainte să vină, pentru că pare aproape sinceră. Cizmele ei au tocuri de opt centimetri, făcând-o cu doi centimetri și jumătate mai înaltă decât mine, probabil de aceea le și poartă.

Îmi arată repede un inel.

— V-ați căsătorit? întreb. Felicitări!

— Acum trei ani.

Accentul ei de Geordie e mai pătrunzător ca niciodată.

Brent și Curtis îi dau câte-o palmă pe spate lui Dale.

— Ți-a luat ceva timp s-o ceri, nu-i așa? spune Brent.

Și accentul lui de Londra pare mai puternic.

— De fapt, eu l-am cerut, intervine brusc Heather.

Ușa telecabinei se deschide scârțâind. Un însoțitor vine târșâind picioarele în spatele nostru, cu șapca neagră, tipică stațiunii, trasă în jos. Ne verifică numele de pe o planșetă și ne face semn să intrăm.

— Suntem toți? spun eu.

Însoțitorul pare să creadă că da. Mi se pare cunoscut. Mă chinui să-i văd fața, dar până să-l văd mai bine, închide ușa și dispare în cabina lui.

— Cine să mai fie? adaugă Curtis.

— Ai dreptate, încerc să conchid.

Au mai fost câțiva în trecere dar, din gașca noastră, doar noi cinci am mai rămas.

Sau, mai degrabă, doar noi am mai rămas în picioare.

Mă cuprinde vinovăția. *Nu va mai merge niciodată.* A trebuit să-i privesc fața când i-au spus asta. Știind că a fost vina mea.

Telecabina începe să se miște brusc, clătinându-se. La fel ca mine, ceilalți se holbează fermecați, prin plexiglas, în timp ce zburăm deasupra vârfurilor brazilor, urmărind lumina ce se stinge în susul muntelui. E ciudat să văd pământ și iarbă dedesubt. Întotdeauna a fost zăpadă. Mă uit după marmote, dar probabil că hibernează. Trecem peste o stâncă și mica stațiune Le Rocher nu se mai vede.

Suspendați în aer așa, cu peisajul alunecând dincolo de fereastră, am o senzație ciudată. Parcă am călători înapoi în timp, în loc să urcăm pe munte. Și nu știu dacă sunt pregătită să înfrunt trecutul.

Prea târziu. Telecabina se leagănă deja la mijlocul stației. Ieșim trăgându-ne bagajele. E mai frig aici și va fi și mai frig acolo unde mergem. Platoul e pustiu, limita zăpezii e de la jumătate în sus. Acesta e centrul zonei de schi iarna, cu telescaune și remorci mergând în toate direcțiile, dar telecabina e singura care circulă azi.

Rampa era chiar lângă căsuță. Acum e un șanț plin de noroi, dar pot vedea cu ochii minții zidurile albe imaculate. Era cea mai bună rampă din Europa la vremea aceea și pentru ea am venit toți aici în acea iarnă.

Doamne, amintirile! Mi se face pielea de găină. Parcă văd cum eram mai tineri, ne înghionteam și râdeam. Noi cinci.

Și cele două care lipsesc.

O rafală de vânt rece ca gheața îmi învârtește părul în jurul feței. Trag fermoarul gecii de snowboarding până la bărbie și mă grăbesc după ceilalți.

Telecabina ne va duce până la aproape 3.500 de metri – una dintre cele mai înalte zone de schi din Franța. Cabinele portocalii și lucioase atârnă pe

cablu ca globurile de Crăciun. Curtis intră în cea mai apropiată cabină deschisă.

Heather îl trage pe Dale de mână.

— Hai să urcăm în alta.

— Nu, spune Dale. Începem cu toții.

— E mult spațiu, zice Curtis.

Heather pare neîncrezătoare și o înțeleg. Teoretic, în cabinele acestea mici încap șase persoane, dar ne vom înghesui cu toate bagajele noastre. Nu ne ajută cu nimic că și-a adus ditamai geamantanul.

Brent își apleacă trupul înalt pentru a intra.

— Mills, poți să stai la mine pe genunchi. Dă-ne geanta ta de snow-board.

— Dale poate să stea la tine pe genunchi, îi spun. Eu rămân aici.

Heather ajunge la Dale pe genunchi, lângă Curtis, eu și Brent stăm față-n față, cu bagajele înghesuite în jurul nostru. Dale arată foarte ciudat fără *dreadlocks.* Cu coloritul lui nordic, îmi amintea de un viking. Acum pare mai mult – un prezentator de emisiune-concurs.

Trecem repede pe platou. Ce pustiu e jos! Uit cât de întinsă e zona asta. Drumeții merg pe aici vara și urcă pe trasee în zig-zag. Trebuie să fie frumos – o multitudine de flori alpine – dar tot ce se vede azi e iarba maro neîngrijită și grohotișul de pe stânci. Niciun semn de viață, nici măcar o pasăre. Terenul pare sterp.

Mort.

Nu! Doarme! Așteaptă!

Ca altceva de aici, de sus. Înghit în sec și mă forțez să-mi scot acest gând din minte.

Genunchiul lui Curtis îl lovește pe al meu în timp ce trecem zornăind pe lângă un stâlp. Pare neobișnuit de tăcut, dar pot să înțeleg de ce. Dacă e greu pentru mine, trebuie să fie de o sută de ori mai rău pentru el.

Invitația nu a menționat asta, dar e evident de ce suntem aici. Cu o zi înainte să vină e-mailul lui,

am aflat de la știri că:

„Practicanta britanică de snow-boarding dispărută acum zece ani a fost declarată moartă, în absență, în urma unui proces.”

Ceilalți nu puteau fi mai dornici să vină decât eram eu, dar cum am fi putut să refuzăm? E firesc să-și dorească să o comemoreze.

Acum e zăpadă sub noi, strălucind liliachie în amurg. Cu mult deasupra sunt stâncile înalte, de unde și denumirea stațiunii – Le Rocher. Clădirea Panorama e cocoțată în vârf, o formă întunecată și îndesată, chircită împotriva forțelor naturii.

— Mills, cum ai reușit să faci asta? spune Brent.

— Ce să reușesc? întreb.

— Accesul VIP la ghețar. Plimbarea cu telecabina privată și toate astea. Destul de impresionant.

Mă holbez la el.

— Ce vrei să spui?

— Asta e perioada de închidere. Nu poate fi ieftin.

— De ce crezi că *eu* am organizat asta? Curtis a făcut-o!

Curtis mă privește ciudat.

— Pardon?

De-a ce se joacă? Ne scoatem telefoanele. Ultima dată când mi-am adus telefonul până aici, sus, mi-am spart ecranul la prima încercare, alegându-mă cu o vânătaie urâtă în formă de telefon pe șold. După aceea, nu m-am mai deranjat să-l iau până sus.

Îi arăt e-mailul, iar Brent mi-l arată pe al lui. Invitația lui e la fel ca a mea, doar că e de la M și are un P.S.: „Mi-am pierdut telefonul. Trimite-mi un e-mail.”

— Poftim!

Curtis mi-o arată repede pe a lui – aidoma cu cea a lui Brent.

Niciodată nu l-am înțeles pe Curtis. Asta i se pare o glumă bună?

Cabina scârțâie în timp ce trecem pe lângă alt stâlp și simt pocnituri în urechi. Aici, terenul începe să devină abrupt. Am început urcarea foarte lungă până la gheţar.

Mă întorc spre Dale și Heather:

— Ce scria în invitația voastră?

Dale ezită.

— Da, la fel ca ale voastre, spune Heather.

— De la M sau de la C? întreabă Brent.

— Hm, M!

Heather îmi aruncă o privire.

De ce am senzația că minte?

— Pot s-o văd?

— Scuze, zice Heather. Am șters-o. Dar era exact ca ale lor.

CAPITOLUL 2

Nu știu la ce să mă aștept în vârf. Muzică? Lumânări? Ospătari cu tăvi cu șampanie?

Nu e nimic din toate acestea. Platforma e slab luminată și pustie; cabina operatorului e goală. Ne tragem bagajele afară. Se aude o sirenă și telecabina se oprește. Probabil că o operează de jos, reducând costurile cu personalul. Dar, după confuzia legată de cine ne-a invitat, e un pic ciudat și e clar că și Heather crede asta.

Brent îmi aruncă o privire.

— Ne lăsăm lucrurile aici deocamdată?

— Cred că da. Nu e ca și cum ar fi cineva aici care să ni le fure.

Treptele sunt din grilaj de metal, potrivit pentru cizmele acoperite de zăpadă. Până ajung sus, gâfâi. Aerul e rarefiat aici sus. Împing ușile duble ca să intru în clădirea Panorama. Și inspir fum stătut de lemn. Uau! Acesta, mai mult ca oricare altul, a fost mirosul iernilor mele.

Curtis apasă pe un întrerupător și coridorul lambrisat cu lemn se luminează. În mod normal, o procesiune constantă de schiori și snow- boarderi tropăie pe aici, pe lângă dulapurile cu schiuri și afară, la intrarea principală în ghețar, dar în seara asta e o liniște stranie.

Curtis își face mâinile căuș în jurul gurii.

— E cineva aici?

Brent se uită la mine; la fel și Dale. Mă gândesc din nou la invitații. Oare unul dintre ei putea să organizeze asta? Nu, nu văd cum. Cum a precizat Brent, asta e perioada de închidere. Un weekend aici sus trebuie să coste câteva mii în perioada asta a anului. Pentru că l-am urmărit on-line, știu despre Curtis că se descurcă bine cu banii. Trebuie să fie el. Dar de ce atât mister? Și ceilalți știu sau i-a făcut cumva să creadă că eu i-am invitat?

— Trebuie să fie cineva aici, spune Curtis. Haideți să căutăm prin jur!

Cu toții pornim grăbiți în diferite direcții, ca niște copii lăsați liberi într-un parc de distracții. Acest loc e un labirint. Singura clădire pe câțiva kilometri, construcția întinsă găzduiește salvamontul, biroul de comandă și toate lucrurile de care ar avea nevoie vizitatorii și personalul. Eu cunosc restaurantul și toaletele, atât. O, da, și am stat o noapte într-unul dintre micile ei dormitoare – căminul francez de tineret, aflat la cea mai mare înălțime.

Alerg pe coridoare, apăsând pe întrerupătoare din mers. Sunt multe uși închise. Unele se deschid; altele nu. Aceasta se deschide. O, Doamne – acesta ar putea fi chiar dormitorul în care am dormit. Mirosul umed de mucegai îmi amintește de ceva. Brent sub mine, pe saltea, mâinile lui mari apucându-mă de șolduri. Mă holbez la patul îngust, de o persoană. Apoi ies, închizând ușa cu fermitate.

La următoarea ușă e o cameră cu rufe – prosoape albe, aspre și cearșafuri foarte uzate, așezate pe rafturi din lemn de pin, un miros urât de detergent ieftin. Mai departe, simt miros de mâncare și, bineînțeles, aici e bucătăria. Două tigăi stau pe un aragaz imens. Ridic capacele. Tocană cu carne într-una; piure în cealaltă. Încă sunt calde. Ar putea fi cina noastră, dar unde e personalul de catering?

Zăresc o toaletă și împing ușa cu precauție, dar e goală și întunecată. Chiar dincolo de ea e restaurantul, la fel de întunecat, iar fumul stătut de lemn se simte atât de tare că mă face să tușesc chiar dacă nu e aprins focul. Am petrecut ore întregi aici, încălzindu-mi degetele în jurul cănilor de cafea și așteptând să treacă viscolul, dar mesele sunt goale, așa că mă întorc pe alt coridor. Ceilalți trebuie să fie la etajul de sus, pentru că nu-i mai aud.

Mai multe depozite; mai multe uși încuiate. Întrerupătoarele sunt cronometrate pe o perioadă scurtă și, din când în când, se sting becurile înainte să-l aprind pe următorul, lăsându-mă în întuneric total, și trebuie să-mi găsesc drumul bâjbâind de-a lungul peretelui. Liniștea e înfiorătoare. Dacă cineva ar ieși brusc din spatele uneia dintre aceste uși, cred că aș face un infarct.

În sfârșit, o priveliște cunoscută: intrarea principală pe ghețar. Mă grăbesc spre ea. Nimeni nu va fi aici la ora asta a nopții și ușa va fi, probabil, încuiată dar, dacă nu e, vreau să simt aerul cu miros de gheață. A trecut foarte mult timp.

Se deschide. Vântul năvălește prin deschizătură, cu un zgomot ascuțit și continuu. Sunetul e ciudat de uman. Închid brusc ușa și stau acolo respirând greu. Știam că asta va fi problema dacă m-aș întoarce aici. Prea multe uși pe care mai bine nu le-aș deschide.

„Calmează-te, Milla!”

Bine. Pot să fac asta. După ce beau câteva pahare, voi fi bine.

La etaj au o sală de evenimente unde fac nunți și alte chestii. Un mod util de a câștiga bani pentru stațiuni mici ca aceasta, mai ales în afara sezonului. Am văzut doar poze cu ea, dar acolo trebuie să fie toți, pentru că am verificat peste tot aici jos.

Uite și scările. În vârful lor e o ușă grea de ieșire în caz de incendiu, iar aerul de dincolo de ea pare mai rece. Simt un miros slab. Cunoscut. Ce e? Poate parfumul lui Heather.

Aud voci de la ușa din dreapta.

„Stop! scrie pe un indicator. A început jocul. Telefoanele trebuie lăsate în coș.”

Expir. Un joc. Poate un fel de chestionar despre snow-boarding sau despre ce ne amintim unul despre celălalt. Ceva care să ne facă să vorbim de vremurile trecute.

Doar că… îmi trec cuvintele prin fața ochilor. „A început jocul.” Cândva, i-am spus acele cuvinte… Nu. E o expresie destul de comună. Nu înseamnă nimic. Îmi arunc telefonul peste cele patru care sunt deja acolo și intru.

Sala de evenimente iese în afară, deasupra munților, covorul gros și alb seamănă cu zăpada de afară; mobila e din plastic alb, are doar linii ascuțite și, fără îndoială, e ridicol de scumpă. Tot peretele din spate e din sticlă. Perdelele din catifea albă sunt legate în spate și priveliștea trebuie să fie spectaculoasă în timpul zilei, dar acum e un întuneric total. Nu se vede nicio lumină. Un loc frumos pentru o nuntă.

Dacă poți să ignori cât de multe vieți a luat acest ghețar.

Și cât de multe cadavre încă ține.

„Nu te gândi la asta.”

E atât de frig aici că îmi văd răsuflarea. E și umezeală. Probabil că sala n-a mai fost folosită de câteva luni. Ceilalți au băuturi. Doar o bere mai e pe o tavă – Kronenbourg 1664. Simt sticla rece ca gheața în palmă. Îmi plăceau sticluțele cu bere franceză, dulce și acidulată. Nu am mai băut-o de când am fost ultima dată aici.

Încă suntem doar noi cinci. Personalul trebuie să fie mai departe, pe coridor. Curtis se tot uită la ușă. Ce a plănuit?

Unghiile cu manichiură franțuzească ale lui Heather se îndoaie pe partea de jos a brațului meu.

— Ai văzut jocul?

— Ce joc?

Mă trage pe covor până la o cutie înaltă din lemn așezată pe o masă joasă. Lângă ea sunt pixuri, plicuri crem de calitate superioară și cartonașe. Și o foaie imprimată, laminată. „Spărgătorul de Gheață.”

Foaia cu instrucțiuni e bogat ornamentată, genul pe care îl vezi în programul de la înmormântări.

Și în cel de la nunți, îmi amintesc repede.

„Scrie un secret, un lucru despre tine pe care niciunul dintre ceilalți nu îl știe. Pune-l în cutie! Scoateți plicurile, unul câte unul, și ghiciți cine ce a scris!”

Îi arunc din nou o privire lui Curtis, amuzată că a depus atât de mult efort când noi am fi fost fericiți doar să ne îmbătăm până nu mai știam de noi. Trece pe lângă mine cu pași mari, ajunge la fereastră, șterge condensul de pe geam și se uită afară. Fluiditatea mișcărilor lui mi-a amintit întotdeauna de un gimnast, și asta încă nu s-a schimbat. Încă are aceeași grație puternică.

Am nevoie de mai mult alcool înainte de a-l aborda, așa că mă îndrept spre Brent.

— Ai mai practicat snow-boarding în ultimul timp? întreb.

— O dată pe an, răspunde el. Atât îmi permit. Dar încă mai practic mult skate-boarding.

— Îmi dau seama de asta după starea pantofilor tăi, îi zic.

Pantofii lui, marca DC, sunt atât de uzați la un deget mare, că îi văd șoseta. DC îl sponsoriza, dar probabil că a trebuit să și-i cumpere pe aceștia. Sunt impresionată că a rămas loial față de marcă, dar așa e Brent.

Avea doar 21 de ani în acea iarnă, și corpul suplu, cu toată energia unui adolescent. S-a mai rotunjit un pic între timp. E greu de spus, din cauza hainelor lui largi, dar încă pare să fie într-o formă destul de bună. Încă își poartă blugii lăsați până la jumătatea fundului.

Îl mai caut on-line din când în când, dar profilul lui public de Facebook nu dezvăluie multe. Vreau să-l întreb dacă are pe cineva – chiar și dacă are copii – dar m-ar putea înțelege greșit. Trebuie să știu că e fericit.

— Așadar, nu tu m-ai invitat aici? vru să știe Brent.

— Nu, îi răspund. Ți-am zis!

Curtis îmi întâlnește privirea din partea cealaltă a camerei, părând… îngrijorat? Probabil că se întreabă unde e personalul.

— Te mai dat cu placa? întreabă Brent.

— Nu, de când am plecat de aici, îi zic.

— Serios? Nici măcar o dată?

— Am fost ocupată cu jobul.

Văd mirarea lui. Atunci mă gândeam doar la snow-boarding și întotdeauna mi-am imaginat că aveam să fac asta până la bătrânețe.

Adevărul e că sunt îngrozită de asta. Îngrozită de cine mă face să devin și că aș putea distruge și alte vieți. Din momentul în care îmi strâng legăturile, nimic nu mai contează.

Brent nu știe ce am făcut, nu tot. Niciunul dintre băieți nu știe.

Și vreau ca asta să nu se schimbe.

CAPITOLUL 3

Heather bate din palme pentru a atrage atenția.

— E timpul să jucăm *Spărgătorul de Gheață.*

— Vai, mor de foame! se vaită Brent.

— Și eu, completez. Dar avem tocană în bucătărie.

Heather se bosumflă.

— Va fi amuzant. Putem mânca după aceea.

Întotdeauna a fost așa de enervantă sau căsnicia a făcut-o mai autoritară? Dă pe gât restul paharului ei de vin. Poate e doar beată.

Brent bombăne, dar Heather înmânează cartonașe, pixuri și plicuri. Mă uit din nou la Curtis, dar el trece repede pe lângă mine și iese din sală.

— Ce trebuie să scriem? întreabă curios Brent.

— Ceva scandalos, de care să nu știm noi, explică Heather.

Mi se usucă gâtul. Îmi golesc sticla de bere, dar e genul acela de uscăciune care nu poate fi spălată cu nicio cantitate de alcool. Știu, pentru că am încercat asta când am plecat de aici acum zece ani.

Rod capătul pixului, chinuindu-mă să mă gândesc la ceva amuzant de dezvăluit. Și aud vocea lui Curtis pe coridor. Are telefonul la ureche. Tipic lui Curtis – ne pune să renunțăm la telefoane, apoi îl folosește pe al lui. Vorbește cu prietena lui? Vede că îl privesc și închide ușa.

Mă uit în jos, la cartonașul meu, dar mi-e prea frig și foame ca să gândesc limpede. În cele din urmă, scriu doar: „Am o pisică pe nume Pește Stricat”.

Brent a dispărut. Îmi strecor secretul într-un plic și îl pun în deschizătura din partea de sus a cutiei. De unde a făcut rost Curtis de chestia asta? În afară de faptul că e albă, nu se potrivește deloc cu restul sălii. Laturile de placaj subțire au fost lipite

prost și vopsite cu neglijență. Arată ca o chestie pe care ar face-o și bunicul meu.

Trebuie să merg la toaletă. Cea pentru femei e la prima ușă pe coridor. Apa este atât de rece, că îmi vine să cred că țevile vor îngheța.

Când mă întorc în sala de evenimente, Brent ține în mâini o pungă mare de chipsuri. Mă servesc și eu de acolo cu un pumn.

Dau din cap uitându-mă la geaca de snow-boarding a lui Brent.

— Burton îți mai dă lucruri sau a trebuit să o cumperi?

El ronțăie chipsurile.

— Primesc o reducere.

— E bine pentru unii. Eu a trebuit să-mi cumpăr un echipament nou întreg pentru călătoria asta.

Îmi ling sarea de pe degete. Mi-am dat toate lucrurile de snow- boarding acum zece ani unei puștoaice franțuzoaice care locuia vizavi. Le merita mai mult decât mine.

Dale vine cu câteva beri în mână. Eu și Brent ne luăm repede câte o sticlă.

— Ești gata de joacă? întreabă Heather.

— Doar o secundă, cere Curtis și iese repede afară.

Heather arată de parcă ar fi gata să ia foc. Îmi ascund zâmbetul. E aproape ca și cum Curtis ar fi făcut asta doar ca să o enerveze.

— Ai văzut vreun membru al personalului? îl întreb pe Dale.

— Nu, spune el. Cred că suntem pe cont propriu aici sus.

— Așa se pare, e de acord Brent.

— Mă mir că permit asta, conchid.

— Reduc costurile dacă lasă totul pregătit, explică Dale. Poate că o să trimită pe cineva cu telecabina dimineață ca să ne facă micul dejun. Trebuie să fie greu pentru o stațiune mică, așa ca asta, să concureze cu megastațiuni precum Trois Vallées.

— Să fac eu onorurile? vrea să știe Heather în momentul în care se întoarce Curtis. Fără să aștepte un răspuns, deschide clapa de pe fundul cutiei, se chinuie să scoată plicul de deasupra și îl deschide rupându-l.

Noi, ceilalți, ne tragem scaunele. De ce e așa de entuziasmată? Ce crede că va scrie pe cartonașe?

— Le voi citi pe toate cu voce tare, apoi vom ghici ce a scris fiecare, bine?

E prea agitată, nu e beată. Cred că e drogată cu ceva. Dar Curtis pare la fel de neliniștit. Stă drept și țeapăn, supraveghind tot timpul sala.

Nu-mi simt degetele. Le bag sub coapse, dar scaunul meu de plastic e la fel de rece ca tot ce e în sala asta.

Heather citește de pe cartonaș și i se înroșesc obrajii.

— „M-am culcat cu Brent."

Îi aruncă o privire speriată soțului ei, de parcă s-ar teme că el ar crede că e o mărturisire, dar el se uită la mine, la fel ca Brent și Curtis.

— N-am scris eu asta, spune Curtis.

Râdem cu toții.

Toți, cu excepția lui Heather.

— Am spus că le vom citi pe toate înainte să ghicim!

Încearcă să-i dea ordine lui Curtis. Va avea nevoie de mult noroc pentru asta.

— Nici eu nu am scris asta, lămuresc.

Băieții râd și mai mult. Heather se uită urât la mine.

Dale își ridică mâinile.

— Nu vă uitați la mine!

Râdem mai mult.

Unul dintre băieți trebuie să fi scris asta în glumă. Probabil, Curtis.

Heather deschide deja următorul plic. Graba ei mă face să îmi pun întrebări. A fost ceva vreodată între ea și Brent? Chiar dacă ar fi fost, sigur nu ar

făcut asta public. Ea și Dale s-au cuplat destul de devreme în iarna aceea.

Ea își drege glasul.

— „M-am culcat cu Brent.”

Vocea ei e prea ascuțită.

Râdem mai mult și mai tare de data asta, eu, Brent și Curtis. Dale nici nu zâmbește.

Curtis lovește cu palma umărul lui Brent.

— Nu e de mirare că n-ai reușit să ajungi la Jocurile Olimpice. N-ai dormit destul.

E bine să-l văd pe Curtis arătând mai fericit. Spărgătorul lui de gheață are efectul dorit. Ne încălzește – de amuzament sau rușine – în ciuda temperaturii glaciare a aerului. Mă bucur să o văd pe Heather agitându-se. Din expresia feței lui Dale îmi dau seama că, dacă a fost ceva între Brent și soția lui, atunci e o informație nouă pentru el.

Brent și Heather se privesc în treacăt. Fruntea încruntată a lui Brent parcă spune: De-a ce te joci? Brent crede că Heather a scris asta! Heather răspunde dând ușor din cap. Ce înseamnă asta? Nu acum? Sau că nu a scris ea asta?

Sunt zăpăcită. Dacă Brent crede că Heather a scris asta pe un cartonaș, asta înseamnă că el s-a culcat cu ea?

Îmi lungesc gâtul ca să văd scrisul de mână, nu că l-aș recunoaște – noi nu am scris prea mult în acea iarnă – dar cartonașul pe care îl ține Heather e scris cu majuscule îngrijite, în felul în care scrii când nu vrei să ți se recunoască scrisul. E o glumă, trebuie să fie. O glumă aranjată dinainte de Brent și Curtis, pentru a stârni agitație. Curtis și Dale întotdeauna au avut o problemă unul cu celălalt. Dar mirarea lui Brent pare sinceră.

Aș putea vorbi, insistând că nu am scris pe niciunul dintre acele cartonașe, dar cred că voi aștepta să văd ce scrie pe următorul.

Heather deschide al treilea plic. Se uită la cartonaș și cască ochii.

— „M-am culcat cu Saskia.”

Nimeni nu râde de data asta. Tocmai a fost depășită o limită.

În ciuda neînțelegerilor noastre, nu-mi pot imagina de ce cineva de aici ar scrie asta. Din câte știu, doar o persoană prezentă s-a culcat cu Saskia și nu credeam că toți ceilalți știau despre asta. Am grijă să nu mă uit în direcția lui Brent – sau a lui Curtis.

Heather îl privește pe soțul ei, evident, întrebându-se dacă el a scris asta. Dacă rămân la presupunerea mea, că Brent și Curtis au scris pe primele două, atunci Dale trebuie să-l fi scris pe acesta. Dar de ce naiba ar face asta?

Heather îl deschide pe următorul. Probabil crede că nu se poate mai rău.

Dar se pare că se poate, pentru că rămâne fără răsuflare și își ridică privirea șocată.

— „Știu unde e Saskia!”

Curtis îi smulge cartonașul din mână și îl cercetează, cu chipul împietrit.

— A scris cineva pe vreunul dintre aceste cartonașe?

Ochii privesc prin cameră. Se dă din capete.

Mă cuprinde neliniștea. O privire rapidă la fereastră, la întunericul total și absolut de acolo, de afară, îmi amintește de cât de singuri suntem. Suntem doar noi cinci. Nu e nimeni altcineva pe o rază de câțiva kilometri. Trebuie să știu dacă ne-a invitat Curtis aici. Pentru că dacă n-a făcut-o el…

Mă uit la ușă, gândindu-mă la toate coridoarele lungi și întunecate de dincolo de ea. E cineva acolo?

— Să auzim ce scrie pe ultimul, propune Brent.

Heather îl deschide și pălește. Cartonașul cade fluturând din degetele ei până la podea.

Eu îl ridic.

— „Am omorât-o pe Saskia!”

CAPITOLUL 4
Cu zece ani în urmă

O fată zboară sus, deasupra rampei, cu părul blond platinat ieșindu-i în afară de sub cască. E bună. La ultima săritură, face o rotație și jumătate – cinci sute patruzeci de grade – și frânează în fața mea, stropindu-mă cu zăpadă.

Știu cine e. Saskia Sparks. M-a învins la Campionatele Britanice anul trecut, ajungând pe locul trei, iar eu pe patru.

Iar anul acesta, am s-o înving eu.

Părul meu lung și blond, cu câteva nuanțe mai închis decât al ei, e destul de deosebit și, dacă eu o recunosc, atunci probabil că și ea mă recunoaște dar, dacă o face, nu arată asta. Pur și simplu, își dezleagă piciorul din spate din legături și patinează până la instalația de tractare a schiorilor. Îmi arunc rucsacul și mă grăbesc după ea.

Am auzit anumite lucruri despre ea. I se spune Fecioara de Gheață.

Permisul meu de telescaun e în buzunar. Îmi înclin șoldul spre scaner, aștept bipul și împing bariera rotativă. O bară în formă de T se balansează de după colț și se îndreaptă spre mine. O prind, o pun între coapse și privesc acțiunea în timp ce mă trage în sus pe pantă.

Cu terenul natural înspăimântător, format din stânci colțuroase, culoare înguste și pante prea abrupte pentru vilegiaturistul obișnuit, Le Rocher e un loc faimos printre schiorii experți și snow-boarderi. Are un mare punct de atracție și iată care e: rampa Le Rocher. Lungă de o sută cincizeci de metri și cu pereți înalți de șase metri, e construită conform cerințelor olimpice și pare să fie într-o stare destul de bună.

Sportivii se lansează de pe pereții verticali de gheață și fac tot felul de nebunii. E greu să-mi dau seama cine e sub căciulă, căști sau ochelarii de

protecție, dar e clar că niște nume mari se pregătesc pentru Le Rocher Open de mâine.

Îmi doresc să fi ajuns aici mai devreme. Sezonul a început acum două săptămâni, dar încă lucram. Trebuia să mă asigur că am economisit destul ca să-mi ajungă toată iarna; în acest mod mă pot concentra la antrenamente. Nu voi ajunge niciodată printre primele trei dacă voi sta trează toată noaptea din cauza unei munci nasoale într-un bar. În fine. E timpul să recuperez.

Saskia e deja din nou în vârf. E aici pentru tot sezonul sau doar pentru Le Rocher Open? Se lansează și face încă o 5-40. Chiar îi reușesc aterizările alea.

Prima dată când am văzut o rampă, am fost îngrozită de cât de abrupte erau zidurile verticale. E o iluzie. Verticala e prietena ta. Dacă aterizezi corect pe ea, e atât de moale că nici n-o simți. Dar gheața e tare ca betonul așa că, dacă greșești, ai încurcat-o.

Simt furnicături de teamă când îmi fixez ghetele în legături. Palmele îmi sunt asudate în mănușile de piele. Sunt mai neliniștită decât de obicei, pentru că placa mea de snow-boarding e nouă – o Magic Pipemaster 157, de la primul meu sponsor de plăci.

În mod normal, fac doar sărituri drepte în aer la prima încercare, ca să simt cum e rampa, dar trebuie s-o înving pe Saskia, așa că o să încerc o 5-40 la ultima săritură. Alunec pe margine până am destulă viteză, apoi cobor, cu baza plată pe perete. Nu are rost să mă țin pe lângă margine, doar aș derapa. Trec pe podeaua rampei, apoi urc repede pe peretele opus și în aer. Mâna mea din față găsește marginea călcâiului și lovesc coada plăcii spre exterior. Cu spatele în aer.

Pentru aceste momente prețioase de imponderabilitate în vârful arcului, suspendată de gravitație, jonglez cu trei slujbe jumătate de an și mă chinui la sala de sport.

Ajung iar jos, încălzită și pregătită pentru mai mult. Înainte și înapoi, de la un perete la celălalt, ca un pendul. La ultima tură, mă învârtesc tare și fac 5-40 – bine. Îmi tremură degetele când îmi dezleg legăturile. Ador placa asta. Am s-o păstrez pentru totdeauna – am să mi-o agăț pe perete pentru a putea să o arăt nepoților mei.

Saskia urcă acum, pentru că e coadă la tractare, așa că merg cu greu după ea. La următoarea ei tură, face 5-40 spate în spate la ultimele două încercări. Frica îmi întoarce stomacul pe dos. Întotdeauna mi-am imaginat că, atunci când îmi voi găsi sponsori, voi putea să stau deoparte și să mă bucur. Cât de mult m-am înșelat! Presiunea e de zece ori mai mare acum, că am o imagine de păstrat. Nu-mi pot dezamăgi sponsorii.

Îmi imaginez rotațiile în timp ce mă leg. Trebuie s-o fac mare pe prima ca să petrec destul timp în aer pentru a o face pe a doua. Am pornit.

La naiba! Tocmai am căzut cu fața în jos înaintea tuturor oamenilor care își mănâncă prânzul aici. Scuipând zăpada, îmi șterg ochelarii de protecție și mă grăbesc să ajung înapoi sus. Îmi zvâcnește genunchiul și nici nu vreau să știu dacă Saskia a văzut asta.

Trebuie s-o fac. Primele trei locuri fac diferența dintre semiprofesionist și profesionist, și a fi profesionist înseamnă că poți să te antrenezi tot anul. Spre deosebire de Saskia, eu nu provin dintr-o familie bogată, dar îmi doresc asta mai mult decât mi-am dorit orice în viața mea.

Încerc din nou. Altă cădere. Mâna mea dreaptă suportă impactul și durerea îmi urcă pe braț. Mi se pare că o văd pe Saskia rânjind în timp ce mă ridic. Mai am nevoie de patru încercări apoi, cumva, reușesc. Și să fiu a naibii dacă Saskia nu face o 7-20.

Razele soarelui încălzesc rampa. De fiecare dată când reușesc ceva, Saskia ridică ștacheta. Împing

cât de tare îndrăznesc. Dacă-mi rup ceva înainte de Le Rocher Open de mâine, am încurcat-o.

La jumătatea după-amiezii, sticla mea de apă e goală din nou. Deja am mers o dată până la mijlocul stației să o reumplu. Îmi las placa la fundul rampei, ca data trecută, printre mulțimea de plăci colorate ale celorlalți, și alerg încet pe platou.

Pe drumul de întoarcere, trec pe lângă o familie de schiori – mama, tata și copilașul – care discută agitați pe marginea stâncii. Când mă uit deasupra ei, văd de ce. O mică mănușă albastră zace acolo, pe zăpadă.

Îmi întorc privirea spre familie. Un bebeluș e legat de pieptul bărbatului, înfofolit împotriva forțelor naturii. Doar obrăjorii lui roz sunt descoperiți. Și o mânuță goală. Trebuie să-și fi scăpat mănușa de pe telescaunul prăpădit care zornăie deasupra. Le Rocher nu e o stațiune potrivită pentru familii și e prima familie pe care am văzut-o aici. Trebuie să fie localnici.

Verific fiecare direcție de-a lungul stâncii. Am sărit de multe ori de pe unele și mai înalte. „Dacă nu are peste șase metri, nici măcar nu e stâncă”, așa scrie în revista *White Lines.* Dar îmi va reduce timpul de antrenament. Mă uit peste umăr la rampă, unde Saskia va conduce cu mai mult. Apoi, înapoi la bebeluș și la biata lui mână descoperită. Înainte să-mi dau seama ce fac, mi-am băgat sticla de apă în bluză și alerg până la margine. Femeia își pune mâna la gură în timp ce sar.

În aer, realizez ceva. Am sărit de pe stânci doar pe placa de snow-boarding. O să mă doară…

Cad prin aer. Sub mine, se văd zăpada moale și pietrele. Când ghetele mele ating pământul, îmi strâng umărul și mă rostogolesc, oprindu-mă acoperită cu zăpadă. Îmi ridic ochelarii de protecție și văd fețele șocate ale membrilor familiei privindu-mă de deasupra stâncii. Unde e mănușa aceea?

Simt un junghi în genunchi în timp ce mă chinui să mă ridic. O rană veche; face asta câteodată. Ridic mănușa și părinții aplaudă. O azvârl în sus cât de tare pot. Bărbatul o prinde și familia dispare. Acum trebuie să-mi dau seama cum să ajung din nou sus.

După o urcare lungă, laterală, prin stratul adânc de zăpadă, în sfârșit, am ajuns din nou la rampă, transpirată și respirând greu. Totul pentru blestemata aceea de mănușă de bebeluș.

Bluza termică mi se lipește de subsuori și deja mi-am băut jumătate de apă, dar măcar placa e acolo unde am lăsat-o. Saskia stă în apropiere, înclinându-și fața către lumina soarelui. Încă nu m-a recunoscut dar, în momentul în care îmi ridic placa, și-o ridică și ea pe a ei și se grăbește până la instalația de tractare. Mă grăbesc și eu după ea, încercând să-mi recapăt concentrarea.

În timp ce urcăm, o siluetă cu o geacă verde mentă face o rotație uriașă. La naiba – e o fată! De obicei, poți să deosebești sportivele după felul în care se dau cu placa – cu mai puțină forță și mai multă prudență – dar fata asta se dă ca un băiat, concentrată total pe mișcările ei. Cum pot să concurez cu asta? Sper că nu e britanică.

Îmi adun gândurile. Deocamdată, trebuie să-mi fac griji doar din cauza Saskiei. Aterizează în timp ce îmi prind legăturile. La naiba, tocmai a făcut 720-uri cu spatele. Nu cred că pot să fac asta.

„Haide! Sponsorii tăi te-ar abandona dacă ar ști cât de lașă ești!” Inspir adânc și cobor, dar placa mea e lentă, nu răspunde comenzilor și o ia în toate direcțiile. Cel mai bun lucru pe care pot să-l fac la ultima încercare e un 3-60 tremurând.

Cobor brusc, prind marginea plăcii și cad în poala unui biet băiat, doborându-l cu spatele în zăpadă.

O, Doamne, tocmai l-am trântit pe Curtis Sparks, campionul britanic de trei ori la rampă și fratele mai mare al Saskiei.

Mă ajută să mă ridic.

— Îmi pare foarte rău!

Mi-a plăcut foarte mult de tipul ăsta de când i-am văzut interviul din *Onboard.*

Părul lui e un blond mai închis decât al surorii lui și e foarte scurt; pielea lui e aurie, palidă în jurul ochilor, de la ochelarii de protecție.

— Nicio problemă. Ești bine?

— Da, tu ești? Te-am lovit destul de tare.

Pare amuzat.

— Voi supraviețui!

Îmi ridic ochelarii de protecție ca să văd ce e în neregulă cu placa mea.

— Hei, te-am văzut la Britanice anul trecut.

— Da, și eu te-am văzut. Tulburată din cauza felului în care mă privește, îmi cercetez placa de snow-board. Mi s-a desfăcut iar legătura. Ai o șurubelniță?

— Să vedem. Curtis se apleacă peste placa mea și îmi prinde legătura cu mâinile lui mari. Hei, Saff! strigă el.

Și apare ea, privindu-ne.

— Ce-ai făcut cu șurubelnița mea? strigă el.

Ea aduce o șurubelniță mare cu mâner violet din plastic.

O iau

— Mulțumesc!

Ea își ridică ochelarii de protecție roz neon până la cască, dar nu spune nimic. Are cei mai uimitori ochi. I-am văzut în poze, dar sunt mai albaștri în realitate. Ai fratelui ei sunt aproape la fel de albaștri.

Îmi strâng legătura cu toată forța, pentru că nu vreau să se dezlege din nou. Mai devreme, a trebuit să împrumut o șurubelniță de la un tip din vârf.

— Vrei să strâng asta pentru tine? întreabă Curtis.

— Par să am vreo problemă cu brațele?

Vorbele îmi ies pe gură înainte să mă abțin. Știu că sunt nepoliticoasă, dar acum, serios, aș mai fi aici sus dacă nu mi-aș putea strânge blestematele astea de legături?

Încercând să nu zâmbească, mă privește din cap până-n picioare.

— Nu văd nicio problemă.

Îmi ard obrajii. Îi înmânez șurubelnița. Observ o ruptură pe partea de jos a piciorului lui.

— O, Doamne, ți-am rupt pantalonii!

Zâmbetul lui devine mai larg.

— Hei, nu-ți face griji pentru asta. Nu plătesc eu pentru ei. Poți să cazi oricând pe mine!

Tipul ăsta flirtează sau ce? Chiar și în fața surorii lui!

— E ciudat, exprim nedumerită. E a doua oară când mi se dezleagă legăturile pe ziua de azi.

El mă face să trăncănesc.

Îi dispare zâmbetul de pe față.

— Serios?

Apoi se întoarce spre sora lui.

De ce se uită așa la ea?

Saskia își îndreaptă părul pe umeri.

— Trebuie să fie din cauza vremii calde. I s-au lărgit găurile de la bază sau ceva de genul ăsta.

— Îi dai de furcă surorii mele azi, spune Curtis încă uitându-se la ea. Face chestii pe care nu știam că poate să le facă.

Saskia se întunecă la față. Poate că nu sunt atât de mult în urma ei precum cred.

Ea își întinde mâna.

— Bună! Sunt Saskia!

— Eu sunt Milla!

Zâmbește.

— Știu. Ieși diseară? La barul Glow se dă o petrecere înaintea competiției.

— Hm, în mod normal, nu ies înaintea competiției.

Saskia își înclină capul.

— De ce? Ți-e frică?

Înjur în sinea mea.
— Nu, voi fi acolo.

CAPITOLUL 5
În prezent

În sala rece de evenimente, ne înmânăm unii altora presupusele „secrete”. Toate sunt scrise cu aceleași majuscule îngrijite.

— Ce se întâmplă?

Vocea lui Curtis e înspăimântător de înceată.

O mare de fețe derutate. Dale își strânge și relaxează pumnii; Brent strânge gâtul sticlei lui de bere. Heather privește de la un colț la altul încăperea.

Curtis ia cutia și o scutură nervos. Sunt sigură că ar vrea să facă la fel cu noi. Să ne scuture destul de tare ca să primească niște răspunsuri.

Ceva zornăie înăuntrul cutiei. Curtis își împinge mâna în deschizătura de la fund. Se aude un sunet de lovitură înfundată.

— Are fund fals. O întoarce și se uită cu un ochi în deschizătura lungă și îngustă de sus. Plicurile noastre încă sunt aici.

Urmează o tăcere șocată.

— Să vedem, zice Brent.

Curtis i-o aruncă. Brent lovește tare cutia cu piciorul și aceasta se crapă.

— Ce rost are? spune Curtis.

Are dreptate. Pun pariu că secretele pe care noi le-am scris ca să le împărtășim sunt nimic în comparație cu acestea.

Heather înșfacă un plic de pe podea și îl deschide.

— „Leșin când văd sânge.”

Nimeni nu ascultă.

Lui Curtis îi strălucesc ochii.

— Cineva a înscenat asta. Cine a făcut-o? Ne privește pe fiecare, lung și aspru, iar noi tresărim pe rând.

Mi-e greu să renunț la ideea că el m-a invitat aici. Parțial, din cauza mândriei. Am fost flatată –

am crezut că însemna ceva. *Am sperat* că însemna ceva. Și dacă nu a fost Curtis cel care a organizat asta, atunci cine a făcut-o?

Brent se ridică în picioare.

— La naiba! Am nevoie de o băutură adevărată!

Trântește ușa în urma lui.

Heather are niște pete mici și roz pe obraji. Am s-o prind singură mai târziu și am s-o întreb despre Brent, pentru că trebuie să știu. Dacă s-a culcat cu el, a fost înainte sau după ce s-a cuplat cu Dale? Și înainte sau după ce Brent făcea sex cu mine?

Dale o conduce la fereastră și stau acolo discutând încet. O întreabă despre Brent? Probabil că da.

Dintre toți, mi se pare cel mai puțin probabil ca Heather să fi orchestrat asta. Primele trei secrete păreau create intenționat pentru a o face de rușine. Sau asta ar trebui să cred eu? Am simțit o minciună mai devreme, când mi-a spus despre invitația ei. Știu – voi cere să-i văd e-mailurile șterse.

Îmi sorb din bere, dorindu-mi însă ceva mai tare, și tresar. Curtis e chiar în spatele meu. Tipul ăsta se mișcă precum o pisică atunci când vrea.

— Milla, chestia asta are vreo legătură cu tine?

— Nu! îi spun. Bineînțeles că nu!

Nu pare convins.

— Povestește-mi despre invitația ta. Când ai primit-o? îl întreb.

— Acum vreo două săptămâni.

— La fel. A venit cam târziu, dar am renunțat la toate pentru ea.

„Pentru că am crezut că era de la tine.”

— Ți-a fost trimisă pe telefon sau pe e-mail?

— Pe e-mail.

— De pe ce adresă a fost trimisă?

Curtis se uită în partea cealaltă a camerei, la Dale și Heather.

— M Anderson, ceva de genul ăsta. De pe un cont de Gmail.

— Eu nu am cont de Gmail. Invitația mea a fost de la C Sparks. Tot de pe Gmail.

Mi-am petrecut foarte mult timp plănuindu-mi răspunsul. Ar fi trebuit să o menționez pe Saskia? Ar fi trebuit să-i transmit condoleanțe? M-am gândit să-l sun. Nu era niciun număr de telefon în invitație, dar încă aveam numărul lui în telefonul meu, dacă nu și l-a schimbat și, chiar dacă a făcut-o, avea numere pe site-ul lui. În cele din urmă, n-am făcut nimic din toate astea de frică. Discuțiile jenante sunt mai ușoare față-n față.

„Grozavă idee! i-am scris eu. Voi fi acolo. Mă bucur să aud de tine. Ce-ai mai făcut?”

Răspunsul lui a venit ca un sunet de clopoțel. „Mă bucur că poți veni. Ne vedem în curând.”

Am fost dezamăgită, dar am pus totul pe seama faptului că era ocupat. Și bărbat. Ce tip scrie mai mult decât trebuie?

Îmi golesc sticla cu bere. Spre deosebire de Brent, Curtis a îmbătrânit frumos. E proaspăt ras, i se vede clar despicătura din bărbie și trebuie să fi fost peste mări recent, pentru că e puțin bronzat. Părul lui blond-închis e un pic mai lung decât era, dar îi stă bine. Poartă o geacă bleumarin marca Sparks, cu vipușcă albă pe lungimea mânecilor.

Pozele de pe rețelele de socializare arată că toată familia lui poartă marca.

Sau, mai degrabă, ce a rămas din familia lui.

— Ai ținut legătura cu vreunul dintre tipii ăștia? întreabă Curtis.

— Nu! îi spun.

— Nici măcar cu Brent?

Întreabă de curiozitate sau e ceva mai mult?

— Nici cu el.

Vreau să-l întreb despre foarte multe lucruri. Cât de mult timp petrece pe zăpadă zilele astea. Unde locuiește. Dacă se vede cu cineva. Îi cercetez fața pentru o urmă a vechii călduri sau măcar a unui semn că nu mă urăște.

Dar Curtis e foarte serios.

— Dar cu altcineva din acea iarnă?

— Nu. M-am urcat în mașină și am plecat, lăsând furtuna în urma mea. I-am șters din lista de prieteni de pe Facebook. Din telefon. Din viața mea. Acum mă simt prost din cauza asta, dar am vrut să șterg totul cu buretele. Însă sunt destul de vizibilă on-line. Sunt antrenor personal, am un blog și un site.

Dacă m-a căutat, nu dezvăluie asta.

— Bine!

— Îmi imaginez că și la tine e la fel.

— Da!

Aparent, Curtis e la fel de talentat la afaceri cum a fost la snow-boarding, pentru că Sparks Snow-boarding, compania de echipamente sportive pe care a înființat-o acum șapte sau opt ani, chiar a avut succes. Și îmi place ce face cu ea. Organizează tabere de snow-boarding în stil liber, în Elveția, în fiecare vară, antrenând copii defavorizați alături de viitoare tinere staruri.

În partea cealaltă a camerei, Dale ridică vocea, dar o coboară când vede că ne uităm la el. Heather dă din cap, iar limbajul ei corporal e defensiv. Nu-mi place deloc ce văd. Dacă o atinge chiar și cu un deget, merg acolo.

Brent se întoarce cu o sticlă de Jack Daniels și o grămadă de pahare.

Întind mâna după pahar.

Bună alegere. S-ar putea să mă încălzească.

Brent îmi toarnă cu măsură, cu mâinile tremurânde, în timp ce face asta. Sorb și tresar. Doamne, e tare! În partea cealaltă a camerei, Dale și Heather încă se ceartă.

— Curtis, vrei unul? spune Brent.

— Nu, mulțumesc. Ce lucrezi acum? vrea să știe Curtis.

Brent își toarnă mult și îl dă pe gât.

— Sunt zidar.

Nu știu la ce mă așteptam, dar nu la asta.

— E o afacere de familie.

Brent trebuie să ne fi văzut fețele.

Acum, că ne-a spus asta, pot să văd semnele în lățimea umerilor, asprimea mâinilor și în spatele ușor încovoiat.

Mă gândesc la visurile lui olimpice și am o strângere de inimă.

Faima e efemeră pentru majoritatea sportivilor, dar mai ales în sporturi periculoase precum al nostru. Când ești în vârful îmbătător, ești pus pe un piedestal și aclamat ca un erou, dar o singură greșeală te poate doborî. Dacă ajungi la margine prea repede sau prea încet; dacă te împiedici de o brazdă făcută de sportivul de dinainte. O mică eroare de judecată. Sau doar un ghinion. Mizele sunt atât de mari încât, dacă ne-am gândi la ele, nu am sări deloc, decât dacă ne-am dori să murim.

În cele din urmă, toți cădem dar, cumva, Brent pare să fi căzut mai de sus decât majoritatea. Era băiatul de aur al lui Burton; chipul mărcii Smash. Câțiva ani l-am căutat prin clasamente, sperând să-i văd numele, dar a dispărut cu totul, exact ca mine. Am crezut că trebuia să fi suferit din cauza unei răni grave, dar acum mă întreb. Motivul pentru care a încetat să concureze are vreo legătură cu mine? Dacă ar avea, nu cred că aș suporta asta.

Curtis își revine înaintea mea.

— Și cum e?

— E o slujbă.

Brent pare jignit.

— Ai un site? îl întreb.

— Da!

Eu și Curtis ne privim. Așadar, oricine ar fi putut găsi și e-mailul lui Brent.

Heather iese grăbită din sală, cu capul plecat. Oare ar trebui să merg după ea?

Nu. Pare supărată și nu aș putea face față scenei lacrimogene din baie. Niciodată nu știu să zic cuvintele potrivite. Când sunt supărată, țin în mine. Asta era o calitate de-a Saskiei. Niciodată nu mi-ar fi plâns în baie.

Am văzut-o pe Odette plângând o dată dar, dacă aș fi primit veștile pe care le-a primit ea, aș fi plâns și eu.

Și nu m-aș mai fi oprit niciodată.

„Nu vei mai merge niciodată.”

Dau pe gât restul whisky-ului. Nu mă voi gândi la asta. O voi prinde pe Heather când se va mai fi calmat puțin.

Dale stă la fereastră, cu sticla în mână. Îi aruncă o privire lui Brent, apoi se întoarce cu spatele. Ce-a spus Heather?

— Cum ai ajuns până aici? vrea să știe Curtis.

— Am luat avionul azi dimineață, răspunde Brent.

— Din Grenoble?

— Nu, din Lyon.

— Asta explică de ce nu te-am văzut, spune Curtis. Eu am zburat până la Grenoble.

Am văzut etichetele liniei aeriene pe gențile lor de snow-board.

— Eu am venit cu mașina, îi explic.

Curtis își ridică sprâncenele.

— Tot drumul?

— De dragul vremurilor trecute. Am avut timp să mă gândesc. „Să mă gândesc la tine, printre alte lucruri.”

Heather se întoarce dând buzna.

— Băieți?! Respiră greu. Ne-au dispărut telefoanele.

CAPITOLUL 6
Cu zece ani în urmă

Saskia mă cuprinde cu brațul ei ca și cum aș fi noua cea mai bună prietenă a ei. Miroase a parfum îmbătător și exotic, dar nu poartă alt machiaj în afară de un tuș de ochi violet care îi face ochii să arate și mai albaștri.

Suntem într-un separeu din barul Glow, noi șase, toate fete. N-am știut ce să port în seara asta. Femeile par să poarte cât mai puține haine în locurile acestea. La naiba! Sunt minus zece grade afară. Mi-am luat blugii strâmți și un pulover, pregătită să arăt ridicol, dar fetele din jurul mesei noastre, care par să fie mai ales franțuzoaice, poartă și ele blugi și pulovere și încă stăm cu gecile de snow-boarding pe noi. Ăsta e genul meu de oameni.

Pe scenă, o trupă cântă live un fel de punk-rock prost.

Saskia strigă mai tare decât muzica.

— Milla, ești aici pentru sezon sau doar pentru campionat?

— Pentru sezon, îi răspund. Tu?

— La fel!

Simt că am nervi în stomac. Toată iarna mă voi antrena alături de cea mai apropiată rivală. Voi putea să-i urmăresc progresul, dar reciproca va fi valabilă. Îi observ umerii înguști și șoldurile la fel. E mai scundă cu câțiva centimetri decât mine, dar înălțimea nu e un avantaj în rampă – un centru de greutate mai jos ajută la echilibru. Totuși, în privința forței, eu voi avea avantajul. Mi-ar plăcea să văd cum se antrenează la sala de sport. Trebuie să aibă o putere uimitoare în partea de jos a corpului pentru a se da cu placa așa cum a făcut-o mai devreme.

— Ai sponsori? întreabă ea.

— Da!

Așteaptă entuziasmată.

— Plăcile de snow-boarding Magic. Îmbrăcămintea, Bonfire. Ochelarii, Electric.

Și o marcă de batoane de müsli, dar nu am s-o menționez, ca să nu râdă. Am venit cu micul meu Fiat Uno, plin până la capotă cu chestiile alea, deja sunt sătulă de ele, dar măcar nu voi muri de foame. Sponsorii mei sunt doar de produse – îmi trimit lucruri; cumva, îmi plătesc singură antrenamentul – dar nu am să-i spun nici asta. Am avut alt sponsor de îmbrăcăminte acum doi ani, dar m-a lăsat baltă atunci când mi-am rupt genunchiul.

— Asta mi s-a întâmplat și mie, spune una dintre fete.

Toate vorbeau franceză mai devreme, dar au trecut la engleză când m-am alăturat lor.

— Ar trebui să ne asigurăm picioarele, zice altă fată. Ca fotbaliștii.

— Știți că Mariah Carey și-a asigurat picioarele pentru un miliard? rostește Saskia.

— Jennifer Lopez și-a asigurat fundul, vorbește cineva.

— Când o să cadă ele? întreb retoric. Aș vrea să-mi asigur fundul.

Toate începem să vorbim despre ce părți ale corpului ne-am asigura.

Barmanița ne aduce altă tavă cu păhărele. Îi înmânează unul Saskiei, care mi-l dă mie. Nu intenționam să beau în seara asta, dar mi-e greu să refuz. Toate fetele astea concurează în Le Rocher Open și beau. Saskia plătește. Aștept până când toate au câte unul, apoi îl dau pe al meu pe gât. Toate aclamăm, atrăgând sprâncene ridicate din partea fetelor din separeul învecinat, care sunt nemțoaice sau poate elveție nce și, probabil, concurează mâine pentru că niciuna dintre ele nu bea.

Doi tipi vin cu pași mari până la masa noastră, unul brunet, celălalt cu părul blond, în *dreadlocks*. Îi recunosc de undeva.

— Cine-i asta? întreabă brunetul, privindu-mă. Are un accent londonez.

— Duceți-vă naibii! spune Saskia.

Tipii merg încet spre bar. O, Doamne! – au fost Brent Ellis și Dale Hahn! Și Saskia tocmai le-a zis să se ducă naibii!

Chiar în spatele lor e Curtis. Îmi zâmbește și dă din cap când se uită la sora lui, încruntându-se când vede păhărelele, și se îndreaptă spre o masă de băieți – mai multe fețe pe care le recunosc din DVD- urile despre snow-boarding – ca să dea mâna cu ei. Curtis și sora lui sunt regalitatea snow-boarding-ului – părinții lor sunt pionierii snow-boarding-ului, Pam Burnage și Ani Sparks – iar ei par să cunoască pe toată lumea de aici.

Lângă mine stă Odette Gaulin, medaliată cu Bronz la X Games. Fata cu geaca verde mentă. Încerc să nu par prea impresionată, dar chiar e drăguță. Aflu că și ea își va petrece sezonul aici; celelalte fete sunt aici doar pentru campionat.

Mă aplec spre ea.

— Băieții sunt intimidați de tine? Vreau să spun, ești atât de bună că trebuie să fie.

Odette își flutură degetele.

— Pfu!

Aș vrea să tacă formația aia. Îmi pierd vocea.

— Mă vedeam cu un snow-boarder elvețian anul trecut și m-a părăsit pentru că l-am bătut la skanderbeg.

Pe fete le pufnește râsul.

— În fața tuturor prietenilor lui, adaug.

Odette bate palma cu mine. Vorbește votca din mine. În mod normal, nu sunt așa de deschisă, mai ales cu oameni pe care tocmai i-am întâlnit, dar mă simt bine când mă descarc. Un profesionist în boardercross, Stefan nu a încetinit niciodată pentru mine și îmi plăcea să ne dăm cu placa împreună, pentru că trebuia să fac un mare efort ca să țin pasul cu el.

— Trimite-l la sală, spune fata de pe partea cealaltă a mesei.

— Angajează-i un antrenor! propune altă fată.

— Hrănește-l cu steroizi!

Sugestiile devin tot mai ciudate.

E un sentiment nou să mă integrez așa într-un grup de fete.

Vin mai multe pahare de votcă. Câte am băut până acum? Am pierdut numărătoarea. Beau rar – sunt prea ocupată cu lucrul, antrenamentele sau ambele – și sigur n-aș bea înaintea unei competiții, dar celelalte fete continuă – două au și beri pe lângă – așa că o iau de la început și golesc paharul.

Fetele germane vorbesc despre noi, ceea ce cred că e exact ceea ce dorește Saskia. E o declarație: suntem atât de tari, că putem să bem azi *și* să vă batem mâine. Ceea ce poate fi adevărat în cazul lui Odette Gaulin, dar nu atât de mult în cazul meu. Însă nu vreau să dezamăgesc grupul.

Vine Curtis și îi spune ceva Saskiei la ureche. Nu aud din cauza muzicii, dar cred că-i spune să nu mai bea. Ea își flutură mâna, nu vrea să audă de asta, iar Curtis se întoarce încruntat la masa lui.

— Doamne, ce enervant e, spune ea.

— Și fratele meu e super enervant, îi răspund. Cu câți ani e mai mare decât tine?

— Cu doi ani.

— La fel ca la mine și fratele meu.

— Am doi frați mai mari, spune Odette.

— Biata de tine, zice Saskia, și râdem toate.

— Practică snow-boardingul? întreb.

— Nu, sunt schiori, vorbește Odette. Și eu obișnuiam să schiez. Am trecut la snow-boarding la 14 ani.

— Și sunt aici, în Le Rocher? întreb.

— Nu, stau în Tignes iarna asta. Ai fost acolo?

Asta începe o conversație despre locurile în care ne-am dat cu plăcile.

Următoarea dată când Saskia se îndreaptă spre bar, o văd certându-se cu Curtis. Jake n-ar îndrăzni

să-mi spună ce să fac. A înțeles asta cu ani în urmă.

Când mă îndrept spre toalete, mă clatin. Nu am mai fost așa de beată de ani întregi. Va trebui să beau multă apă înainte să merg la culcare.

În drumul de întoarcere la masa noastră, mă împiedic și o mână mă prinde de partea de sus a brațului. Curtis.

Înjur în sinea mea. Deja îmi tremură destul picioarele și îmi tremură și vocea.

— Mersi!

— Cum am spus mai devreme, poți să cazi oricând pe mine.

Dorindu-mi să nu mă îmbujorez, dau din cap uitându-mă la sticla lui de Evian.

— Trebuie să fii singura persoană de aici care nu bea.

— Nu beau când mă antrenez. Îmi strică timpul de recuperare.

Zăresc masa noastră. A sosit altă rundă de votcă. La naiba! Curtis observă unde mă uit.

— Cred că ai băut destul.

— Pardon? îi spun. Când o să am nevoie de sfatul tău, o să ți-l cer.

Cine se crede? Una e să-i spună surioarei lui să nu bea, dar pe mine nici nu mă cunoaște.

Merg clătinându-mă până la bar. Nu pot s-o las pe Saskia să-mi plătească băuturile toată noaptea. E evident că își permite, dar nu vreau să profit. Trebuie să iau cel puțin o rundă.

Doar că habar n-am ce marcă de votcă am băut și Saskia mi se pare pretențioasă la astfel de lucruri.

— La fel? întreabă fata de la bar înainte să pot deschide gura.

— Da, răspund ușurată.

Dale și Brent stau mai departe, de-a lungul barului. Barmanița discută cu ei în timp ce îmi pregătește băuturile. Poartă o rochiță neagră și cizme cu tocuri cui, iar ei se uită la picioarele ei. E

drăguță – are părul lung și negru; mult machiaj la ochi. Aud frânturi din accentul ei nordic, mai puternic decât al meu – Geordie, după cum sună – și începe să-mi devină simpatică. O tovarășă din nord.

Dale spune ceva ce o face să-și dea ochii peste cap. Ea îi răspunde, iar el își lasă capul în jos, prefăcându-se rușinat. Brent râde și îi dă o palmă pe spate.

Barmanița îmi aduce băuturile. Mi-e milă de ea că trebuie să discute în fiecare noapte cu tipi – mai ales cu unii impozanți ca Dale, cu părul lui și numeroasele piercinguri. Trebuie să fie sătulă de asta.

Dar când pune pahărelele pe tava mea, o prind zâmbind în secret și îmi dau seama de greșeala mea. *Ea* se joacă. Și știe exact cum să o facă.

— Poftim, îmi spune ea. Costă 10 euro!

Ezit. Băuturile dintr-o stațiune de schi costă o avere și mă așteptam să fie cel puțin 50. A făcut o greșeală, distrasă de Dale și Brent dar, dacă nu spun nimic, îi vor lua diferența din salariu.

— Nu poate fi corect!

Enervarea se observă în trăsăturile ei drăguțe.

— Păi, e.

Bine. Măcar am încercat. Îi înmânez o bancnotă de 10 euro.

Când o pune în sertarul de sub tejghea, aruncă o privire în lateral, spre băieți, și își azvârle părul cu un gest care vrea să transmită: „Nu îmi pasă”. Privesc fascinată cum Dale se apleacă pe bar, cu mânecile suflecate, pentru a-și arăta antebrațele pline de tatuaje, și o strigă. Ea zâmbește ca pentru sine din nou și se preface că nu-l aude.

Niciodată nu m-am jucat așa cu tipii. Nici n-aș ști cum s-o fac.

Îmi arată băuturile cu o unghie roșie și lucioasă, și spune ceva ce nu înțeleg.

— Pardon? întreb.

— Asta e votca!

Hei?

O posibilitate îngrozitoare se strecoară în creierul meu zăpăcit de alcool. Dar Saskia nu ar face asta.

Nu-i așa?

CAPITOLUL 7
În prezent

Năvălim pe coridorul rece și întunecat. Coșul în care ne-am lăsat telefoanele e gol.

— Cine le-a luat?

Tonul lui Curtis e amenințător.

— Telefonul acela era nou-nouț, zice Heather aproape plângând. Și are toate contactele mele de la serviciu.

— Calmează-te, spune Dale. Îl vom găsi.

Toți par la fel de confuzi.

Arunc o privire în fiecare direcție a coridorului. Unul dintre aceștia patru le-a luat sau e și altcineva în clădire? Aș vrea să pot gândi limpede. Nimic din toate astea nu are sens. Deja simt efectul whisky-ului. Alcoolul are un efect puternic la altitudinea asta și nu am mâncat nimic de câteva ore.

— Putem afla cine nu ne-a luat telefoanele, spun eu. Cine nu a ieșit din cameră? Eu am mers la toaletă înainte să ne jucăm.

— Ai văzut dacă telefoanele erau acolo? întreabă Curtis.

Mă chinui să gândesc.

— Nu-mi amintesc.

— Am mers să iau băuturi, spune Dale. Și nici eu n-am observat. Se uită la Curtis. Tu de ce-ai ieșit?

— Să dau un telefon. Apoi la toaletă.

— Pe cine ai sunat? întreb.

Curtis își ridică sprânceana de parcă asta nu e treaba mea.

— Ei, bine? vrea Dale să știe.

— De ce e importantă chestia asta? răspunde iritat Curtis.

— Ar putea fi, zice Dale.

Curtis aruncă o privire furioasă în direcția mea.

— Pe mama!

— Am ieșit de două ori, continuă Brent.

— Și Heather a ieșit tocmai acum, completez eu. La naiba! Oricare dintre noi ar fi putut să le ia.

— Și apoi ce? spune Curtis.

— Cred că le-a ascuns undeva, gândesc cu voce tare.

Pun ochii pe poșeta lui Heather. E singura care și-a adus o poșetă aici.

La 33 de ani, nu am o poșetă. Mi-am cumpărat una pentru nunta prietenei mele, Kate. „Milla, să nu îndrăznești să vii cu rucsacul”, mi-a mâzgălit ea în partea de jos a invitației. Era albastră ca oul de rață, ca să se asorteze cu rochia mea de domnișoară de onoare și m-am simțit ridicolă cu ea, ca un copil care se costuma. Am donat-o la un magazin caritabil din localitate, imediat după aceea.

A lui Heather e maro și, după eticheta aurie strălucitoare de pe fermoar, cred că e făcută de un designer. Când își dă seama unde ne uităm, se îmbujorează și o golește pe covor. Are un portofel mic, argintiu, șervețele umede, tampoane și o cantitate ridicolă de produse de machiaj. Niciun telefon. Își ridică privirea, sfidătoare.

— Sunteți fericiți acum? Își bagă grămada de lucruri înapoi în geantă.

— Cealaltă variantă e că altcineva le-a luat, spune Curtis.

Heather cască ochii.

— Dar cine?

— Asta să-mi spui tu, îi zice Curtis.

Dale o cuprinde pe Heather cu brațul, iar ea se reazemă de el. Uniți din nou, cel puțin deocamdată.

— Trebuie să scotocim locul ăsta, spune Curtis. După telefoane. Sau după cine le-a luat.

— Bine!

Brent dă pe gât restul whisky-ului lui și se îndreaptă spre ușă.

— Stai, îl oprește Curtis. Nu știm cu ce avem de-a face. Nu cred că fetele ar trebui să meargă neînsoțite.

— Eu voi rămâne cu Heather, spune Dale.

— Eu voi rămâne cu Milla, spune Curtis.

— *Eu* voi rămâne cu Milla, zice Brent.

Poate că ar trebui să fiu recunoscătoare că le pasă, dar nu sunt. Sunt supărată. Nu suport ideea asta că, doar pentru că sunt femeie, aș fi o plăpândă penibilă ce trebuie protejată. Sunt la fel de puternică acum ca și atunci – am mai multă putere în brațe zilele astea, deși mai puțină în picioare și, dacă cineva ar încerca să mă atace, aș putea să lupt destul de bine.

Deschid gura să spun ceva. Apoi văd falca încordată a lui Curtis; și pe cea a lui Brent. Băieții ăștia nu se sperie ușor. Mă gândesc la acele coridoare întunecate și goale. E mai bine să fiu în siguranță, cred.

— Ce-ar fi să rămâneți amândoi cu mine?

Curtis dă din cap.

— Ne întâlnim din nou aici? Peste douăzeci de minute?

Dale se uită la ceas.

— Bine!

— Tu mergi încolo, îi spune Curtis, arătând spre stânga. Noi mergem încolo. Tu cercetezi parterul, noi, etajul ăsta.

— Acum, tu ești șeful? zice Dale.

Curtis nu răspunde. De fapt, el întotdeauna a fost șeful – nu că l-aș fi ascultat de obicei.

Heather trage de brațul lui Dale și pornesc pe coridor.

— Verificați dulapurile cu schiuri, strigă Curtis după ei. Și căutați și un telefon fix în timp ce faceți asta.

Pornim în cealaltă direcție. Firește, Curtis conduce. Explorarea a fost destul de înfiorătoare înainte. Acum e mult mai înfiorătoare. Clădirea Panorama e altfel în sezonul de schi, când se aud

ecourile zăngănitului bețelor de schi și pălăvrăgeala vizitatorilor din timpul iernii. E prea goală. Prea liniștită.

Oricum, de ce ne-ar vrea cineva telefoanele? Nu știu ce e mai înspăimântător – să le fi luat un străin sau unul dintre tipii ăștia pe care credeam că îi cunosc. Sau, măcar, pe care i-am cunoscut cândva.

Primele uși din dreapta sunt cele ale toaletelor.

— Să le verific pe cele pentru femei? întreb.

Curtis împinge ușa.

— Le vom verifica toți.

Sunt patru cabine aliniate, toate închise. Mă uit pe sub uși. Dacă văd o pereche de picioare…

Bang! Îmi stă inima în loc, dar e Curtis, care merge de-a lungul liniei și deschide larg fiecare ușă lovind-o cu piciorul. Nu e nimeni acolo. Bineînțeles că nu e. Brent scotocește printre șervețelele de hârtie din coșul de gunoi.

Verificăm toaletele bărbaților în același mod. Simt un curent rece pe gât și observ că ferestruica e deschisă cu vreo doi centimetri. Mă ridic pe vârfurile picioarelor ca să mă uit afară. Și îmi imaginez o mână, aruncându-ne telefoanele, unul câte unul, prin deschizătură, în noapte. Dacă asta s-a întâmplat, telefoanele noastre sunt pierdute pentru totdeauna, fiindcă partea asta a clădirii e cu fața la stânci. Dar de ce ar vrea cineva să facă asta?

— Asta a fost deschisă mai devreme? întreb din nou.

Curtis înjură și o închide trântind-o.

— N-am observat.

— Nici eu, spune Brent.

La următoarea ușă e dulapul omului de serviciu, care pute a înălbitor. Scotocim prin grămezi de șervețele de hârtie și pungi de săpun pentru distribuitoare. E un munte de hârtie igienică. Verific interiorul fiecărui tub.

Mai degrabă aș muri decât să recunosc asta, dar mă bucur că îi am pe ăștia doi cu mine. Mai ales

pe Brent, pentru că prezența lui Curtis în preajma mea îmi dă fiori în cu totul alt fel.

Coridorul se întinde după colț. Sunt uși pe fiecare parte, toate încuiate. Mă încordez când trecem pe lângă fiecare, așteptându-mă ca cineva să sară de după ele.

— Ce crezi că sunt toate astea? spune Brent în timp ce încearcă să o deschidă pe ultima.

— Poate sunt birouri, spune Curtis. Sau depozite.

Ajungem la capătul coridorului.

— Nu sunt prea multe aici, zic eu în timp ce ne întoarcem pe unde am venit. Dar afară?

— E prea întuneric să căutăm acum, spune Curtis.

— Îți amintești ce e acolo? îl întreb. Cred că sunt câteva garaje pentru utilajele de nivelare a pârtiei.

— Cred că sunt trei, spune Curtis.

— Mai e căsuța din partea de jos a instalației pentru tractare, își dă cu părerea Brent. Și chioșcul.

— Și zona exterioară de relaxare, spune Curtis. Cu șezlonguri. Trebuie să țină scaunele într-o magazie.

Ne întoarcem în sala de evenimente. Heather și Dale încă nu s-au întors. E mai mult spațiu acolo jos decât aici sus.

Curtis închide ușa în urma noastră și își coboară vocea.

— Credeți că Dale și Heather au plănuit asta?

Mă holbez la el. Acum ar trebui să cred că prietenii mei conspiră împotriva mea?

— Dar de ce?

— Habar n-am!

— Nu cred, spun eu. Heather mi se părea destul de speriată.

— Sau e doar o actriță bună?

Curtis îi aruncă o privire lui Brent.

Brent ridică din umeri.

— Nu mă întrebați pe mine.

Curtis încearcă să lovească ușa cu piciorul.

— Cineva face mișto de noi și nu-mi place asta.

Brent își toarnă încă un pahar mare de Jack Daniels. E interesant să văd cum ăștia doi fac față tensiunii. Brent face față îmbătându-se; Curtis, devenind furios.

— Mills, vrei și tu unul? spune Brent.

Nu e reuniunea plină de nostalgie pe care mi-am imaginat-o. Oftez.

— Da!

Curtis îmi atinge brațul.

— Milla!

Am un déjà vu. Curtis mi-a făcut asta acum zece ani și ar fi trebuit să-l ascult, dar n-am făcut-o.

La fel am să fac și acum.

Îmi întind paharul. Brent trebuie să fie mai tulburat decât arată, pentru că îi tremură mâna și varsă whisky-ul pe degetele mele. Sorb lichidul lipicios de pe ele și golesc paharul.

Cred că și Curtis i-a observat tremuratul, pentru că îl privește pe Brent de parcă ar încerca să estimeze de ce ar putea fi capabil. Chiar și dacă Brent ar fi putut să-i omoare sora.

Se uită la persoana greșită.

CAPITOLUL 8
Cu zece ani în urmă

Merg clătinându-mă pe platou, îmi zvâcnește capul și mi se întoarce stomacul pe dos. Sper să ajung la rampă fără să vomit din nou.

Au fost înălțate afișe uriașe: Le Rocher Open. Concurenții cu bavete sar de pe rampă, făcându-și încălzirea; alții se întind sau își aranjează șireturile sau legăturile. Fețele sunt încordate, sportivii sunt concentrați la cursele pe care speră să le facă. La fel cum aș fi fost și eu dacă nu aș fi fost prea ocupată încercând să nu vomit.

Am încercat să mănânc de când m-am întors acasă de la barul Glow, noaptea trecută, dar nu pot să țin nimic în mine. Sunt foarte furioasă – pe mine însămi mai mult decât orice. Cum am putut să mă las păcălită? Am 23 de ani, nu mai sunt o adolescentă. Cu presiunea anturajului sau fără, ar fi trebuit să știu mai bine.

Hip hop-ul bubuie din boxe; lumina soarelui îmi străpunge creierul. Îmi fac mâna streașină la ochi, dorindu-mi să mă ghemuiesc într-o cameră liniștită și întunecată, și să dorm până îmi trece mahmureala.

Tipul de lângă mine mușcă dintr-o banană răscoaptă și mi se strânge stomacul. Îi simt mirosul. Sunt echipaje de cameramani de fiecare parte a mea – Eurosport, France 3 și încă două. Îmi strâng buzele. „Nu vomita din nou.”

În timp ce mă înscriu și îmi iau baveta de competiție, câteva dintre fetele de seara trecută trec pe lângă mine, cu snow-boardurile la subraț. Îmi las capul în jos, nu vreau să le văd cum râd de mine.

Cineva mă lovește ușor pe umăr și Odette se năpustește asupra mea ca să mă pupe pe ambii obraji.

— Ce mai faci?

Ridic o sprânceană.

— Ce crezi?

Zâmbetul ei se transformă în nedumerire.

— Ce?

— Votca?

— Votca?

— Pe care am băut-o toată noaptea?

Fața lui Odette se îmbujorează când îi explic. Se uită în jur, după Saskia, nevenindu-i să creadă. Iat-o, în geaca ei albă, marca Salomon, chiar în vârf, gata să coboare. Odette se întoarce la mine, cuvintele ieșindu-i repede pe gură. Se pare că Saskia a aranjat totul înainte să intru în bar, sugerându-le să bea pahărele cu apă pentru a dezorienta concurența.

— Îmi pare foarte rău! spune Odette. N-am știut!

Din cauza expresiei ei jenate, o cred.

— Dar celelalte fete? Ele au știut?

— Nu cred.

Nu mă pot hotărî dacă asta mă face să mă simt mai bine sau mai rău. De ce am fost aleasă pentru asta? Saskia trece repede pe lângă noi în drumul ei spre instalația de tractare. Odette se holbează după ea, de parcă s-ar chinui să accepte că ea ar face așa ceva.

Deja am pierdut jumătate din timpul de încălzire. Îmi ridic repede snow-boardul.

— Hai să terminăm cu asta. Cum e rampa?

Eu și Odette ne tractăm împreună.

Curtis se leagă în vârf. Îmi aruncă o privire și înjură.

— Am încercat să te avertizez.

— Ce? îl întreb. Știai?

— Am ghicit.

Saskia stă cu un mic grup, râde și glumește. Brent Ellis e printre ei. Și Dale Hahn, cu inelul din buză licărindu-i la lumina soarelui. Mă cuprinde furia. Mărșăluiesc până la ei și lovesc ușor umărul Saskiei.

Ea se întoarce cu fața la mine. Expresia ei îmi amintește de motanul părinților mei atunci când ceva i-a stârnit instinctul de vânătoare.

— De ce ai făcut-o? îi zic eu, conștientă că Odette și Curtis sunt în spatele meu.

Grupul tace.

Saskia ridică din umeri, cu părere de rău în ochii albaștri.

— Pentru că am putut.

— Ți-a fost teamă că am să te învinge? o întreb.

Nu-mi răspunde. Nu trebuie s-o facă. Nu am s-o învinge azi; s-a asigurat de asta.

Sunt atât de furioasă, că vreau să o pălmuiesc. Întotdeauna am jucat dur – a trebuit s-o fac; fratele meu joacă mai dur decât orice om pe care îl cunosc. Dar ce face el e fățiș. Asta e alt fel de duritate. Poate că e o duritate feminină. Ascunsă. Și nu știu cum să-i fac față.

Mă chinui să-mi ascund furia de pe față.

— Sper că-ți dai seama că a început jocul.

Ea zâmbește.

— A început jocul.

Curtis îi face semn să meargă la el și cei doi se așază, stând cu capetele apropiate. Din felul în care arată cu degetul în direcția mea, o bate la cap. Ea îmi aruncă încă o privire, apoi se întoarce cu spatele la mine. Acum, el arată spre rampă. Îi ține un discurs de încurajare. Voi avea nevoie de ajutor azi, așa că mă chinui să aud ce spune.

— Bate soarele direct pe peretele acela, așa că o să se înmoaie repede. Ai grijă să nu-ți blochezi șina la rotații.

Saskia dă din cap și își leagă placa. El stă acolo, privind-o cum aleargă. Un tip cu barbă și cu bavetă de competiție își lovește pumnul de al lui.

Mă bag în legături și respir adânc, încercând să-mi pregătesc stomacul pentru mișcarea cu susul în jos.

Vorbele lui Curtis plutesc în vânt.

— Ar trebui să rămână frumoasă și tare toată ziua.

Ciudat. Tocmai i-a spus opusul Saskiei sau nu am auzit eu bine?

După o jumătate de oră, nu mai pot de emoții, așteptând să-mi fie strigat numele.

— Milla Anderson!

De obicei, mă calmez în momentul acesta, totul se desfășoară cu încetinitorul, iar orele de antrenament și vizualizare își fac efectul, permițându-mi să fac cursa pe pilot automat. De data asta, parcă sunt pe repede înainte. Mă simt ametită chiar și când stau nemișcată, așa că nu mă mir când greșesc prima rotație și cad pe podeaua rampei. A doua încercare nu e mai bună. Și așa sunt eliminată.

Mă forțez să stau pe un troian și să privesc restul competiției. Voi suporta asta și voi avea grijă să nu mai fac niciodată aceeași greșeală.

Curtis e la fel de calm și de sigur de sine pe munte ca în afara lui. Mișcările lui curate și puternice îl ajută să ajungă în finală. Saskia ajunge în finala pentru femei, reușește 720-urile cu spatele și ajunge pe locul al șaptelea. Ceea ce e destul de impresionant, având în vedere că e un eveniment internațional, cu sportivi din toată Europa. Odette câștigă.

Sportivii se adună jos, se îmbrățișează și își dau mâna. Se deschide șampania și mulțimea e stropită.

— After party la barul Glow! strigă cineva.

Se pare că sunt singura care nu sărbătorește. Îmi strâng pumnii când cineva o felicită pe Saskia. Îmi ridic placa și plec pe furiș.

Peste patru luni, eu și Saskia vom concura din nou la Campionatele Britanice. Și am s-o învinge atunci, chiar dacă asta mă va costa viața.

CAPITOLUL 9
În prezent

Ușa sălii de evenimente se deschide, făcându-mă să tresar, iar Dale intră cu pași mari, urmat de Heather.

Dale pare furios.

— Cineva ne-a luat laptopul.

Curtis se repede la ușă.

— Ce? strig eu.

— Am un MacBook.

Îl urmărim la parter și de-a lungul coridorului. Aerul rece ca gheața îmi dă părul pe spate când el deschide ușile duble. Coboară treptele de metal, câte două deodată. Mă simt ușurată când îmi văd bagajele acolo unde le-am lăsat.

Curtis își verifică rucsacul.

— La naiba. Mi-a dispărut MacBook-ul!

Zăresc fermoarul rucsacului meu, pe jumătate deschis, și scotocesc panicată printre lucrurile mele. Portofelul și cheile încă sunt acolo. Nu mi-am adus computerul. Fac aproape totul pe telefon.

Ceilalți își verifică bagajele. Heather scotocește prin straturi de haine.

— Mai lipsește altceva? întreabă Curtis.

Sunt atât de zăpăcită, că nu-mi amintesc nici măcar ce mi-am împachetat.

— Nu sunt sigură.

Curtis umblă pe platformă, dând din cap.

— Nu-mi vine să cred că am lăsat să se întâmple așa ceva. Ar fi trebuit să vin aici acum jumătate de oră.

— Nu i-am mai făcut back-up de două săptămâni, spune Heather. Trebuie să-l găsim.

— Nu trebuie să-mi zici asta, bombăne Dale.

— Oricum, ce ați făcut voi doi aici jos în tot acest timp? întreabă Curtis.

— Hei, spune Dale. Nu da vina pe noi pentru asta. Tu ai plecat din sală de două ori mai devreme

și știi asta.

Heather și Dale sigur au avut timp să caute prin bagajele noastre și să ascundă computerele când au fost aici jos, dar e posibil ca oricare dintre noi să fi coborât repede până jos și să o fi făcut.

Sau a fost altcineva?

Oricum, a fost ceva pregătit meticulos. Oricine a făcut asta, ne-a instalat sus, în sala de evenimente, probabil ghicind că nu ne vom căra bagajele până acolo sus.

— V-a luat destul timp, rostește Curtis.

— Am căutat prin tot parterul, spune Heather. Apoi mi-am amintit de laptop.

— Ați găsit ceva? reia Curtis.

— O grămadă de uși încuiate, spune Dale.

— Niciun membru al personalului? Sau un telefon fix?

— Am găsit două suporturi de telefon goale, explică Heather. Unul în bar, altul în bucătărie.

Goale pentru că cineva a scos telefoanele? Văd pe fața ei că și ea gândește la fel.

— Ce e după ușile încuiate? întreabă Heather.

— Ați găsit un birou de control? vrea să știe Curtis. Sau biroul salvamontului? Salonul de prim ajutor?

— Nu!

— Ei, bine, atunci.

Curtis merge să zdrăngănească ușa cabinei operatorului. E încuiată; bineînțeles că e. Își face mâinile căuș pe sticlă și se uită prin geam.

— Vezi vreo urmă de telefon sau radio? îl întreb.

— Nu! Curtis revine. Bine! Avem nevoie de niște răspunsuri. Ne face de râs jocul acela. Se uită la Heather, dând din cap. Te-ai culcat cu Brent?

Fac o grimasă. Subtilitatea nu a fost niciodată punctul forte al lui Curtis.

Dale face un pas spre el.

— Nu trebuie să răspundă la asta.

Cei doi bărbați se privesc. Dale e un pic mai înalt, trebuie să aibă peste un metru și optzeci de centimetri, înalt pentru un snow-boarder; Curtis e mai lat în umeri.

— Urmează să mă întrebi dacă m-am culcat cu Saskia? se agită Dale.

— Ai făcut-o? spune Curtis.

— *Tu* ai făcut-o? zice Dale.

Curtis îl apucă de umeri și îl împinge cu spatele de-a lungul platformei. Eu și Brent îi urmărim. Brent merge în spatele lui Dale, așa că eu merg în spatele lui Curtis. E riscant să mă apropii de el când e atât de furios. Teoretic, știu ce să fac – când fratele mai mare e un jucător de rugbi, autoapărarea e o chestiune de supraviețuire și, pe lângă asta, am păzit ușile clubului Leadmill câțiva ani după ce m-am lăsat de snow-boarding.

Sperând că îmi amintesc cum se face, îmi pun repede brațul drept pe gâtul lui Curtis și brațul stâng la ceafa lui, ca să-l sugrum. Când simt că renunță la luptă, îi dau drumul din strânsoare. Curtis se întoarce spre mine, șocat și furios în egală măsură.

Dale îl scutură pe Brent.

— Și *tu* ar fi bine să ai grijă. Nu ești omul meu preferat acum. Cu o licărire în ochi, își îndreaptă geaca și se întoarce lângă Heather.

— Trebuie să ne păstrăm calmul și să aflăm ce se întâmplă, spun eu pe nerăsuflate.

— Dar dulapurile cu schiuri? spune Curtis. Erau toate descuiate?

— Toate, cu excepția unuia, spune Dale.

— Haideți să vedem dacă-l putem deschide, spune Curtis.

Îmi pun micul rucsac pe umăr și îmi iau geanta de snow-board. Nu sunt grele; până la urmă, suntem aici doar pentru două nopți. Le vreau undeva unde pot să le văd. Și ceilalți se întind după bagajele lor și le tragem pe toate când urcăm scările.

Ușile dulapurilor sunt numerotate, sunt o sută în total, și sunt vopsite în culori pastelate drăguțe. Inele cu chei atârnă legănându-se din lacătele lor. Deschid câteva uși și verific înăuntrul lor. Curtis face la fel.

— Deja am căutat, zice Heather.

Zăresc dulapul care nu are o cheie. Brent trage de ușă.

— Am o șurubelniță, spune Curtis.

— Așteaptă o secundă. Brent scoate o grămadă de chei din buzunarul lui. Îl privim cum scoate cheile de pe breloc și îndreaptă sârma. O învârte în lacăt, scoțând-o ca să-i regleze forma.

Dale merge la intrarea principală și pare gata să o deschidă.

„Nu. Te rog, nu!” Nu aș putea să aud sunetul acela din nou acum. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să o deschid din nou, dar deja sunt destul de nervoasă după tot ce s-a întâmplat și am nevoie de timp ca să-mi ridic moralul.

— Poftim! spune Brent, scoțând sârma afară.

Impresionant, dar întotdeauna a fost îndemânatic.

Ne adunăm în timp ce deschide ușa, dar dulapul e gol. Curtis, care e cel mai aproape, are un fel de reacție întârziată, de parcă tocmai i s-ar fi întâmplat ceva și se uită cu o privire tăioasă în jur pentru a ne scruta fețele. Crede că Brent a deschis ușa aceea un pic cam prea ușor?

— Unde sunt telefoanele noastre? spune Dale.

— Asta să-mi spui tu, zice Curtis.

Mă încordez. Ăștia doi par gata să se bată din nou.

— Putem să mâncăm? zice Brent.

Curtis se întoarce spre el.

— Trebuie să găsim blestematele alea de telefoane.

— Mor de foame, spune Brent.

Curtis își ridică vocea.

— Îți dai seama ce înseamnă asta? Telecabina nu merge, nu avem cum să contactăm pe nimeni. Dacă nu ne putem găsi telefoanele, suntem blocați aici.

— Și mie mi-e foame, îi spun. Putem să discutăm despre asta când mâncăm?

Curtis își înșfacă bagajele și mărșăluiește spre restaurant. Noi, ceilalți, mergem după el. Ne aruncăm bagajele într-o grămadă la intrare.

— Să vedem dacă putem aprinde focul, spune Brent.

Heather dă din cap uitându-se la geanta ei.

— Poți să stai cu ochii pe ea? îi spune lui Dale și se repede spre bucătărie.

Cred că pot să aprind un foc la fel de bine ca oricare dintre ei, dar vreau s-o întreb pe Heather despre Brent, așa că o urmez. Ea se uită în cratițe și aprinde ochiurile electrice. Aroma ierboasă de roșii îmi face stomacul să chiorăie.

— Ce ar trebui să fac? întreb. Nu sunt o bucătăreasă. Încerc să mănânc sănătos, dar mai mult chestii crude, ca să nu trebuiască să gătesc.

Heather îmi înmânează o lingură de lemn și îmi face semn spre tocană.

— Stai aici și amestecă în aia.

Se mișcă, agitată, se învârte și deschide dulapuri la întâmplare. Cum se poate mișca așa pe tocurile alea? Ultima dată când am purtat tocuri aveam 7 sau 8 ani, și mă costumam în joacă. Mi-am scrântit glezna, n-am mai putut concura la carnavalul de gimnastică și mi-am jurat că nu o să le mai port niciodată.

— Și ce lucrezi acum?

— Eu și Dale suntem impresari sportivi, spune ea. Mi-am luat licența în drept și ne-am înființat propria agenție după ce ne-am căsătorit.

— Uau! Asta chiar e impresionant.

Mi se pare mie sau pupilele ei sunt dilatate? Cocaină? Amfetamină?

Conversația încetează. Niciodată n-am știut ce să-i spun. Nu prea s-a dat cu snow-boardul și am avut mult mai multe în comun cu Dale. Femeile ca Heather mă fac să mă simt nesigură. Părul, machiajul, efortul de a arăta bine tot timpul. E exact cum ar trebui să fie o femeie.

Iar eu nu sunt. Sunt ca un băiețoi care nu s-a maturizat niciodată, încă. Și oricât mă prefac că nu-mi pasă cum arăt, în adâncul sufletului, îmi pasă. Îmi fac griji în legătură cu asta. Îmi fac griji că mă ocolesc bărbații pentru că nu sunt destul de feminină. Mă întreb dacă de asta sunt încă singură.

Heather caută prin frigider. Nu va fi niciodată momentul potrivit pentru a o întreba dacă l-a înșelat pe Dale, așa că încep.

— Încerc să-mi dau seama cine a scris chestiile alea în jocul Spărgătorului de Gheață. Și mă întrebam despre tine și Brent.

Heather se îndreaptă, cu lăptuca într-o mână și castravetele într-alta. Se uită spre coridor, apoi se întoarce spre mine.

— Despre ce te întrebai, mai exact?

Tonul ei e glacial.

— Te-ai culcat cu el?

Îi sclipesc ochii.

— Tu te-ai culcat cu Dale?

— Nu. Dar l-am sărutat. Însă sper să nu se afle niciodată, pentru că nu sunt mândră de asta. Ei, bine?

— Nu!

Se chinuie să mă privească în ochi.

— Nu te cred, îi spun eu.

Băieții trebuie să fi aprins focul pentru că fumul de lemn miroase mai tare acum.

— Crezi ce vrei. Heather caută într-un dulap de sus și dă jos cinci farfurii.

— Nu contează, îi spun. Am să-l întreb pe Brent.

Pune mâncarea în farfurii în liniște, lăsând lăptuca și castravetele abandonate pe masă. Asta e

a doua oară când am simțit o minciună de la ea azi. Despre ce altceva mai minte?

Fumul de lemn mă sufocă în timp ce scot farfuriile. Restaurantul e la fel cum mi-l amintesc. Lambriuri de lemn închis la culoare și grinzi descoperite; covoare din piele de vacă, fotografii în alb și negru. Flăcările pâlpâie în șemineul uriaș de piatră; capul unui cerb iese în afara peretelui de deasupra lui. Pe polița de deasupra șemineului ticăie un ceas cunoscut, cu fața îngălbenită de vreme.

Lumina e slabă, de la candelabrele care atârnă jos, deasupra meselor. Restaurantul ar trebui să pară confortabil, dar acum sunt prea multe colțuri întunecate ca să fie pe gustul meu.

Brent și Dale stau și discută la masa cea mai apropiată de foc. Pun jos farfuriile, ușurată că îi văd înțelegându-se din nou. Și Dale bea whisky acum și a doua sticlă de Jack Daniels se află lângă prima.

— Deja ai băut o sticlă întreagă? întreb.

Brent rânjește.

— E gratis la bar. Cum să nu-ți placă?

Îmi aduc o grămadă de pahare de la bar și îmi torn încă unul, știind că nu ar trebui, și clipesc prin fum pentru a mă uita în jur. Un echipament vechi de alpinism e agățat pe pereți: ochelari de protecție vechi pentru ghețar; colțari; o pereche de ghete de alpinism uzate.

Un piolet ruginit. Vârfurile sălbatice ale lui Le Rocher îl fac o destinație populară de alpinism pe gheață în timpul iernii. Îi ating vârful de metal cu degetul. Încă e al naibii de ascuțit.

Curtis îngenunchează lângă foc, scotocind prin grămada de bușteni.

— Ce cauți? îi spun.

— Telefoanele!

— Deja am verificat acolo, spune Dale.

Curtis continuă să scotocească. Fumul îmi înlăcrimează ochii.

Heather sosește cu restul farfuriilor.

— Trebui să-mi recuperez laptopul ăla.

— Nu mai vorbi despre laptopul ăla, șoptește Dale.

Heather mi s-a părut întotdeauna o femeie puternică. Atunci, ea părea să ia deciziile în relația lor, dar echilibrul puterii pare să se fi schimbat.

Mă așez lângă Brent. Scaunele au huse pufoase din piele de oaie. Vreau să-mi învelesc picioarele în pielea de oaie ca într-o pătură.

— Ce ziceți de quad cork-ul 1800 al lui Billy Morgan? spune Brent în timp ce mâncăm.

— Și acum un japonez a aterizat după primul quad cork 1980, spune Dale.

— E o nebunie, spun eu. Cât e aia, cinci rotații complete?

— Cinci și jumătate, spune Dale. Snow-boarding-ul a ajuns departe.

Heather se uită la ceas de parcă numără minutele până când poate pleca de aici, iar Curtis rămâne vigilent dar, pentru că tocana îmi încălzește burta și flăcările îmi încălzesc fața, încep să mă relaxez.

— Vă vine să credeți că ne dădeam cu placa fără căști? spune Brent.

— *Mie* nu-mi vine, spune Curtis.

— Ce căzături am tras, spune Brent. Am avut noroc că am scăpat cu viață.

Unii dintre noi nu au fost atât de norocoși, dar nu am să mă gândesc la asta. Oricum, o cască nu te împiedică să-ți rupi gâtul.

— Ați văzut norvegianul care a făcut o 540 cu spatele? spune Dale.

— Nu, îi spun eu. Ce-i aia?

Dale a fost maestrul stilului și îmi plăcea să discut despre trucuri cu el.

— E ca o 720, apoi o faci invers, spune el. I se spune cel mai tehnic truc făcut vreodată pe un

snow-board.

— L-am văzut pe YouTube, spune Brent. Arată foarte ciudat.

— Nu înțeleg de ce ar fi atât de greu, spun eu.

Dale își pune jos paharul.

— Imaginează-ți că îți oprești rotația în aer, apoi te întorci pe partea cealaltă. Încearcă și ai să vezi. Își pune scaunul pe o masă din apropiere și se urcă pe el.

Îi ador pe tipii ăștia. Când ies în oraș cu colegii mei de la sala de sport, vorbim despre Netflix. Nu i-am mai văzut pe tipii ăștia de zece ani, dar tot am mai multe în comun cu ei decât cu oricine altcineva.

Nu devii profesionist într-un sport pentru bani, mai ales într-unul riscant ca al nostru. Nu o să te îmbogățești niciodată ca snow-boarder în stil liber, dacă nu ești cumva Shaun White. Nu, o faci din pasiune. Ca să-ți petreci fiecare minut al vieții tale făcând asta, gândindu-te la asta și visând la asta. Niciunul dintre noi nu mai este profesionist, dar nu ne-am pierdut acea pasiune.

Dale sare de pe scaun, rotindu-se în ambele direcții în cădere.

— Nu, spune Curtis. Trebuie să dai înapoi una întreagă de 1-80, altfel e doar una schimbătoare.

Dale îi aruncă o privire.

— Hai să încercăm.

Brent se urcă și sare.

Se stârnește un entuziasm puternic în mine. Mă ridic.

— E rândul meu.

Heather își dă ochii peste cap, dar eu simt că am 20 de ani din nou. Scaunul se clatină când mă urc pe el. Sar în aer. Uf! Aterizez greu. N-am mai sărit de pe nimic mai înalt decât un Stair Master de ani întregi.

— Nu stăm destul timp în aer.

Dale pune ochii pe o bucată de trunchi de copac tăiată cu fierăstrăul, pentru a face o masă. Pune o

masă mai mică pe ea și un scaun deasupra. Construcția se clatină precar în timp ce el urcă pe ea. Brent o stabilizează la timp. Dale sare în sus, se împiedică de masa noastră în timp ce aterizează și cade crăcănat pe podea.

— Nu mai pierde vremea, spune Curtis.

Dale se ridică, frecându-și umărul.

— Care-i problema ta?

— Cineva mi-a furat telefonul, asta e problema mea.

— Relaxează-te!

Curtis se lasă pe spătarul scaunului.

— Îmi dai telefonul înapoi și am să fac asta!

El și Dale se privesc în ochi. Observ paharul gol de whisky de lângă farfuria lui Curtis. Nu mi-am dat seama că a băut.

— Eu n-am vrut să vin aici, spune Dale.

— Atunci de ce ai făcut-o? spune Curtis.

Dale dă din cap, uitându-se la Heather.

— *Ea* a vrut să venim.

Serios? Îi arunc o privire lui Heather. De ce ar fi vrut să vină? Asta e ciudat.

— Și ca să-ți răspund la întrebarea ta de mai devreme, spune Dale. Nu m-am culcat cu curva de soră-ta!

Curtis se ridică cu greu.

— Există un singur om care are voie să o vorbească de rău pe sora mea și acela sunt eu. Dar aleg să nu fac asta pentru că, spre deosebire de tine, eu am puțin respect.

Urmează o tăcere tensionată.

Se pare că starea de spirit de aici se poate schimba la fel de repede ca vremea.

CAPITOLUL 10
Cu zece ani în urmă

Brent și Curtis stau în fața mea în cabină. Mica noastră cabină se leagănă dintr-o parte într-alta. Vântul chiar a început să bată tare. Gem și mă strâng de burtă.

— Să nu vomiți pe noii mei pantaloni de snowboarding, spune Brent cu accentul lui puternic londonez.

— Da, trebuie să fii atent când e lângă pantalonii tăi, spune Curtis. Pe ai mei i-a rupt ieri.

Mă uit la partea de jos a piciorului lui Curtis. Nu e nicio ruptură. Sunt noi. Acum, că a trecut presiunea competiției, Curtis și Brent zâmbesc tot timpul. Și au motive să o facă. Curtis a ajuns pe locul trei; Brent, pe cinci. Un rezultat frumos pentru băieții britanici.

Altă rafală de vânt lovește și îmi întoarce stomacul pe dos. Mirosul de fum de țigară stătut nu mă ajută – oricine a fost aici înaintea noastră a încălcat indicatoarele de interzicere a fumatului.

Am urcat aici dorindu-mi câteva ture pentru a-mi vărsa furia. Totuși, probabil e bine că au sărit aici cu mine, pentru că mă împiedică să mă gândesc la cât de dezastruoasă a fost ziua. Când mă privesc ochii albaștri ai lui Curtis, mi-e greu să gândesc.

— Am crezut că voi doi veți fi acolo jos, sărbătorind, spun eu.

— Întotdeauna fac vreo două ture după o competiție ca să mă relaxez. Curtis îi aruncă o privire lui Brent. Și pe Brent îl urmărește o elvețiancă de noaptea trecută. A trebuit să evadeze repede.

Zâmbesc și îmi îndrept atenția spre plăcile proptite de geam. A lui Brent e atât de acoperită de abțibildurile sponsorilor că mi-e greu să-mi dau seama ce model e. Un fel de Burton. Cred că e

modelul profesionist al lui Shaun White. Dacă Brent continuă să se dea cu placa așa cum o face, Burton ar putea scoate un model Brent Ellis anul viitor.

Dau din cap uitându-mă la abțibildul cu Smash.

— Chiar bei rahatul ăla?

— De ce? Vrei una? Brent scotocește prin rucsacul lui și scoate o doză portocalie fosforescentă, pe care o deschide și mi-o întinde.

Curtis își dă ochii peste cap.

— Nu, îi spun. De fapt, da. N-am încercat-o niciodată. Iau o înghițitură. Uf! E ca apa de gură. I-o dau înapoi. Am auzit că are cafeină cât trei cafele.

— Cât cinci. Brent se ridică în picioare, părul lui brunet atingând tavanul cabinei. Aerul rece intră în timp ce el deschide geamul și golește doza prin deschizătură.

— Ce faci? îi spun. Marmotele nu vor putea hiberna anul ăsta.

— Nu suport chestia asta. Brent închide geamul și ascunde doza goală în lateralul rucsacului. Nu spuneți nimănui, pentru că ei îmi plătesc sezonul.

Îmi place de Brent. Îmi amintește de unul dintre amicii fratelui meu, de Barnsey.

— Te plătesc mai mult ca Burton? îl întreb.

— Plătesc mai mult decât toți ceilalți sponsori la un loc.

— Serios?

Dar are logică. Brent e tipul care ajunge mare. E imaginea perfectă.

— Când mi-au spus cât de mult îmi ofereau, le-am spus că o să-mi tatuez numele lor pe fund.

— N-ai făcut așa ceva!

Brent își ridică geaca și apucă betelia pantalonilor lui de snow- boarding de parcă ar fi gata să îi dea jos.

— Vrei să vezi?

Fără să știu dacă e serios, îi arunc o privire lui Curtis.

Curtis își ridică mâinile.

— Nu te uita la mine. De ce crezi că i-am văzut fundul?

Brent râde și se așază din nou. Are încrederea în sine infatuată ce vine din faptul că e excepțional de bun la un sport – și nu orice sport, ci unul care implică zborul prin aer la mare înălțime. Dar e amuzant. Ca să nu mai spun că e și super drăguț, mereu cu zâmbetul pe buze și are niște ochi negri incredibili.

La micul dejun, l-am văzut la televizor înainte să vin aici. Prezentatoarea, Anna și nu mai știu cum, o femeie atrăgătoare de vreo 40 de ani – l-a întrebat de ce mușchi are nevoie pentru snow-boarding. De aproape toți, i-a spus el. Ea l-a convins să-și dea jos cămașa, așa că el s-a dezbrăcat și ea a sărit pe el. Practic, prezentatorul a trebuit să o rețină.

A fost un exemplu amuzant de sexism inversat. Dacă s-ar fi schimbat genurile – un bărbat prezentator și o femeie sportivă – ar fi provocat un scandal național. Așa cum a fost, jumătate din public râdea de ea, cealaltă jumătate era la fel de înnebunită. Brent stătea în spate, suportând totul cu calm.

Și da, pieptul acela. Înțeleg. Dar nu are asupra mea efectul pe care îl are Curtis.

Mă prind de scaun pentru că suntem aruncați încolo și încoace mai mult. Cabina încetinește până se târăște.

— Știi că Dale mi-a cerut un Smash azi-dimineață? îi spune Brent lui Curtis.

— Chiar a făcut-o? spune Curtis.

— A mers acasă cu barmanița azi-noapte.

— Aia brunetă?

— Da!

— Locuiește cu sora mea, spune Curtis. L-a obosit, nu-i așa? Norocul tău.

Ei râd.

— Pe ce loc a ajuns Dale?

— Al șaptelea, spune Curtis.

Mă interesează dinamica dintre Brent și Curtis. Sunt rivali, dar au și o prietenie. Curtis e mai în vârstă, trebuie să aibă 24 sau 25 de ani, ceea ce e cam mult pentru un snow-boarder. Oasele moi și tinere nu se rup atât de ușor. Se simte amenințat de ridicarea rapidă a lui Brent? Trebuie să se simtă.

Mă înclin înainte când telecabina oprește. La naiba! Am urcat până la jumătatea fațadei stâncii abrupte.

— Se zvonește că un schior a sărit de pe acele stânci odată, spune Curtis.

Mă uit la fațada perpendiculară a stâncii.

— Serios? Tu ai face-o?

— Nu fără o parașută.

Se aude un pârâit din difuzor și un anunț în franceză.

— Ce-a zis? spune Brent.

— Nu știu, îi spun eu. Franceza mea e doar la nivelul de bază.

— Au o problemă mecanică, spune Curtis. Își cer scuze pentru întârziere.

Brent înjură.

— Are vreunul dintre voi ceva de mâncare?

Caut prin geanta mea și scot un baton de müsli.

— Am eu asta.

— Mersi!

Cabina se leagănă dintr-o parte într-alta ca un carusel. Un curent rece ca gheața intră prin deschizătura din geam. Îmi strâng genunchii la piept.

— La naiba, îngheț aici!

Curtis se mută pe partea cealaltă ca să stea lângă mine. După o clipă, Brent face același lucru pe cealaltă parte a mea, așa că sunt înghesuită între ei. Totul e destul de intim și am senzația că nu sunt singura care simte asta pentru că devenim toți tăcuți.

Soarele a făcut zăpada aurie. Suprafețele acoperite cu zăpadă moale de deasupra sunt

gravate cu liniile șerpuite de la o mie de coborâri. Ar trebui să scormonesc în creierele lor după trucuri, dar nu mă pot gândi la nimic în afară de presiunea piciorului lui Curtis pe al meu.

El mă privește în ochi din nou.

— Te simți mai bine?

— Da!

Trebuie să ies de aici. Nu suport când mă privește așa. Ultimul lucru pe care îl vreau în iarna asta e o distragere.

Difuzoarele pârâie și se aude alt anunț.

— La naiba! spune Curtis. Vântul a provocat o închidere automată. Ne vor evacua unul câte unul din telecabine. Mai bine vă faceți confortabili. Vom sta aici pentru o vreme.

Un elicopter bâzâie deasupra. Ne lungim gâturile ca să-l vedem. Planează deasupra unei telecabine din josul pantei. Un bărbat coboară în rapel. Îmi suflu peste degete. O să dureze o veșnicie.

— Vrei geaca mea? spune Curtis.

— Nu, mersi, îi spun.

— O vrei pe-a mea? întreabă Brent.

— Nu! Vreunul dintre voi o vrea pe a mea? Bine, pentru că nu o veți avea.

Râdem și asta ne scapă de tensiune. Flirtul încetează și vorbim despre snow-boarding. Locuri în care ne-am dat cu placa; zile bune și zile rele; recordul de 9,8 metri în aer al lui Terje Håkonsen la Arctic Challenge. Cerul se schimbă, din roz, devine violet, apoi bleumarin.

Curtis se uită la legăturile mele și dă din cap.

— Ai nevoie de mai multă înclinare înainte pe suporturile din spate.

— Am destulă deja, îi spun.

— Nu poți avea niciodată destulă înclinare înainte.

— Saskia are dreptate, îi zic. Chiar ești enervant. Dar mă uit la suporturile lui din spate la

lumina slabă din interior și le îndoi pe ale mele un pic mai în față decât ale lui, știind că o să doară.

— Cum v-ați cunoscut voi doi? întreb.

— Ne-am întâlnit la Burton Open acum câțiva ani, spune Curtis. Am închiriat o locuință împreună în sezonul trecut.

— Cu sora lui, spune Brent.

El și Curtis se uită unul la altul. De ce? Dar nu vreau să mă gândesc la ea acum. Doar mă bucur că sunt blocată cu ăștia doi și nu cu ea.

Urmează alt anunț.

— Nu mai e mult, spune Curtis.

— Vorbești fluent franceza? spun eu.

— Nu aș spune asta.

— Și germana, zice Brent. Dacă aș fi știut că aveam să fac asta, m-aș fi străduit mai mult la limbi străine când eram în școală.

— La fel, îi spun. Am fost în Laax anul trecut. Și am știut doar vreo două expresii în germană.

— Care au fost? întreabă Curtis.

Încerc să-mi folosesc cel mai bun accent german.

— *Ich verstehe nicht.*

Văd privirea în gol a lui Brent. Nu înțeleg.

— Care a fost cealaltă? spune Curtis.

— *Wo ist der Krankenhaus?* Unde e spitalul.

Curtis râde.

— Bună alegere. De fapt, e *das* Krankenhaus.

Încerc să-i dau un pumn în coaste.

Se aude un zgomot puternic deasupra telecabinei și intră lumina în cabină.

— Uite elicopterul, spune Brent.

O siluetă întunecată coboară de pe o frânghie. Ne dăm în spate în timp ce bărbatul deschide cu forța ușa cabinei noastre și pășește înăuntru. Spune ceva în franceză.

— Cine merge primul? zice Curtis.

Ridic mâna.

— Eu!

Întotdeauna am nevoia asta stupidă de a dovedi ceva. Să arăt că nu mi-e frică. Cred că e vina fratelui meu. Jake și prietenii lui făceau tot felul de nebunii în pădurea din jurul locului în care am crescut și singurul mod de a mă lăsa să stau cu ei era să fiu cea mai nebună dintre toți. „Haide, Milla. Te provoc.” Mi-am rupt câteva oase încercând să țin pasul cu ei. Nu am refuzat niciodată o provocare – și încă nu o fac. E un obicei acum. Nebuna de Milla. Oamenii se așteaptă la asta.

Bărbatul mă înhămează.

— Nu vă faceți griji, bine?

— Nu sunt îngrijorată, spun eu. Întotdeauna mi-am dorit să fac asta.

Mă privește într-un fel ciudat, iar Curtis și Brent se prăpădesc de râs.

— Du-te, Milla, strigă Brent în timp ce cobor.

De fapt, sunt foarte speriată – acele stânci de jos arată foarte ascuțite – dar reușesc să mă stăpânesc, coborând pe fața stâncii până când devine plată și mi se cufundă ghetele în zăpadă.

Un utilaj de nivelare a pârtiei a coborât în zig-zag pe distanța scurtă a traseului de la ghețar pentru a ne lumina zona de aterizare. Îmi acopăr ochii din cauza luminii orbitoare a farurilor lui.

Iar Saskia iese din întuneric ca o fantomă.

Sunt atât de șocată să o văd, că aproape mă rostogolesc pe spate pe stâncile cu margini ascuțite ca niște cuțite.

— De unde-ai venit? spun bâlbâindu-mă.

Dă din cap uitându-se spre cabina care e mai jos de a noastră. Zăresc expresia triumfătoare a feței ei, apoi înțeleg. M-a văzut plecând pe furiș și m-a urmărit până aici sus, intenționând să facă o tură de victorie.

Îmi încleștez pumnii pe lângă mine, dorindu-mi brusc să o împing.

CAPITOLUL 11
În prezent

— Știi ceva? spune Dale. Mă bucur că sora ta a murit.

Pumnul lui Curtis se mișcă repede, lovindu-l în falcă. Dale face câțiva pași în spate, clătinându-se, cu mâna pe față.

Nu i-a dat tare cu pumnul – sunt sigură că el, Curtis, ar fi putut face mult mai mult rău dacă voia – dar tot sunt șocată. De obicei, Curtis e Domnul Control, chiar dacă au fost ocazii în acea iarnă când l-am văzut pierzându-l – toate legate de sora lui. Supermanul snow-boarding-ului britanic și kryptonita lui.

Dale își revine și se năpustește asupra lui Curtis, răsturnându-l pe spate pe o masă.

Relația lui Dale și Curtis s-a înrăutățit în noaptea dinaintea dispariției Saskiei dar, din câte mi-am dat seama, Heather și Saskia au fost cele care au provocat asta. Curtis și Dale doar au fost atrași în asta. Cred că au mers pe drumuri separate după aceea – la fel ca mine – și prietenia lor nu și-a mai revenit.

Eu și Brent intervenim. Pumnii zboară și bietul Brent rămâne fără aer. Încerc să-l sugrum pe Curtis din nou, dar acum știe ce vreau să fac. Heather se ghemuiește într-un colț, cu mâinile pe față.

— De unde știi că sora mea e moartă? spune Curtis. Tu ai omorât-o?

Din felul în care îl privește pe Dale, pare să creadă cu adevărat că ar fi putut s-o facă.

O greutate cunoscută mă apasă.

„Nu a fost Dale. Eu am fost. Eu am omorât-o.”

Îmi doream atât de mult să câștig, că eram pregătită să fac orice pentru asta. M-am tot gândit la asta în ultimii zece ani, doar ca să ajung la aceeași concluzie de fiecare dată. Acțiunile mele – ce am făcut și ce i-am spus chiar înainte să dispară

– au lăsat-o într-o asemenea stare că a ajuns să cadă într-o crevasă.

Mă dezgustă ce am făcut, dar dacă aș fi în aceeași situație din nou, aș acționa diferit? Nu pot spune cu siguranță că aș face-o.

Dale se ciocnește de mine, aducându-mă înapoi în prezent. Mă clatin într-o parte și cad pe o masă cu el peste mine. Amețită de whisky, reacționez încet. Brent îl trage pe Dale de gluga gecii. Se aude un sunet de rupere.

Dale înjură și îl împinge pe Brent pe șemineu.

— Bine, voi întreba. Te-ai culcat cu soția mea?

Dale nu mai arată ca un viking, dar încă se poartă ca unul. Îmi țin respirația. „Spune nu, Brent, chiar dacă ai făcut-o, sau te va rupe în bătaie."

— Nu, zice Brent.

Dale își mijește ochii și se întoarce înapoi la Curtis.

— Cât despre tine, sora ta nu se mai putea controla. Cred că *tu* ai omorât-o! Recunoaște! Erai sătul de ea, la fel ca noi toți.

Curtis dă iar cu pumnul. Dale se ferește, iar pumnul lui Curtis deviază de pe umărul lui. Sunt cerculețe roșii pe obrajii lui Curtis. Nu l-am mai văzut niciodată pierzându-și cumpătul așa.

Asta mă pune pe gânduri. Poate că, până la urmă, nu sunt vinovată de moartea Saskiei. A lovit-o? Așa a murit? E greu să-mi imaginez, pentru că a protejat-o foarte mult, dar poate a luat-o razna. Cu toții avem o limită. Chiar și Curtis.

Curtis și Dale se feresc și se sucesc; scaunele și paharele cad pe podea.

Heather își cuprinde capul cu mâinile.

— Opriți-vă!

Brent îl prinde pe Dale de umăr.

— Calmează-te!

Și Dale îi dă un pumn în burtă. Totul se transformă într-o adevărată încăierare și îmi amintesc foarte clar ce s-a întâmplat ultima dată când acești tipi s-au încăierat.

Trebuie să-i opresc înainte să fie rănit cineva, dar ce să fac? Nu putem chema poliția.

Curtis se apropie din nou de Dale. Sperând că nu mă va ataca pe mine în locul lui, păşesc în fața lui.

— Oprește-te!

Corpul lui Curtis se înalță în fața mea.

— Spărgătorul de Gheață, spun eu. E ca și cum cineva ar încerca să stârnească o bătaie.

Falca lui Curtis e încleștată, ochii lui sunt furioși. Urmează un impas timp de câteva secunde tensionate, apoi dă din cap fără tragere de inimă. Cu ochii pe Dale, se întoarce la scaunul lui. Încă bombănind, Dale ia loc. Și eu și Brent ne așezăm. Ne îndreptăm hainele și ne recăpătăm răsuflarea.

— Cine a scris lucrurile alea chiar ne cunoaște, spun eu.

— Stai puțin… spune Brent.

— Nu zic că totul e adevărat, spun eu. Voiam să spun…

Curtis mă întrerupe.

— Are dreptate! Mi se pare că sunt doar șapte persoane care ar putea fi în spatele Spărgătorului de Gheață. Una dintre ele nu-și mai poate folosi picioarele; cealaltă lipsește de zece ani. Așa că ne rămân cinci.

Cuvintele plutesc în aer. Priviri speriate peste tot prin jur.

— A mai auzit cineva de Odette? spune Dale.

Pe sub masă, îmi înfig unghiile cât pot de mult în coapse. Toți se uită la mine, așa că dau din cap. Atât știu: Odette nu e în spatele acestui joc. Din fotografiile de pe site-urile de socializare, încă e tratată în spital.

Heather se întoarce spre Dale.

— Vreau să plec de aici!

De parcă ar putea să o transporte prin magie, pe cincisprezece kilometri de gheață și piatră, înapoi la stațiune, în întuneric total.

— Nu plecăm niciunde în noaptea asta, se răstește el. Trebuie să așteptăm până dimineața.

Tăcem din nou.

Brent golește restul whisky-ului în paharul lui și îl dă pe gât. Eu ridic o sticlă de bere răsturnată. E bere pe toată masa, dar îmi voi face griji pentru asta mai târziu.

Heather strânge mâna lui Dale atât de tare că i se albesc degetele.

— De ce ar vrea cineva să facă asta?

Nimeni nu vrea să declare ce e evident.

— E vorba de Saskia, nu-i așa? spun eu, încercând să nu-mi tremure vocea. Cineva crede că unul dintre noi a ucis-o. Poate că nu știe sigur sau s-ar duce la poliție, dar bănuiește, așa că ne-a adus aici ca să scoată criminalul la iveală.

Sper că nu mi se vede vinovăția pe față.

„E în ordine. Nimeni nu știe ce-ai făcut."

Nu știu ce mă sperie mai mult: perspectiva de a fi descoperită? Sau posibilitatea ca Saskia să nu fi murit așa cum mi-am imaginat, ci de mâinile unuia dintre aceștia patru?

Din felul în care se uită unii la ceilalți, toți se întreabă același lucru.

„Ai omorât-o pe Saskia?"

Bineînțeles, dacă nu cumva *ei* au omorât-o.

Curtis își drege glasul:

— Uitați ce e, nici măcar nu știm sigur dacă sora mea e moartă.

Dale bombăne ceva.

Curtis sare în picioare.

— Ce-ai spus?

— O, la naiba! Iar începem.

— Haideți să terminăm în seara asta, spun, în timp ce Curtis ocolește masa și merge spre Dale. Vom vorbi mai mult despre asta mâine dimineață.

Brent îl oprește pe Curtis.

— E timpul să mergi la culcare, frate!

Curtis îl privește pe Dale. Apoi se întoarce pe călcâie, își înșfacă bagajele și iese repede din

restaurant. Umerii lui lăsați îmi amintesc de ceva. Arată distrus din nou. Îi arunc o privire lui Brent, îngrijorată să-l las aici cu Dale, apoi îl urmăresc pe Curtis, apucându-mi bagajele pe drum.

— Câte uși de dormitoare au fost descuiate? spun în timp ce Curtis împinge alt set de uși duble.

— Nu-mi amintesc!

Mă aștept să se stingă becurile, dar el lovește fiecare întrerupător pe lângă care trece și rămân aprinse.

— Nu vrea să împart unul cu Heather.

Număr dormitoarele pe care le deschide lovind ușile.

— Unul, două. Camera cu rufe. Trei, patru. Grozav. Heather și Dale pot sta într-unul. Eu voi sta în acesta. Se pare că e același ca data trecută.

Curtis îmi ține ușa deschisă cu piciorul.

Îmi trag geanta cu placa înăuntru.

— Mulțumesc. Are un semn foarte roșu pe tâmplă. Ai nevoie de niște gheață pe aia.

Zice „ț” și își cercetează degetele. Sunt roșii.

— Te-ai rănit și la mână? îi spun.

— E în ordine. Își reazemă capul pe ușă.

— Ești bine?

— Da!

Îl privesc cum inspiră adânc.

— Mi se pare sau Dale s-a schimbat? spune el.

— Pare destul de furios. Exact ca tine, aș putea adăuga dar nu o fac. Schimb subiectul. Unde locuiești acum?

— În Londra, dar călătoresc mult. Tu?

— Tot în Sheffield.

El se îndreaptă.

— Noapte bună, Milla! Voi fi în dormitorul învecinat. Ca pe vremuri.

Simt un fel de junghi. Nu chiar regret, dar o senzație a ceea ce ar fi putut fi.

Îl urmăresc pe coridor. Nu e cel mai bun moment pentru a-l întreba, dar trebuie să știu.

— Te vezi cu cineva?

Încerc ca întrebarea să pară întâmplătoare dar, în urechile mele, nu sună deloc așa. A observat asta? Se întoarce încet și îi cercetez fața, dar acei ochi albaștri sunt la fel de indescifrabili ca întotdeauna. Mă gândesc că acesta e unul dintre lucrurile care m-au atras la el, combinat cu bariera pe care a pus-o între noi după ce m-am cuplat cu Brent. M-a fascinat. Încă o face.

— M-am despărțit de cineva acum câteva luni. Silvi Asplund?

O spune ca și cum ar trebui să recunosc numele.

— Nu mai urmăresc clasamentele.

— O norvegiancă. Stătea mult timp în aer. Curtis se reazemă de zid. Am fost împreună câțiva ani, cu întreruperi. Nu e ușor de trăit cu foștii sportivi.

— Mie-mi spui! îi zic. Mai ales cu cei rataţi.

Expresia lui se îmblânzește.

— Nu ai ratat.

Ridic sprâncenele.

— Milla, te-ai străduit mai mult decât oricare dintre noi în acea iarnă.

— Nu-i adevărat.

— Nu vorbesc despre ce puteai face. Vorbesc despre riscurile pe care ți le-ai asumat.

— Toți ne-am asumat riscuri, îi spun.

— Da, dar eu făceam majoritatea trucurilor deja de câțiva ani. La fel și Saskia, și Brent. Le-am încercat pe o trambulină și, uneori, pe un airbag în taberele de vară. Tu le încercai pe gheață.

Nu am privit lucrurile în felul acela. Am văzut doar că eram cea mai slabă sportivă din grup și încercam să-i ajung din urmă.

— De ce ai renunțat? întreabă el.

Există un răspuns simplu la întrebarea aceea. „Din cauza surorii tale.” Și a lui Odette, bineînțeles. Dar mai mult din cauza surorii lui.

— Am făcut niște lucruri pe care nu trebuia să le fac. Înghit în sec. Și am făcut niște alegeri proaste.

Multe alegeri proaste.

Curtis mă observă cu atenție și, brusc, mă gândesc la o anumită alegere – o alegere pe care am făcut-o chiar pe acest coridor, acum zece ani. O alegere între urmărirea visului meu de a deveni snow- boarder profesionist sau acțiunea bazată pe o atracție care se vedea că avea să devină o mare distragere.

Mă întreb dacă ghicește la ce mă gândesc. Își deschide gura, dar ușile duble se deschid și ceilalți se îndreaptă spre noi, trăgându-și bagajele. Brent se uită curios la noi și intră într-unul dintre dormitoare. Se trântesc ușile când Heather și Dale intră în dormitorul învecinat cu al lui.

Când să intru în dormitorul meu, Curtis șoptește:

— Știi că nu au găsit niciodată cadavrul surorii mele.

Mă întorc ca să mă uit la el.

El ezită.

— Poți să zici că sunt nebun, dar am simțit parfumul Saskiei când am deschis acel dulap de schiuri. Și în coridor.

Mi se face pielea de găină pe brațe. Așadar, *asta* a fost.

— Și eu i-am simțit mirosul, spun eu încet. Am crezut că era parfumul lui Heather.

Se uită pe coridor și vorbește mai încet.

— Întotdeauna am avut îndoieli în legătură cu ce i s-a întâmplat. S-au făcut o grămadă de tranzacții pe cardul ei de credit după ce a dispărut.

Mă holbez la el.

— Ce vrei să spui mai exact?

Ochii albaștri ai lui Curtis par tulburați.

— Nu știu!

Nu pare încântat de ideea că sora lui ar mai fi în viață. Din contră.

Pare îngrijorat.

CAPITOLUL 12
Cu zece ani în urmă

Părul Saskiei e bătut de vânt în toate direcțiile. Luminată de farurile utilajului de nivelare a pârtiei, arată ca Meduza.

Brent și Curtis ajung lângă noi. Îmi imaginez eu sau băieții sunt doar puțin mai bucuroși să o vadă decât mine?

Umblă încoace și încolo, căutând atenție, ca o pisică ce a fost închisă în casă toată ziua.

— Doamne, cât de plictisitor a fost totul!

De fapt, nu a fost deloc plictisitor. Mă bucuram până când ai apărut tu.

— Mi-a fost foarte frig. Își dă jos mănușa. Uite, simte și tu. Își bagă degetele reci ca gheața în geaca mea de snow-boarding, până la gâtul meu gol.

Tresar și mă îndepărtez. Ea înaintează spre Brent.

— Du-te naibii! spune el.

Utilajul de nivelare a pârtiei claxonează și pornim pe stânci, spre el. Se aud multe cuvinte în franceză de la șofer.

— Suntem ultimii salvați, spune Curtis. E o familie mai jos, pe care trebuie să o conducă înapoi la stațiune. Încap doar patru pasageri. Ne deranjează dacă dormim în dormitoarele de pe ghețar, ca să nu trebuiască să facă alt drum? Ne va duce el acolo sus.

Brent strigă de bucurie.

— Vom fi primii pe munte mâine dimineață.

Șoferul deschide portiera din spatele cabinei și ne înghesuim pe banchetă, cu plăcile și rucsacurile îngrămădite în poalele noastre. Saskia e înghesuită lângă mine, cu parfumul ei puternic și dezgustător în cabina supraîncălzită. Oricum, cine se dă cu parfum când face snow-boarding? Doar ea.

Utilajul urcă pe pantă, împingându-ne pe spate. Fumul de motorină amestecat cu parfumul îmi strânge stomacul din nou.

— Mi-ai văzut ultimul 720? spune Saskia. Era să cad.

Cumva, prezența ei a readus toată tensiunea. Nu doar la mine; și băieții sunt tăcuți – sau poate că sunt doar obosiți. Ea încearcă să-i facă să vorbească despre competiție, dar ei nu mușcă momeala. Ninge acum. Fulgii devin portocalii la lumina farurilor, în timp ce cad pe parbriz.

În vârf, clădirea Panorama e toată luminată. Curtis începe să iasă, dar șoferul își bâțâie degetul și îi ține un discurs lung – *crevase* e singurul cuvânt pe care îl înțeleg – și ne conduce chiar până la intrarea principală.

— N-am mai fost niciodată aici în timpul nopții, spune Curtis, în timp ce batem din picioare pe preș.

— Nici eu, îi zic.

O femeie cu un șorț ne face semn cu mâna să intrăm în coridor. Îi urmez pe ceilalți în restaurant, observând cât de diferit se mișcă toți. Curtis, drept și hotărât; Brent, leneș și neglijent, cu pantalonii lăsați la jumătatea fundului; iar Saskia pășește ușor, ca o dansatoare.

Mă ustură ochii de la fumul de lemn, dar focul aprins e o priveliște binevenită. Îmi scot ghetele și stau în fața flăcărilor, sperând că nimeni nu-mi va mirosi șosetele.

Fotografii în alb și negru sunt aliniate deasupra șemineului. Alpiniști în echipament demodat pozează veseli în fața vârfurilor cu forme cunoscute. „Mont Blanc, 1951”, scrie pe una. E destul de periculos și în vremurile cele mai bune, darămite în colțari legați cu sfoară.

Curtis se apleacă mai aproape pentru a se uita la altă fotografie.

— Grande Casse. Una dintre preferatele tatălui meu. El a fost prima persoană care s-a dat cu placa

pe fațada nordică, exact după ce s-a născut Saskia. Mama n-a vrut s-o facă.

— Credeam că și ea a făcut toate chestiile alea, îi spun.

— A lăsat-o mai moale după ce ne-a făcut pe noi.

Tipic. Mama a fost la fel, a abandonat o slujbă pe care o iubea, cea de administratoare a unui azil de bătrâni, pentru a ne crește pe mine și pe fratele meu. S-a întors să lucreze cu jumătate de normă când am fost destul de mari, dar nu și-a mai recăpătat vechea funcție. De ce întotdeauna femeile trebuie să renunțe la visurile lor? *Eu* nu intenționez să renunț la nimic pentru nimeni.

Saskia ni se alătură, ridică o pereche de ochelari vechi pentru ghețar de pe cârligul lor și îi ține pe fața ei.

— Cum vi se par?

— Ai grijă! spune Curtis. Sunt vechi!

Îi pune din nou în cârlig, îmbufnată, oprindu-se în fața capului cerbului împăiat pentru a-i mângâia botul înainte de a se așeza alături de Brent la masă.

În sfârșit, m-am dezghețat destul ca să îmi desfac fermoarul de la geacă. Mi se prinde părul în fermoar.

— La naiba!

— Stai, lasă-mă! Degetele calde ale lui Curtis coboară pe ale mele.

E atât de aproape că de-abia respir. Simt un miros dulce, de mosc, care ar putea fi deodorantul lui, sau e pielea lui? El mișcă fermoarul și mă aștept să-mi rupă părul – așa fac eu când se întâmplă asta – dar chiar e blând. Simt un nod în gât.

— Poftim! Curtis îmi trage fermoarul în jos.

Simt că iau foc, conștientă că sora lui și Brent ne privesc, dar Curtis nu pare să se grăbească să plece. Îmi dă restul părului cu grijă peste umăr.

Tipul ăsta îmi face ceva. Nu e doar felul în care arată – e felul lui de a fi. Exteriorul lui calm și

sigur pe sine mă face să doresc să-l deschid și să văd ce e dedesubt. În adâncul sufletului, simt că nu e deloc rece. Poate fi chiar focos.

„Oprește-te!” Nu pot merge pe calea aceea. Iarna asta e totul sau nimic. Dacă nu ajung în top trei, va trebui să renunț și să-mi găsesc o slujbă adevărată.

Mă așez lângă Brent, apoi pot respira din nou.

Saskia îmi aruncă o privire curioasă. De fiecare dată când o văd, mă înfurii din nou. Mă voi preface că nu e aici.

Brent bea dintr-o sticlă de Kronenbourg, ținând picioarele lungi întinse.

— Milla, pot să-ți ofer ceva de băut?

Gem.

— Nu, nu vreau să mai beau niciodată!

În mod normal, nu aș fi atât de relaxată în jurul unui tip atât de arătos, dar seamănă foarte mult cu Barnsey. Aceleași maniere, chiar și același accent. Mă simt foarte confortabil cu el, de parcă l-aș fi cunoscut de ani întregi.

Exact opusul față de cum mă simt cu Curtis.

— Nu mă întrebi și pe mine? spune Saskia.

Brent ia altă înghițitură de bere, de parcă nu ar fi auzit-o.

Asta a fost ceva interesant. Tocmai a ignorat-o. Ostentativ. De ce? Oare el și Saskia au o problemă unul cu celălalt?

Văd șocul din privirea ei. E evident că nu e obișnuită să fie ignorată. Se ridică brusc, iar picioarele scaunului scârțâie pe podea.

— Bine, îmi iau singură!

Îmi ascund zâmbetul în timp ce ea merge tiptil până la bar. Brent zâmbește și el.

— Hei, Saff!

Curtis mă lovește ușor pe umăr.

Îmi întorc repede capul.

— Cum mi-ai spus?

Curtis pare rușinat.

— Scuze! Îmi oferă vin roșu. Vrei?

— Nu, mersi! Rămân cu apa! Și mâine o să-mi vopsesc părul roz. Nu glumesc!

Brent chicotește.

— Frate, ai dat de belea!

Femeia cu șorț vine cu două farfurii de *tartiflette.* Brânză lipicioasă, acră și cartofi moi, untoși. Acum când, în sfârșit, stomacul meu s-a liniștit, mor de foame. Îmi țin degetele aproape de flăcări în timp ce mestec.

— Milla, câți ani aveai când ai început să faci snow-boarding? întreabă Curtis.

— 11, îi răspund. Pe panta uscată din Sheffield. Nu m-am dat pe zăpadă până la 16 ani. Dar tu?

— 5.

Mă întorc spre Saskia.

— Așadar, tu ai avut…

— 3, spune ea.

— Uau!

Nu e de mirare că e bună.

— Părinții noștri ne-au plimbat prin toată lumea, spune Curtis. Cel puțin, prin toți munții lumii. Mama e din California și încă avem rude acolo, așa că am petrecut câteva ierni în Mammoth.

Știu asta, dar nu vreau să știe că am citit despre el.

— Îmi amintesc că i-am văzut pe părinții tăi în videoclipurile vechi de la Burton, zburând peste pantele abrupte din Alaska.

Curtis zâmbește.

— Chiar așa?

— Ai avut o copilărie foarte fainã.

— Uneori, nu-mi plăcea că ne mutam prea mult.

Saskia cască.

Mă întorc spre Brent.

— Dar tu?

— 10, spune Brent. Dar m-am dat cu skateboardul de la vreo 6 ani. Tata e zidar și ne-a construit mie și fratelui meu o rampă de skate-board în curte. Avem niște sponsori. Fratele meu a fost foarte bun.

Accentul lui londonez mă face să râd.

— Dar tu preferi snow-boarding-ul? îl întreb.

Brent zâmbește.

— Poți ajunge mai sus.

— Milla, anul trecut ai fost prima dată la Britanice? spune Curtis.

— Da! Am intrat cu un an înainte, dar mi-am rupt genunchiul înainte de competiție.

Saskia se apleacă înainte.

— Ce-ai făcut?

— Ligamentul colateral lateral. Pare un semn de slăbiciune să recunosc asta. Dar acum genunchiul meu e bine.

Nu îi voi spune cum am muncit optzeci de ore pe săptămână în vara aceea pentru a-mi plăti ședințele de fizioterapie, pe lângă faptul că economiseam pentru următorul sezon.

— Saskia și-a rupt ligamentul anterior încrucișat acum câțiva ani, spune Curtis.

Ea își întoarce repede capul spre el.

E o rană destul de gravă. Aștept, sperând că va da detalii.

Poate că observă felul în care ea se uită la el, pentru că se lasă pe spătarul scaunului.

— E un joc de-a șerpii și scările, așa îl văd eu. Trebuie doar să speri că vei urca mai sus decât vei aluneca.

Femeia stă în fundal. Biata ființă pare epuizată.

Vorbesc mai încet.

— Cred că vrea să ne grăbim ca să plece.

Ne golim farfuriile și nu le-ar putea înșfăca mai repede. Ne conduce pe coridor până la dormitoare. Fiecare avem câte o cameră.

— Hei, Milla! strigă Curtis când sunt pe cale să intru într-a mea. Dacă ți se face frig la noapte, știi unde să vii.

Saskia se întoarce ca să se uite la el, cu o expresie ciudată pe față.

— Cred că vei descoperi că patul meu e mai cald decât al lui, strigă Brent din cadrul ușii lui.

Intru în dormitorul meu înainte să simt că-mi ia foc fața.

Sportivii sunt oameni care lucrează cu corpul lor. Avem multă energie și, uneori, mai rămâne la sfârșitul zilei. Așa că nu mă surprinde că băieții au făcut asta. Și îmi place cum au făcut-o. Nu a fost nimic viclean sau amenințător în asta; pur și simplu, și-au prezentat oferta ca eu s-o accept sau s-o refuz.

Îmi tremură picioarele în timp ce stau sub duș. Nu e mare lucru pentru ei – probabil fetele îi urmăresc tot timpul – dar eu nu primesc propuneri în fiecare zi de la doi tipi atât de sexy.

Și pur și simplu știu că oricine e talentat ca cei doi la snow-boarding va fi la fel de talentat și în pat.

Îmi curge apa pe cap. Sunt doi oameni foarte diferiți. Brent e ca o pereche uzată de pantofi de sport, confortabili și cunoscuți.

Iar Curtis e ca ghetele de snow-boarding ale următorului sezon, diferit de orice am întâlnit până acum. Dacă le voi încerca, simt că nu voi vrea să le mai dau jos niciodată.

Îmi închid ochii și îmi înclin fața spre stropi. Încă sunt fragilă după ultimele două despărțiri. Singura cuplare cu care pot risca în iarna asta e una distractivă și relaxată, și nu e nimic relaxant în ce simt pentru Curtis.

Dar nu pot să mi-l scot din minte.

Presiunea apei din locul acesta e slabă și dușul nu prea mă încălzește. Tremurând, mă îmbrac din nou cu hainele termale. Picioarele mă duc în coridor. Simțind că sunt gata să fac o greșeală îngrozitoare, îmi ridic mâna.

Dar e încă o complicație, nu-i așa? Sora lui e cea mai mare rivală a mea. Curtis e ultima persoană cu care mă pot încurca.

Mai fac doi pași pe coridor.

Și bat la ușa lui Brent.

CAPITOLUL 13
În prezent

Amintirile revin când stau pe coridor, în fața dormitorului lui Brent. Ușa se deschide și el apare în lenjeria lui termală Burton, cu părul umed de la duș, exact ca data trecută, doar mai nesigur.

Simt încă un val de afecțiune pentru el.

— Pot să intru?

El face un pas în spate, cu precauție în ochii lui negri.

— Bineînțeles!

Vreau să-l îmbrățișez, dar nu vreau să-i fac o impresie greșită. Vreau să știu cum e viața lui, dar mi se pare o întrebare prea personală.

Eu și Brent stăm acolo, uitându-ne unul la celălalt. Stomacul meu încă e agitat după ce mi-a spus Curtis pe coridor. Am simțit parfumul Saskiei.

Chiar în această clădire.

Ne-am imaginat? Doamne, sper că da.

Dușumeaua e rece ca gheața sub degetele mele goale de la picioare. Ar fi trebuit să-mi iau șosetele.

— E la fel de rece în camera ta ca într-a mea, spun eu. Uite! Îmi văd respirația.

Brent dă la o parte plapuma de pe patul de jos.

— Stai jos!

Mă așez pe salteaua subțire. El se așază lângă mine, având grijă să nu mă atingă, și aruncă plapuma în jurul umerilor noștri. Ne dăm mai în spate până când ne rezemăm de zid.

Am venit să aflu părerea lui Brent despre ce se întâmplă, dar acum, când sunt aici, nu știu cum să încep. Urăsc distanța asta dintre noi. Nu știu cum să mai fiu cu el.

Era foarte ușor. Încă îmi amintesc zâmbetul care i s-a întins încet pe față acum zece ani când a deschis ușa. Felul în care nu a trebuit să spun

nimic. Pur și simplu, m-a luat de mână și m-a condus până la patul lui îngust, s-a urcat după mine și și-a ținut promisiunea de a mă încălzi.

Tatuajul lui e vizibil pe sub tivul mânecii, un pic decolorat acum. Îmi mișc degetul ca să-l ating, dar mă opresc la timp. Îi observ ceasul – un G-shock verde neon.

— Ți s-a stricat Omega?

— L-am vândut pe eBay pentru două săptămâni în Breckenridge.

Accentul lui londonez e consolator și cunoscut.

Dar felul în care mă privește nu e. E foarte precaut. Aplecându-se înainte, scoate o sticlă de whisky de sub pat și mi-o întinde.

— Vrei?

— Nu, mersi!

Bea din ea. Și asta e ceva nou. Întotdeauna i-au plăcut câteva pahare, dar era doar bere atunci și l-am văzut cu adevărat beat doar o dată sau de două ori.

— Mai ești model? îl întreb.

— Nu! Sunt prea bătrân!

Mor de curiozitate să-l întreb de ce a încetat să mai concureze, dar mă tem că nu-mi va plăcea răspunsul. Încerc să fac conversație ca să refac legătura ușoară pe care o aveam.

— Păcat că trebuie să-ți plătești echipamentul de snow-boarding acum, nu-i așa? Nu e cel mai ieftin sport.

Zâmbetul lui pare forțat.

— Da, uneori mă gândesc să mă mut în Franța. Dacă aș putea vorbi mai mult de cinci cuvinte în franceză, aș face-o.

— Mama ta nu vorbește în franceză?

— Și în arabă. Da, întotdeauna încerca să ne învețe pe mine și pe fratele meu. Acum îmi doresc să fi învățat.

Partea copilăroasă din mine își dorește să îl întrebe dacă s-a culcat cu Heather, dar asta ne-ar face să ne simțim de un milion de ori mai jenați,

așa că o las pe altă dată – sau am s-o presez din nou pe Heather mâine în legătură cu asta.

— Cine crezi că ne-a invitat aici? îl întreb.

Brent mă privește dintr-o parte.

— Presupunând că nu e unul din noi, asta vrei să spui?

— Tu m-ai invitat?

— Nu!

— Bine! Nici eu nu te-am invitat.

Ochii lui negri îmi privesc fața din nou. La naiba! Chiar a crezut că voiam să-l revăd. Cineva m-a folosit ca să-l ademenească aici, la fel cum l-a folosit pe Curtis ca să mă ademenească pe mine.

Strâng plapuma mai tare în jurul meu.

— Cine a fost?

— Pun pariu că a fost Curtis, spune Brent.

— Pe bune?

— Gândește-te la asta. El are fondurile.

— Haide, îi zic. Ai văzut cât de supărat a fost după Spărgătorul de Gheață. Nu-mi spune că a jucat teatru.

Brent ridică din umeri.

Într-un fel, mi se pare neloial să-i împărtășesc asta, dar vreau să știe că Curtis nu e vinovat de ce se întâmplă.

— El nici măcar nu e sigur că ea e moartă. M-a speriat pe coridor mai devreme. Mi-a spus că a simțit mirosul parfumului ei.

— El crede că ea încă e în viață? Brent dă din cap. Iluzii. Venirea aici i-a readus amintirile. Bietul om. Ai văzut cât erau de apropiați, chiar dacă ea îl enerva la culme. De-asta cred că el face asta.

— Da, dar uite care-i treaba. Și eu i-am simțit mirosul.

Brent nu pare convins.

Schimb subiectul.

— Tot grupul a ajuns în sala de evenimente în același timp?

— Nu, eu am ajuns primul acolo. Am verificat restaurantul și am văzut că era gol, și mi-am dat

seama că trebuia să fie acolo sus.

— Povestește-mi! Cine a venit după aceea?

— Dale și Heather. Heather trăncănea la telefon și a fost foarte supărată că a trebuit să-l lase la ușă. Curtis nu voia să-și pună telefonul în coș, dar Heather l-a stresat cu asta. „Dacă îl păstrezi pe-al tău, atunci îl păstrez și eu pe al meu."

Se aude o bătaie în ușă.

— Intră! strigă Brent.

Curtis apare în cadrul ușii. Sper că nu ne-a auzit vorbind despre el.

— Ai văzut-o pe Milla? spune el. O!

M-a văzut. La naiba! Acum crede că e ceva între mine și Brent. Îmi amintesc brusc ceva. A făcut exact același lucru acum zece ani când ne-am petrecut noaptea aici, băgându-și capul în camera lui Brent dimineața pentru a-l întreba dacă m-a văzut.

Acum se uită la mine la fel de inexpresiv ca atunci.

— Încuie ușa în noaptea asta, bine?

Vreau să-i spun că, de data asta, nu e ceea ce pare.

— Bine, zice Brent.

— Noapte bună, îi spun.

Curtis închide ușa. La naiba! Crede că-mi petrec noaptea aici.

Mă forțez să mă gândesc din nou la problema din prezent.

— Dacă nu a fost unul dintre noi cel care a aranjat asta… Cine altcineva ar putea fi?

Brent pare să cadă pe gânduri.

— Îl mai ții minte pe Julien?

— Julien Marre. E un nume pe care nu l-am mai auzit de multă vreme.

Julien a fost principalul suspect în dispariția Saskiei, incriminat de propriile graffiti. A fost anchetat, apoi eliberat. Se pare că a dovedit că a fost într-o stațiune învecinată în acea zi.

— Vrei să spui că el crede că unul dintre noi a ucis-o? spun eu. Și a așteptat în tot acest timp până a venit după noi? Un pic ciudat.

— Dar el a fost *ciudat,* nu-i așa? Apropo, am auzit că l-ai bătut.

— Cine ți-a spus asta?

Brent își trece degetele prin părul ud.

— Nu-mi amintesc. Cred că Dale.

— De unde a știut? Singura persoană care a mai fost acolo a fost Saskia.

Brent ridică din umeri.

— Da, l-am bătut. Era un cretin. Doamne, vorbesc ca Saskia.

— Te-a lovit și el?

— Nu. Era la pământ. L-am lovit destul de tare.

Brent râde puțin.

Dar m-a pus pe gânduri. *Oare* Julien a pus la cale totul? E posibil. A avut probleme cu majoritatea dintre noi la un moment dat în iarna aceea. Îi ura pe Curtis și pe Dale; atât știu.

Deocamdată, alung acest gând.

— Următoarea întrebare. Dacă unul dintre noi a ucis-o, cine a fost?

Fața lui Brent se încordează.

— Cred că toți am avut un motiv să o facem.

— Asta e adevărat.

Brent mă privește în ochi.

— Crezi că eu am făcut-o?

Felul în care întreabă mă înfioară.

— Bineînțeles că nu, îi spun eu.

Dar, când mă uit în ochii lui, nu sunt prea sigură.

CAPITOLUL 14
Cu zece ani în urmă

Plutesc prin aer. E viscol și nu văd nimic, dar îmi cobor mâna în jurul piciorului din spate, ca să apuc marginea plăcii, apoi îmi trag piciorul așa cum m-a sfătuit Dale. Figura peștelui stricat.

Au stropit vârful cu vopsea roșie, ca să ne ajute în condițiile de azi, așa că urmez linia roșie când mă întorc pe pământ. Ca un avion care aterizează noaptea, doar că eu aterizez pe gheață verticală. Aterizez și alunec repede pe fundul plat pentru a decola din nou.

În zile ca acestea, trebuie să îți păstrezi calmul și să ai o încredere oarbă în tine însuți. În clipa în care îți pierzi acea încredere, cazi rău – cum au pățit câțiva oameni în ultima jumătate de oră. Rampa e foarte tare azi, fără lumina soarelui care să o înmoaie.

Cu vizibilitatea asta, nu îndrăznesc să mă rotesc, așa că lucrez la săriturile drepte în aer. M-am forțat mai mult de la rezultatele mele dezastruoase de la Le Rocher Open. A fost o șansă să dovedesc ceva în fața sponsorilor mei și am ratat-o. Acum, totul depinde de Campionatele Britanice. Se țin aici anul acesta și, parțial, din cauza asta am ales să mă antrenez în această stațiune.

Expir. *Am supraviețuit.* Până data viitoare.

Cu un scârțâit al metalului pe gheață, Dale oprește lângă mine. Nu mi-am dat seama că era în urma mea.

Îmi face semn cu degetul mare ridicat.

— Ți-a reușit Peștele stricat.

— Mulțumesc! Mă mir că l-ai văzut.

Am urcat împreună cu el pe instalația de tractare și l-am întrebat cum s-o ajustez.

— Mă duc să beau ceva.

— Și eu.

Stăm acolo, gâlgâind în timp ce bem din sticlele de apă. Doar pe Dale poate arăta cool un costum de schi portocaliu fluorescent. Fulgi mici de zăpadă se agață de părul lui.

— La ce lucrezi azi? îl întreb.

— La mișcările mele independente, spune el.

— Doar la alea?

El zâmbește.

— Stilul înseamnă totul.

Saskia apare din ceață și trece repede pe lângă noi, urmată îndeaproape de un tip scund într-o geacă de camuflaj verde cu gri.

— Cine-i ăla? spun eu, pentru că e destul de bun, oricine ar fi.

— Julien Marre, spune Dale.

Pe primul loc în Franța. Nu e de mirare.

Cineva cade cu mâinile întinse și țipă de durere.

— La naiba, azi cad ca muștele, spune Dale și urcă pe rampă, în viscol, să îi avertizeze pe snowboarderii de sus.

Îi privesc pe Julien și pe Saskia urcând cu instalația de tractare împreună. Nu am mai vorbit cu ea de la competiție, dar e imposibil să o evit complet într-o stațiune atât de mică. A fost în spatele meu la coada de la telecabină de câteva ori și a fost jenant. Îi pare rău pentru ce a făcut? Am văzut că mă privea, dar habar n-am dacă regretă sau nu.

Curtis stă prin apropiere, vorbind cu o fotografă. Biata femeie nu și-a ales cea mai bună zi pentru o ședință foto. E toată înfofolită împotriva frigului, doar ochii i se văd.

Dale se întoarce și îmi deschid gura să-l întreb despre săriturile Alley-oop, dar se apropie Heather.

— Bună, îl salut.

Heather se uită urât la mine și se întoarce spre Dale.

— Ești gata de plecare?

— Încă două ture? spune Dale.

— Îngheț, zice ea.

Nu e de mirare, în geaca aceea scurtă de piele. Nu înțeleg ce face într-o stațiune de schi dacă nu vrea să schieze sau să se dea cu placa. Poate fi o tovarășă din nord dar, până acum, acesta pare să fie singurul lucru pe care îl avem în comun. Nu pare să mă placă.

— Ne vedem mai târziu, îi spun eu. Îmi ridic placa și mă îndrept spre instalația de tractare.

Se pare că Heather a obținut ce a vrut pentru că Dale își pune rucsacul. Bietul Dale. Dar acesta e genul de problemă pe care îl ai când te încurci cu cineva aici. Nu vreau să-mi fac griji în legătură cu nimic în iarna asta în afară de snow-boarding. Mâncat, dormit, snow-boarding. Asta e tot ce intenționez să fac în următoarele patru luni.

Fulgii de nea cad dintr-o parte pe mine în timp ce aștept tracta- rea. Unii dintre ei mi se preling pe gât. Mă agit și îmi strâng banda Velcro pe guler.

În timp ce bara în formă de T mă trage în sus, Brent se aruncă lângă mine, zâmbind cu gropițe în obraji, ca de obicei, în ciuda vremii de azi.

— Mersi pentru noaptea trecută, i-am spus când m-am trezit în patul lui, sus, pe ghețar, în urmă cu două zile. Putem ține asta secret?

Așa că ne-am purtat cu răceală în fața Saskiei, la micul dejun, și oricine ne-ar fi văzut nu ar fi ghicit niciodată ce am făcut cu doar câteva ore înainte.

Totuși, mă așteptam ca detaliile nopții noastre petrecute împreună să se afle prin toată stațiunea până acum. Știu cum sunt băieții – mai ales cei de vârsta lui. Dar, în afară de un zâmbet secret, din când în când, în direcția mea, nu mai arată niciun semn. Sunt impresionată de discreția lui.

Am urcat împreună până la rampă de câteva ori de atunci și am conversat doar despre snow-boarding. Nu există jena aceea care apare câteodată după o aventură de o noapte și el a fost doar cald și prietenos.

Mănușa lui se strânge peste a mea pe bara în formă de T.

— Vrei să rămâi la mine la noapte?

Mă uit la el, mirată. Am crezut că a fost o aventură de o noapte. Dar chiar vreau să rămân. Mă doare corpul de la cât de mult m-am forțat și vreau să-i simt mâinile calde și gura din nou pe mine.

Sper că nu crede că e ceea ce nu este.

După două ore, sun la soneria micii cabane pe care Brent mi-a arătat-o în timpul coborârii noastre. Și Saskia deschide ușa.

Stă în pragul ușii, desculță, în niște blugi foarte strâmți, de parcă s-ar gândi dacă să mă lase să intru sau nu. Lacul de pe unghiile ei de la picioare are aceeași nuanță de albastru ca ochii ei și e atât de drăguță că ar putea fi manechin.

Curtis apare în spatele ei.

— Bună sincronizare. Tocmai voiam să pun masa.

Îmi scot pantofii Nike acoperiți de zăpadă și îi urmez înăuntru.

Ceilalți sunt toți aici, învârtindu-se între mica bucătărie și camera de zi. Heather și Dale; Odette și Julien. Nu mă așteptam la asta. Brent și Julien se ghemuiesc deasupra unui laptop, cu berile în mână. Brent îmi zâmbește cu părere de rău și văd că nici el nu s-a așteptat la asta, dar acceptă, așa că voi face și eu la fel.

În aer se simte fumul de lemn, amestecat cu miros de ceapă și usturoi. Sunt sigură că nu pot locui toți aici. Șosetele, mănușile și ochelarii de-abia își găsesc locul pe calorifer, hainele ude atârnă de orice pot fi agățate. Sunt destule plăci de snow-boarding prin jur pentru a aproviziona un magazin, dar sunt doar trei perechi de ghete lângă foc. Cred că sunt ale lui Curtis, ale lui Dale și ale lui Brent. A fost destul de jenant să îl văd pe Curtis pe ghețar la micul dejun; nu mă bucură ideea unei repetiții.

— Vrei o bere? strigă Curtis din bucătărie.

— Nu, doar apă, spun eu, intrând. Dar am s-o iau.

Bombăne și înjură lângă aragaz. Caut un pahar în dulap. În timp ce îl umplu, strigă la mine să îi dau o lingură de lemn, apoi mă ceartă că i-am dat-o pe cea greșită.

Dale râde când ies.

— Nu intra acolo când gătește. Eu așa fac.

— Da, Dale, tu speli vasele! strigă Curtis.

Heather strâmbă din nas.

— Miroase ca și cum ceva ar fi murit aici. Ridică o șosetă întoarsă pe dos de pe spătarul unui scaun din apropiere. Dale, e a ta?

El rânjește.

— Da!

— Ce scârbos! O pune pe pantoful lui.

Dale râde și o azvârle într-un colț. Îmi place că nu e intimidată de el. El e un tip voinic și impunător, dar ea îl pune la punct cu fermitate.

— Hei, Mills! strigă Brent. Spaniolul ăsta a făcut o alunecare de 67 de metri pe balustradă. Noul record mondial.

Merg spre el.

— O face să pară atât de ușoară, spune Brent în timp ce privim.

— Asta e problema cu alunecările pe balustradă, îi zic. Arată al naibii de ușoare până când le încerci. Încă am tăietura pe fluierul piciorului de la ultima dată când am încercat.

Saskia ni se alătură și înțepenesc. Încă sunt furioasă din cauza Le Rocher Open, dar acum simt un fel ciudat de respect pentru ce a făcut. Iată, în sfârșit, o fată care joacă la fel de dur ca mine. Și, din felul în care mă privește câteodată când o surprind, respectul ar putea fi reciproc.

Acum ne uităm la căderi din timpul alunecărilor pe balustradă, tresărind și râzând când sportivii cad.

Curtis iese din bucătărie, cu brațele încărcate de farfurii.

— Curtis și-a petrecut o zi întreagă făcând alunecări pe balustradă, spune Saskia. A parcurs distanța la pas și mi-a cerut să-i spun cât de departe a mers. Nu a reușit mai mult de vreo 20 de metri.

E o distanță impresionantă, dar Curtis îi aruncă o privire de avertisment.

Ea se furișează până la el și își pune un braț în jurul taliei lui.

— Ce? Îți dau în vileag secretele?

Când sunt așa, unul lângă altul, nu-mi dau seama care dintre ei arată mai bine.

Curtis îi dă un ghiont, dar zâmbește.

— Poftim, Milla! Îmi înmânează o farfurie cu paste. Ia loc până nu se ocupă toate.

Dacă s-a supărat pe mine pentru că l-am ales pe Brent, atunci nu dă niciun semn, dar flirtul a încetat brusc. Și, în secret, mi-e dor de el.

Mă așez pe canapea, cu farfuria în poală. Și mă încordez când Saskia se așază lângă mine. Unul câte unul, se înghesuie și ceilalți, iar Saskia se târăște mai aproape.

Dale se uită de la mine la Saskia.

— Arată ca niște gemene.

Bine, acum sigur îmi vopsesc părul.

Saskia își înclină capul în direcția mea. Mă evaluează.

— Ar trebui să mergem împreună la o plimbare cândva.

Furculițele se opresc la jumătatea drumului până la guri și se face liniște în cameră. Ce tupeu are, să-mi ceară asta de față cu toți. Aș putea să-i trântesc oferta în față și să o umilesc.

Dacă nu cumva… chiar vrea să fim prietene?

Ezit. Nu am multe prietene apropiate și, cu siguranță, niciuna ca ea.

— Da, îi spun. Hai să facem asta.

Ea își scoate telefonul mobil.

— Care-i numărul tău?

Cumva, asta e ceva mult mai important decât atunci când mi l-a cerut Brent. Cred că iarna mea tocmai a devenit mult mai interesantă.

CAPITOLUL 15
În prezent

Dormitorul meu miroase a praf și umezeală. Dar, spre ușurarea mea, nu miroase a parfumul Saskiei. Probabil că Brent are dreptate: ni l-am imaginat. Dar nu prea e o dorință – cel puțin nu din partea mea. Mai degrabă o conștiință vinovată.

Întorc clanța și trag de ușă ca să mă asigur că e, într-adevăr, încuiată. Urăsc faptul că ușile acestea se pot încuia doar dinăuntru. Oricine ar fi putut intra pe furiș în timp ce vorbeam cu Brent. Simțindu-mă puțin ridicolă, verific dulapul, apoi baia – chiar și în spatele perdelei de duș – pentru a mă asigura că nimeni nu se ascunde acolo.

Mulțumită că sunt singură, mă așez pe patul supraetajat îngust. Privirea lui Brent m-a speriat. Nu știu ce e mai înfricoșător: ideea că Saskia e în clădire, în viață și sănătoasă, sau gândul că Brent sau unul dintre ceilalți ar fi omorât-o.

Acum, când am un moment liber, vreau să descopăr secretele Spărgătorului de Gheață. Există vreun adevăr în ele? Cineva pare să creadă asta, altfel de ce s-ar fi deranjat atât?

Scrutez dormitorul după un pix, dar asta e o pensiune, nu un hotel, și nu e niciun pix sau un birou, nici măcar un scaun. Sunt pierdută fără telefonul meu. Nu-mi amintesc când a fost ultima dată când a trebuit să scriu ceva de mână. De obicei, fac poze. Ar fi bine să-mi recuperez telefonul – are numele tuturor clienților mei.

Caut prin rucsacul meu. Nimic. Ferestruica îmi atrage privirea. Suflu pe ea până e aburită. Perfect.

Simt geamul rece ca gheața pe vârful degetului meu. Scriu numele noastre: *Milla, Curtis, Brent, Heather, Dale*. O să mă las să scap basma curată, temporar, și o să pretind că moartea Saskiei nu a fost din vina mea. Să zicem că toate secretele sunt

adevărate și fiecare dintre noi a făcut doar un lucru dintre cele scrise pe cartonașe.

Așadar, unul dintre prietenii mei e un criminal. Arunc o privire spre ușă ca să verific dacă e încuiată.

Trebuie să fiu obiectivă în legătură cu asta. Primele două secrete sunt ușoare. Presupunând că Brent e heterosexual, și sunt destul de sigură că e, doar eu și Heather trebuia să ne fi culcat cu el. Scriu *culcat cu Brent* după numele noastre. Ar fi bine să nu îl las pe Dale să vadă asta.

Așa, rămân cei trei tipi. Unul dintre ei s-a culcat cu Saskia, unul dintre ei știe unde e și unul dintre ei a ucis-o. Asta îmi amintește de Sudoku. Și nu m-am priceput niciodată la Sudoku – mai ales după ce am băut. Mâncarea a absorbit o parte din whisky, dar nu destul.

Bine, presupunând că nu s-a culcat Curtis cu propria lui soră, atunci Dale sau Brent trebuie să se fi culcat cu ea. Dale și Heather s-au cuplat în a doua săptămână a sezonului, așa că, poate Brent?

Dar l-am întrebat o dată dacă s-a culcat cu ea și a negat vehement. Și mă doare să mă gândesc la ei doi împreună. Da, era extraordinar de frumoasă, dar era cea mai mare rivală a mea și credeam că o ura. Atunci, Dale? Saskia s-ar fi putut culca cu el doar ca să vadă dacă îl putea fura de la Heather. Îmi mușc buza și scriu *culcat cu Saskia* lângă numele lui Dale.

Asta înseamnă că unul dintre cei doi, Brent sau Curtis, a omorât-o și celălalt știe unde e.

Mă gândesc la cum era Brent în pat cu mine.

— Nu trebuie să fii atât de blând, i-am spus de câteva ori. N-am să mă rup.

Pur și simplu, nu e violent. E un pericol doar pentru el însuși.

Îmi mușc buza mai mult, gândindu-mă la dimineața Campionatelor Britanice. Curtis nu a apărut la rampă decât cu câteva minute înainte de încălzire. A fost pe ghețar cu Brent și Heather,

aparent căutând-o pe Saskia, dar ce a spus nu avea sens.

Vârful degetului meu se oprește pe numele lui Curtis. Scriu „a omorât-o pe Saskia”. Voi șterge asta repede, peste un minut, pentru că nu aș suporta ca el să vadă asta. Cum rămâne cu ce a spus el pe coridor? Ar putea fi o minciună ingenioasă pentru a mă face să nu-l mai bănuiesc.

Așadar, Brent *știe unde e Saskia.* De ce ar ști Brent? L-a văzut pe Curtis când a ucis-o? L-a ajutat pe Curtis să-i ascundă cadavrul? Unde? Nu aveau o mașină acolo, așa că nu văd cum ar fi putut să o scoată din stațiune. Ceea ce înseamnă că ea încă ar trebui să fie aici. Undeva pe munte.

Mi se face pielea de găină din nou. Multe lucruri despre ultimele ore din viața Saskiei nu se potrivesc. De exemplu, eu n-am spus niciodată întreaga poveste și simt că nu sunt singura.

Mă holbez la ce am scris. Am nimerit totul corect? Asta nu e despre cum sunt ei acum. E despre cum erau atunci. Închid ochii și încerc să-mi amintesc.

CAPITOLUL 16
Cu zece ani în urmă

Mă trezesc în patul lui Brent, cu corpul lui puternic și suplu ghemuit în jurul spatelui meu. Port unul dintre tricourile lui marca Burton și miroase ca el.

Mă întorc pe partea cealaltă. E foarte cald în camera lui. Caloriferul de lângă pat a dat căldură toată noaptea și el poartă doar o pereche de boxeri Calvin Klein.

Îmi plimb degetul pe mușchii netezi și tari ai pieptului lui. Doamne, corpul acela! Un sportiv în floarea vârstei.

Ochii negri ai lui Brent se deschid, iar el zâmbește alene.

— 'Neața!

Îmi continui explorarea, până la burta lui încordată.

— Ai o piele superbă!

Degetele mele par foarte palide pe ea.

Frumusețea lui brunetă, moștenită de la mama lui marocană, i-a adus un succes pe termen scurt ca model înainte să își lanseze cariera de snowboarder. Acum, mărcile pentru care a fost model se înghesuie să-l sponsorizeze.

Își întinde mâna până la noptieră după ceasul lui, un Omega mare din metal. E o reclamă pe o pagină din Sunday Times cu el sărind în aer cu spatele în timp ce îl poartă. Prețul lui e probabil mai mare decât va costa tot sezonul meu.

— Cât e ceasul? întreb.

— 8:00!

Telecabinele se deschid la 8:30 și, în mod normal, m-aș fi pregătit de acum, dar nu ne-am culcat până la 10:00, furișându-ne aici după ce aproape toți au plecat. Îmi ciulesc urechile ca să aud sunete din bucătărie. Oare Curtis s-a trezit?

Brent își pune ceasul și văd din nou tatuajul de pe antebrațul lui. „Fii măreț sau du-te acasă.” Ating literele.

— Îl ador.

— E ca să-mi amintesc cine sunt. Nu vreau să ajung bătrân și plictisitor.

— Nu-mi pot imagina cum ai ajunge tu bătrân și plictisitor. Vei face rotații în aer și la 80 de ani. Cu cadrul de mers.

El râde și-mi atinge obrajii.

— Ai cearcăne!

— Știu!

Ar trebui să mă ridic, dar e foarte cald în patul lui. Mă ghemuiesc lângă el.

Îmi mângâie părul.

— Ai făcut vreodată o rotație inversată?

— Nu intenționat.

— Vrei să faci?

— Trebuie să fac.

De la o vreme, sunt conștientă că nu pot ajunge prea departe cu sărituri drepte în aer și rotiri. Pentru a urca în clasamente, trebuie să adaug răsturnări în exercițiul meu de pe rampă. Saskia poate face McTwist-uri.

— O să te învăț!

— Super!

— Ne vedem mai târziu pe trambulină, dacă vrei, spune el.

— Stai – e o trambulină aici?

— Da, la sala de sport.

— La naiba, cum de n-am știut asta? Pun pariu că Saskia o folosește tot timpul.

— Da!

Dau din cap.

— N-am mai fost pe o trambulină de mulți ani. Am făcut gimnastică până la 11 ani. Puteam să fac sărituri pe spate.

— Ar fi trebuit să continui.

— Da, mie-mi spui! Părinții mei nu și-au permis.

Și-au băgat toți banii în antrenamentele de rugbi ale fratelui meu. A meritat – Jake joacă pentru Sheffield Eagles – dar încă mă doare.

La 14 ani, mi-am găsit o slujbă de sâmbătă la panta uscată din localitate, așa că am trecut la snow-boarding pentru că puteam să mă dau pe gratis. Am ajuns unde sunt fără niciun ajutor de la nimeni. Asta e o parte din ceea ce mă motivează. Felul meu de a-i arăta tatei degetul mijlociu.

Mâna lui Brent alunecă pe sub tivul tricoului meu, până la șold.

— Ar fi bine să plecăm. Dacă nu cumva…

— Vei mai avea energie pentru antrenament?

Dar corpul meu deja răspunde.

El zâmbește.

— Vorbești cu fața mărcii Smash, îți mai amintești?

Telefonul meu sună din cauza unui mesaj.

— Ar fi bine să răspund, spun eu. Fratele meu va fi operat la genunchi săptămâna asta.

Caut prin rucsac după telefon, dar mesajul nu e de la fratele meu. E de la Saskia.

„Ți-am comandat o cafea. Ne vedem la telecabină pentru prima urcare?”

Snow-boarding cu Saskia sau în pat cu Brent? Decizia e ușoară. Mă ridic cu greu din pat.

— Scuze, am uitat că trebuia să mă întâlnesc cu Saskia.

— Saskia?

Vocea lui e tăioasă.

Îmi trag tricoul pe mine.

— Ai o problemă cu ea, nu-i așa? E o fostă de-a ta sau ceva de genul?

El dă din cap.

— Dar te-ai culcat cu ea?

— NU.

Vehemența răspunsului lui mă surprinde. E evident că-i stârnește emoții puternice, dar nu pot înțelege de ce. Acum se îmbracă și el.

— Nu voi avea timp de micul dejun, spun eu. Ai vreun Smash la îndemână?

Brent gesticulează către lada din colț.

— Servește-te!

— Mersi! Ne vedem pe munte!

— Sigur!

O dau pe gât, crispându-mă din cauza gustului în timp ce mă grăbesc. A nins peste noapte și cincisprezece centimetri pufoși acoperă trotuarul. Îmi trece prin minte că Saskia ar fi putut să-mi pună ceva în cafea, dar i-aș simți gustul și trebuie să își dea seama că nu sunt atât de proastă.

Când ajung din nou la locuința mea, mă îmbrac cu echipamentul de snow-boarding, îmi bag câteva batoane de müsli în buzunarul de la geacă și mă grăbesc să ies din nou. Am fluturi în stomac în timp ce alerg pe stradă, cu snow-boardul la subraț, spre stația telecabinei. În mod ciudat, mă simt ca și cum aș merge la o întâlnire. Vom fi doar noi două?

Razele soarelui se înclină peste vârfuri, dând o tentă portocalie pantelor. Saskia stă pe balustrada de sus a gardului de lemn, legănându-și ghetele, cu o ceașcă în fiecare mână. Ezit. O sărut, o îmbrățișez sau ce? De ce sunt atât de neliniștită?

Ea sare în sus și mă sărută o dată, cu buzele calde pe obrazul meu în aerul înghețat al dimineții. Parfumul ei îmi intră pe nas, dulce și puternic.

— Poftim!

Îmi înmânează o ceașcă.

— Are votcă în ea? întreb.

Ea râde și își ridică snow-boardul din zăpadă.

— Hai să mergem!

Telecabina urcă repede pe munte. Eu și Saskia stăm lângă plexiglas, coatele noastre atingându-se când ne sorbim cafelele.

— Ce parfum e ăsta? întreb.

— Tom Ford Black Orchid. Îți place?

Ezit. E genul de miros pe care ori îl iubești, ori îl urăști. Cam ca Saskia.

— Nu știu.

Brazii de sub cabină se lasă în jos sub greutatea zăpezii proaspete. E mai gros stratul mai sus.

— Vrei să urci pe gheţar? zice Saskia. Să te dai pe zăpadă proaspătă? Aşa că sărim în cabină. Nu ştiu dacă e combinaţia de Smash şi cafea sau perspectiva de a fi prietene, dar sunt entuziasmată.

Ştii cum e când eşti într-un avion şi te uiţi în jos, la o mare de nori? Aşa se vede totul din instalaţia de tractare de pe vârful gheţarului azi. Şi aşa se simte când coborâm. Plutim pe un nor alb şi pufos.

Saskia dă din cap când se uită la snow-boardul meu atunci când ajungem în partea de jos a instalaţiei de tractare.

— Chiar e magic?

— Da, îi spun. Chiar e. Cea mai bună placă pe care m-am dat vreodată.

— Vrei să schimbăm plăcile pentru o tură?

Gândul la placa mea în mâinile ei mă înfioară. E copilul meu. Dar nu mă pot gândi la un motiv pentru care să refuz. Aşa că schimbăm plăcile în vârful instalaţiei şi şterg zăpada de pe botul plăcii ei ca să văd specificaţiile. O Domina Spin 154. Cu 2 centimetri mai scurtă decât cele cu care mă dau de obicei; ea e mai uşoară decât mine. Îmi spun să mă las mai mult pe spate în zăpada moale.

Una lângă alta, coborâm rapid, făcând curbe uriaşe care aruncă zăpada moale în aer. Sărim şi ne rotim în vânt. Zăpada îmi sare pe faţă când batem palmele jos. Mă simt uşurată când îmi primesc placa înapoi.

Mai târziu, când ne dăm pe panta din josul rampei, zăresc o stâncă şi mă pregătesc să sar de pe ea. Saskia se repede după mine, aterizând mai departe şi mai jos pe pantă. La naiba!

— Hai s-o facem din nou! îi spun.

În loc să cobor până la tractare, îmi iau placa şi urc iar până sus. Saskia gâfâie la deal în spatele meu. Gâfâind, îmi leg placa din nou. De data asta, mă dau în linie dreaptă, ca să mă asigur că merg mai departe decât a făcut-o ea. Ea sare după mine

și ajunge și mai departe. Îmi scot placa pentru a încerca din nou.

Urcăm tot mai sus. Devine periculos. Deja fac mai mult decât am făcut vreodată.

După încă un impact care îmi zdruncină oasele, Saskia aterizează lângă mine, un pic mai departe și în josul pantei.

— Hei! strigă o voce de sus. Curtis ne face semn cu mâna de pe podișul de deasupra. Ce faceți acolo jos? Rampa e grozavă azi.

Eu și Saskia ne uităm una la cealaltă, transpirate și fără răsuflare.

— Mergem? spune ea.

Supărarea mea din cauza întreruperii lui Curtis e nuanțată cu ușurare. Dacă n-ar fi fost el, nu pot spune cât de departe aș fi mers.

Dacă oricare dintre noi s-ar fi oprit vreodată.

CAPITOLUL 17
În prezent

Zac tremurând în patul meu îngust. Cearșafurile par reci și înghețate. Am două plăpumi pe mine, dar nu îmi ajung. Am nevoie de încă una. Erau o grămadă în camera cu rufe, dar nu vreau să merg până acolo să-mi iau una.

Mintea mea e plină de întrebări. Cine ne-a adus aici și de ce? Oare unul dintre prietenii mei a omorât-o pe Saskia? Sau Curtis are dreptate? E în viață și bine undeva, chiar în clădirea asta.

M-am dat jos din pat de o mie de ori ca să verific zăvorul de la ușă. Fără telefon, habar n-am cât e ceasul, dar mi se pare că stau aici de câteva ore. Ultimul meu ceas s-a spart după ce l-am purtat în jacuzziul sălii de sport și nu m-am deranjat să-l înlocuiesc – sunt ceasuri peste tot în sala de sport și oriunde altundeva mă uit la cât e ceasul pe telefon.

Nu pot să dorm. Mi-e prea frig. Îmi pun perna pe piept ca pe un strat suplimentar, dar nu mă ajută. Va trebui să-mi fac curaj să merg pe coridor și să-mi iau altă plapumă. În dormitorul meu e întuneric beznă. Bâjbâi în drumul meu pe podea până la întrerupător. Iată-l. Apoi ies pe coridorul întunecat și aprind lumina și acolo.

Coridorul e gol. Expir puțin. Nu știu ce mă așteptam să văd. E miezul nopții. Bine, voi face asta cât mai repede. Trec pe lângă ușa lui Curtis, ajung la camera cu rufe și întind mâna. Și încremenesc. Cineva e acolo. O voce feminină. Heather. Și una masculină. Dar cine?

Îmi lipesc urechea de ușă, gata să fug dacă îi aud ieșind. Tonul răgușit al bărbatului e prea încet ca să-mi dau seama al cui e. Nu poate fi Dale – cu siguranță, ar vorbi cu el în pat. Atunci, să fie Brent sau Curtis? E Brent? Și vorbesc despre Spărgătorul de Gheață?

Dar ar putea fi altcineva – Julien. Sau un psihopat nebun care ne-a adus aici pentru motive pe care nu pot să mi le imaginez. Îmi bate inima tare. Vreau să mă întorc în siguranța dormitorului meu, dar Heather își ridică vocea, ca și cum ar fi supărată. Oare el – oricine ar fi – o amenință? Îmi încordez palma instinctiv pe ușă. Oricare ar fi sentimentele mele pentru Heather, e și ea o femeie, ca mine.

Îmi apăs urechea mai aproape de ușă. Și becul de pe coridor se stinge. *La naiba!*

În timp ce clipesc în întuneric, o mână îmi acoperă gura. Niște mâini puternice mă strâng, mă ridică de la pământ și mă trag înapoi pe coridor. Reacționez instinctiv, întorcându-mi umărul drept și dând tare cu pumnul drept pe sub subsuoara stângă.

Aud un mormăit masculin. Brațele lui îmi dau drumul, dar sunt dezechilibrată. Mă clatin mai în spate și cad într-o parte, pe podea, deasupra lui, complet dezorientată. O ușă se închide cu zgomot în spatele nostru. Mă ridic cu greu de pe el, oricine ar fi, și bâjbâi după un întrerupător. Iată-l.

Se aprinde lumina. Curtis stă acolo, cu mâna strânsă pe piept. Suntem în dormitorul lui.

— Ce naiba făceai? îi șoptesc.

Nu poate vorbi. Încearcă să-și recapete răsuflarea.

Inima mea încă bate tare. Doamne, ce înspăimântător a fost.

Curtis doar se holbează la mine de parcă nu-și poate reveni după cât de tare l-am lovit.

— Habar n-aveam cine erai, îi spun. Am crezut că erai un psihopat.

— Păreai gata… să deschizi ușa, cârâie el. Și n-am vrut… ca ei să știe că i-a văzut cineva.

— Nu aș fi făcut-o. Încercam să-mi dau seama dacă erai tu sau Brent. Sau altcineva.

— E Brent.

— Ești sigur?

— I-am văzut intrând acolo.

„Gata cu panica. Nu a fost un psihopat înspăimântător. A fost doar Brent.”

Încerc să respir mai calm.

— Ce fac acolo?

— Nu înțeleg.

— Au o aventură?

Curtis reușește să zâmbească.

— Habar n-am!

Sunt gata să ies din nou afară ca să încerc să aud ce spun, dar se aude un clic și intră lumina pe sub ușa lui Curtis. Curtis își pune degetul la buze. Niște uși se închid.

— Au plecat, îi spun.

Curtis se chinuie să se ridice în picioare. Poartă hainele termale, o bluză neagră, cu mâneci lungi, dintr-un material elastic, strâns pe umerii lui lați, și izmene strâmte, negre și lungi. Semnul roșu de pe tâmplă i s-a umflat.

Și eu port bluza termală cu mânecă lungă, iar acum, când am mai ieșit din starea de șoc, tremur din nou. Îmi strâng brațele pe piept.

El ia o plapumă de pe patul lui și mi-o înmânează.

— Mersi!

Mi-o strâng în jurul spatelui.

El stă aproape, cu ochii întunecați.

— N-am putut să dorm.

— Nici eu!

Dormitorul lui miroase a rufe proaspăt spălate sau poate doar hainele lui termale miros așa.

Își freacă ceafa în sus și în jos, uitându-se la gura mea. Când își dă seama ce face, își ia repede mâna de pe ceafă, trage a doua plapumă de pe patul lui și și-o aruncă în jurul umerilor.

— Oricum, care-i povestea ta și a lui Brent?

Se aprinde speranța.

— Nu e nicio poveste. Nu ne-am mai văzut de zece ani.

Se lasă pe saltea. Eu mă așez lângă el, la o distanță prudentă.

Așa cum am făcut-o de multe ori înainte, îmi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi făcut altă alegere în noaptea aceea. Mă gândesc la cum eram atunci: nebuna de Milla; super concentrată și într-o formă super. La fel de singură în lume ca acum, dar departe de a fi deranjată de asta. Ba chiar nu prea conștientă de asta. Plină de speranță și entuziasmată pentru un viitor de competiții și podiumuri.

Tânărul Curtis nu a fost aventurierul pe care l-am crezut la început și a rămas singur aproape toată iarna, concentrându-se la snow-boarding. Jacinta – o sportivă din Australia ce se dădea cu placa pe rampă – a fost singura fată cu care l-am văzut cuplat și relația lor nu a durat mult timp.

Cum am fi fost noi doi împreună? Bănuiesc că sezonul ar fi avut un final foarte diferit. Dar nu era ce voiam atunci. Curtis e un tip serios – am văzut cum a fost cu Jacinta – și nu aveam cum să combin o relație serioasă cu un antrenament serios.

Oricum, ce-a fost a fost. Dar acum? Suntem prea speriați de trecut ca să avem un viitor?

Se uită la părul meu.

— Te-ai întors la blond?

— Ce? O, da!

Cred că-i amintesc de sora lui, la fel cum el îmi amintește de ea.

Întotdeauna m-am întrebat cum l-a afectat pierderea ei. Din comportamentul lui de mai devreme, e evident că are multe emoții, dar îi e dor de ea? Simte un junghi în inimă de fiecare dată când îi aude numele? Sau a fost o ușurare, în secret – o uriașă povară ridicată de pe umerii lui? Viața lui trebuie să fie mult mai simplă fără ea prin jur.

— Pot să te întreb ceva? îi spun. De ce ai renunțat la competiții?

— Mă aștepta o reconstrucție de umăr dacă aș fi continuat. Se uită în altă parte. Dar am făcut-o mai

mult pentru mama. Am vrut să rămân pe lângă ea mai mult timp. Și, știi, în munți se poate întâmpla orice. Nu ar fi suportat să mă piardă și pe mine.

Înghit în sec, dorindu-mi să nu fi întrebat.

— Trebuie să fi fost foarte greu pentru părinții tăi.

— Mi s-a destrămat familia, spune el încet. Mama vorbește doar despre asta, doar la asta se gândește. Tata s-a luptat ani întregi să o declare pe Saskia moartă. A crezut că asta ar ajuta-o pe mama să meargă mai departe. În mod normal, durează șapte ani ca o persoană să fie declarată moartă în absență, dar mama nu a acceptat. A luptat în tribunal, insistând că e vie. A arătat tranzacțiile de pe cardul de credit. Procesul s-a lungit până luna trecută. Își pierde vocea. Mama nu a primit bine vestea.

— Îmi pare foarte rău.

Curtis își încleștează falca. Îmi caută fața.

— Acum zece ani, te-am întrebat ceva și am simțit că nu ai fost complet sinceră cu mine.

Mă încordez.

— Te voi întreba din nou. Privirea lui mă arde și încerc din răsputeri să nu tresar. Știi unde e sora mea?

E bine – nu pune întrebarea potrivită.

— Nu!

— Crezi că încă e în viață?

— Îmi pare rău, dar nu cred.

Îl privesc să văd dacă se cocoșează un pic, dar nu arată nimic.

— Atunci, ce crezi că i s-a întâmplat?

E un semn bun că mă întreabă asta, nu-i așa? Înseamnă că m-am înșelat mai devreme și nu a ucis-o el.

Sau continuă să joace teatru ca să mă deruteze?

— Văd trei posibilități, spun eu cu grijă. A avut un accident, cineva a omorât-o sau s-a sinucis.

Suferința îi zbârcește fața.

— Dar de ce ar fi făcut asta?

Înghit în sec.

— Nu știu! Oricum, cred că încă e acolo sus, sub gheață.

Curtis mă cercetează pentru un moment lung.

— Milla, îmi place să cred că pot să te descifrez.

— Saskia putea să o facă tot timpul.

Buzele lui se mișcă brusc.

— Putea.

— Dar eu n-am putut să o descifrez pe ea niciodată. Sau pe tine.

Zâmbetul lui se lărgește.

— Hei, am spus că puteam să te descifrez. N-am spus că te înțeleg.

Cred că vorbește despre faptul că l-am ales pe Brent în locul lui. Spre ușurarea mea, nu m-a întrebat niciodată de ce și nu i-am explicat niciodată pentru că, dacă i-aș fi explicat, ar fi însemnat să recunosc ce simțeam pentru el.

Și încă simt. Am fluturi în stomac din cauza acelui zâmbet. Mă face să-mi doresc să arunc plapuma și să mă așez călare în poala lui. Doar că habar n-am care e situația noastră.

Mai ales acum, când secretele din Spărgătorul de Gheață atârnă deasupra noastră.

Pare mult mai calm decât a fost în seara asta, așa că am să-l întreb despre ele. Trebuie să se fi gândit la ele. Dacă nu cumva el le-a scris.

— Iei Spărgătorul de Gheață în serios?

Îmi aruncă o privire tăioasă.

— Cineva sigur a depus mult efort pentru el.

— Dar cine?

— Doamne, ce incomod e patul ăsta. Își ridică perna și o înghesuie în spatele lui. Nu știu. Dar știu asta. Oricine a omorât-o pe Saskia – dacă a omorât-o cineva – nu e responsabil pentru Spărgătorul de Gheață.

Are sens. Dacă a omorât-o, nu ar vrea să se laude cu asta.

Bate darabana cu degetele pe saltea.

— Dar de ce ar face cineva asta? Asta încerc să aflu.

— Pentru a da criminalul pe mâna justiției, de ce altceva?

Bineînțeles, concluzia evidentă e că totul a fost aranjat de Curtis, așa cum a spus Brent. Familia lui e disperată să afle ce s-a întâmplat cu ea, și are și mijloacele financiare pentru a face asta.

— Dar șantajul? spune el, aranjând perna din spatele lui. Cineva bănuiește că unul dintre noi a ucis-o și încearcă să obțină bani de la noi.

— Bine… nu m-am gândit la asta.

Îmi îngheață picioarele. Îmi strâng genunchii la piept ca să le pot băga în plapumă.

Și îmi dau seama că ochii albaștri ai lui Curtis îmi urmăresc fiecare mișcare.

— Crezi că eu am aranjat totul, îi spun.

El zâmbește ca să atenueze acuzația.

— Sau Brent.

Iată-mă în pat cu el, scenariul la care am visat de când am acceptat invitația de a veni aici, dar Spărgătorul de Gheață a distrus orice potențial pentru romantism.

— Măcar nu crezi că eu am omorât-o, îi spun.

Fața lui se încordează.

— Dacă a omorât-o cineva, cred că a fost Dale sau Heather. Sau au făcut-o împreună.

Zâmbesc ca să atenuez acuzația pe care am s-o fac și eu.

— Iar eu mă gândeam că *tu* ai omorât-o.

Dacă îi spun asta, trebuie să însemne că am încredere în el, nu-i așa? Îl privesc în ochi, sperând că nu va înțelege asta la modul greșit, își lasă capul pe spate și râde.

— Asta a fost cea mai ciudată noapte.

Am încredere în el? Nu sunt sigură.

Îi piere râsul. Se uită în jos, la mâna lui stângă și o ridică brusc de pe saltea, de parcă s-ar fi ars.

— Milla? Vocea lui e gâtuită. Ai intrat aici mai devreme?

— Ce? Nu. Păi, când am căutat mai devreme, s-ar putea să fi…

Se holbează în jos, la pat, acolo unde a fost mâna lui. Îmi dau seama la ce se uită. Nedumerită, îmi întind mâna după ea.

— NU! Nu-l atinge!

Îmi retrag mâna. Acolo, în partea de sus a saltelei, unde ar fi fost perna, e o șuviță de păr. Blond platinat.

Mă cuprinde un val de frig. Curtis își lasă capul în jos pentru a o cerceta, apropiindu-se cât de mult poate fără să o atingă. Și își ridică privirea chinuită spre mine.

— Nu e a mea, spun eu. E prea deschisă la culoare.

Îmi bate inima repede. Are dreptate? Ea e pe undeva prin preajmă? Sau cineva se joacă acum cu mintea lui? Încerc să gândesc.

— Nimeni nu ar fi putut să știe că vei alege dormitorul acesta.

Sau e păr pe sub toate pernele noastre? Înghit în sec și îmi spun în mintea mea să o verific pe a mea când mă întorc în dormitorul meu.

Curtis se holbează la păr cu o fascinație îngrozită.

— Ai ieșit din dormitor la un moment dat? întreb.

— Hm! O dată. Nu, de două ori. Se chinuie să scoată cuvintele din gură. Am mers la parter să verific cabina. Da. Să văd dacă era cineva prin preajmă. Și când l-am auzit pe, cum îl cheamă? Brent.

Nu prea e coerent.

Dacă cineva încearcă să-l facă să cedeze, a făcut o treabă destul de bună până acum.

CAPITOLUL 18
Cu zece ani în urmă

Eu și Brent stăm unul lângă altul pe covorul din locuința lui. Șapte dintre noi stăm înghesuiți în fața televizorului ca să vedem noul DVD de la Burton. Focul pârâie, simt căldura flăcărilor pe frunte. E Ajunul Anului Nou, dar pentru că avem condiții perfecte de dat cu placa și mai multă zăpadă pe drum, am ales să avem unul liniștit.

Toți aclamă când numele lui Brent apare pe ecran. Și iată-l, îndreptându-se spre una dintre cele mai mari sărituri pe care le-am văzut vreodată. Zboară prin aer în cel mai lent 180, menținând apucarea Melon tot timpul. Și aterizează în forță.

Îi zâmbesc, iar el își apasă genunchiul discret pe al meu. Nopțile mele petrecute ocazional în patul lui încă sunt micul nostru secret. Nimeni nu știe de noi, cu excepția lui Curtis, deși Saskia bănuiește. M-a întrebat ieri de el – m-a întrebat dacă ne vedeam. Am negat. Nu știu de ce, dar nu vreau ca ea să știe despre nopțile noastre petrecute împreună. Nu e ca și cum eu și Brent am fi împreună sau ceva de genul acesta.

Mă uit din nou la ea și ea ne privește. Îmi îndepărtez piciorul.

Se aude soneria.

Dale se ridică repede.

— Deschid eu!

Poartă niște blugi violeți-deschiși, foarte rupți, care fac ca părul meu, vopsit roz noaptea trecută, într-o chiuvetă, să pară discret prin comparație. Prosopul meu a ajuns mai roz decât părul, dar măcar nimeni nu mă va mai confunda cu Saskia.

Dale se întoarce cu Heather după el. Ea strâmbă din nas când se uită la blugii lui. Poartă rochia ei strâmtă și neagră și cizmele sexy. Trebuie să fi terminat lucrul. Brent o urmărește cu privirea prin toată camera, la fel și Julien. Curtis continuă să se

uite la televizor, aparent imun. Nu mai e loc pe canapea, așa că eu mă târâi mai aproape de foc, ca să le fac loc ei și lui Dale pe covor.

Pe ecran, Brent se lansează de pe rampă.

— Unde-i asta? spun eu.

— În Noua Zeelandă, spune Brent. În Snow Park, în august, anul trecut. A fost fantastic. Burton a plătit ca eu și Curtis să zburăm până acolo.

— Norocoșilor, spun eu. Unii dintre noi munceau. Oricum, cum de concurezi la rampă? Ești atât de bun la săriturile mari în aer, că ai putea rămâne la ele.

Brent nu răspunde.

— Vrea să meargă la Jocurile Olimpice, spune Curtis, ridicându-se ca să aţâţe focul.

Brent se îmbujorează. Chiar vrea asta.

Toți râd. Toți, cu excepția mea. Săriturile mari în aer nu sunt o competiție olimpică. Nici rampa nu a mai fost de mult timp – doar în ultimele Jocuri Olimpice.

— De ce râdeți? întreb. E corect. Nu vrem toți să ajungem la Jocurile Olimpice?

— *Eu* nu vreau, spune Dale.

— De ce nu?

Dale pufnește.

— Sunt al naibii de corupte. Nu le fac jocul.

Mă uit la Curtis.

— Tu vrei să mergi?

— Da, sigur, spune Curtis.

— Deja am fost acolo, spune Saskia.

— Ce? mă bâlbâi.

— Ca spectatori, spune Curtis. La Nagano, în ’98. Ne-au dus părinții noștri.

— Uau! îi spun. Primul concurs la jumătate de rampă. Trebuie să fi fost uimitor.

— A *fost* destul de fain.

Curtis aruncă încă un buștean în foc, făcând ca focul să sfârâie și să pârâie din nou.

Îl privesc în ochi, sperând să-l fac să mă privească în felul în care o făcea, chiar dacă nu o

mai face niciodată.

— L-am văzut la televizor, spune Brent. Mă dădeam doar pe skate- board atunci și mi-am zis: „Așa voi fi eu peste zece ani”. N-am știut că Jocurile Olimpice se țin o dată la patru ani.

Dale pufnește din nou.

— Vrei să ajungi la următoarele? întreb.

Brent zâmbește stingher. Așadar, următorii doi ani sunt la fel de importanți pentru el cum sunt pentru mine. Și eu visez la Jocurile Olimpice, dar trebuie să mai urc în clasamentele britanice înainte să îndrăznesc să vorbesc despre asta.

— Dar cum obții un loc?

— Trebuie să mergi la Cupele Mondiale FIS, spune Curtis. Pentru a câștiga destule puncte.

— Blestematele de FIS, spune Dale. Aș alege oricând jocurile X în locul Olimpicelor.

Jocurile X sunt doar pe bază de invitație; atât știu. Curtis a fost la ele – a concurat anul trecut – dar Dale n-a fost. Trebuie să fie un subiect sensibil pentru Dale.

— Șșșt!

Julien arată spre televizor. Numele lui apare pe ecran.

Dar Dale încă trăncănește despre FIS – Federația Internațională de Schi.

Julien caută telecomanda cu o expresie chinuită. Îmi mușc buza ca să nu râd. Și o văd pe Saskia făcând la fel. Mă privește în ochi, iar eu îmi pun mâna peste gură.

Julien îi dă un ghiont lui Curtis.

— Uite!

Un sunet înăbușit îmi iese de sub mână. Îmi las capul în jos și fug din cameră. Saskia mă urmează și stăm în mica bucătărie, râzând fără să vrem.

— Bietul Julien, spun eu.

— Un nesuferit, zice ea.

Râdem mai mult. E imposibil să nu o plac. Când râde o plac cel mai mult.

Zărește butoiașul cu vin de pe masă și toarnă tot vinul din paharul ei pe busuiocul lui Curtis.

— Uf! Nu e de mirare că are un gust de rahat. Scoate o Kronenbourg din frigider. Vrei una?

— Prefer votca, spun eu. Dar dă-mi-o! Având în vedere că e Anul Nou.

Cu sticlele în mână, stăm lângă masă, destul de aproape ca să pot să-i miros parfumul. Asta e prima dată când beau de la Rocher Open.

E o grămadă mare de tigăi în chiuvetă. Brent trebuia să le spele, dar cred că nu o va face. Băieții s-au certat de Crăciun, după ce Curtis a gătit un curcan și Heather refuză să stea peste noapte din cauza stării locuinței, așa că Dale trebuie să stea la ea.

Saskia îmi atinge părul.

— Îmi place culoarea.

— Mersi! Încă sunt șocată când mă văd în oglindă.

Învârtește o șuviță lungă și roz în jurul degetului ei.

— S-ar putea să mi-l vopsesc și eu așa.

Îi arunc o privire tăioasă. Ea râde și îmi dau seama că glumea.

— Vrei să vii la mine marți seară? zice ea. Vom avea o seară a fetelor.

— Da, sigur.

— O să-ți trimit un mesaj cu adresa.

Julien intră în bucătărie, cu telecomanda în mână.

— Ați pierdut partea cu mine.

— Chiar așa? spune Saskia cu inocență.

De aproape, are cele mai mari cearcăne pe care le-am văzut vreodată. Are nasul și obrajii maronii, iar zona ochilor e albă și plină de pistrui. E mai scund decât Saskia și mult mai scund decât mine, și arată de vreo 14 ani, deși am aflat că, de fapt, are 22, pentru că l-am întrebat pe Brent.

— O pun din nou pentru tine, bine?

O trage din bucătărie și o duce înapoi în camera de zi.

Saskia se uită, peste umăr, la mine, cu o sclipire de răutate în ochi, și își ridică mâna la frunte. „E un tâmpit.”

Brent se strecoară înăuntru în timp ce ei pleacă.

— Rămâi aici în noaptea asta?

— Sper că da, spun eu. Am băut trei doze de Smash azi și nu voi putea să dorm câteva ore.

Ochii lui Brent se întunecă.

— Mie-mi convine!

Poate avea un gust de rahat, dar a părut să mă ajute la datul cu placa în acea zi, așa că i-am dat la schimb o cutie de batoane de müsli pentru o ladă de Smash și deja am băut jumătate din ea.

Se apleacă să mă sărute, dar un sunet din spatele nostru ne face să ne despărțim.

Saskia ne privește curioasă și își ridică berea de pe masă.

— A uitat-o.

Încă nu am aflat dacă ea și Brent au avut o relație. Deschid gura să îl întreb, dar Heather dă buzna înăuntru.

Scoate o sticlă din frigider – șampanie – și se uită la Brent cu niște ochi de căprioară.

— Mi-a dat-o șeful. Poți s-o deschizi?

Îmi vine să râd. Trebuie să deschidă tot felul de sticle, la muncă, în fiecare seară, dar îi cere asta lui Brent de parcă ar crede că îi va oferi o satisfacție personală – îl va face să se simtă mai bărbat sau ceva de genul acesta.

Întind mâna după ea. Am s-o deschid eu și am să-i stric distracția. Doar că Brent e prea rapid, o ia de la ea și o deschide deasupra chiuvetei. Jur că îl văd stând mai drept când i-o înapoiază. Îl văd cum o privește când caută paharele. Nu sunt chiar geloasă. Mai degrabă… curioasă? Heather scoate la iveală o latură a lui pe care cineva ca mine nu ar scoate-o niciodată. Mai degrabă aș muri decât să cer ajutorul cuiva, mai ales al bărbaților – e un

semn de slăbiciune – dar iat-o pe Heather, încercând intenționat să pară slabă și, cumva, reușind să-l farmece pe Brent astfel.

Până când vine Dale și rupe vraja.

Eu și Brent ne întoarcem la locul nostru de pe covor. Curtis și Odette râd din nu știu ce motiv în camera de zi. Cei doi par să se înțeleagă foarte bine. E interesat de ea? Nu văd niciun semn de flirt, dar Heather mi-a arătat cât de puțin îi înțeleg pe bărbați.

Saskia și Julien s-au înghesuit din nou pe canapea, lângă Curtis și Odette, care sunt adânciți într-o conversație.

— Ai încercat vreodată o întoarcere Haakon? întreabă Odette.

— Nu! spune Curtis. Tu ai încercat?

— Întoarceri Haakon? spune Julien. Sunt foarte *ușoare.*

Odette își dă ochii peste cap, dar nu comentează.

— Le fac tot timpul, spune Julien.

Saskia trage pătura de pe spătarul canapelei, o întinde peste poalele lor și Julien pare să uite ce voia să spună. Slavă Domnului pentru asta.

Dale înmânează paharele de șampanie.

— A auzit cineva cum va fi vremea?

— Va ninge mult la noapte, spune Curtis.

— Minunat! spune Dale.

— O! asta e nimic, spune Julien. Să fi fost aici iarna trecută.

Toți își dau ochii peste cap de data asta. Cineva să-i închidă gura tipului ăsta.

Julien deschide gura din nou. Și o închide. Saskia e lipită de el, cu mâna dreaptă sub pătură. Nu cumva… Chiar asta face?

Zăresc mișcarea brațului ei.

Chiar asta face.

Chiar acolo, în mijlocul camerei. Ce tupeu are. Ceilalți stau cu ochii lipiți de televizor și nimeni în afară de mine nu a observat. Nu știu dacă să fiu șocată sau impresionată. Fata asta e o nerușinată.

Ochii ei albaștri cercetează toată camera și îi întâlnesc privirea. Zâmbește discret. Stârnește în mine ceva ce nu înțeleg. E ca și cum aș fi geloasă.

CAPITOLUL 19
În prezent

Când mă trezesc în dormitorul meu rece și umed, îmi fuge privirea întâi la zăvorul de la ușă, pentru a verifica dacă încă e încuiat, apoi în jurul camerei, pentru a mă asigura că nu e altcineva acolo. Pentru orice eventualitate, mă dau jos cu greu din pat, ca să verific baia. Membrele îmi sunt înțepenite de frig.

Bucuroasă că nu-mi voi mai petrece încă o noapte în locul acesta, mă îmbrac cu fiecare pulover pe care mi l-am împachetat, trag fermoarul gecii de snow-boarding deasupra și traversez camera până la fereastră.

Cerul e albastru; zăpada proaspătă e albă și imaculată. Îmi stârnește un entuziasm cunoscut, în ciuda lipsei de somn. La lumina zilei, situația nu pare atât de rea. Fie că îmi găsesc telefonul sau nu, azi voi pleca de aici. Dacă nu funcționează telecabina, nu e o mare problemă – putem să coborâm cu snow-boardurile. Oricum, sper să am ocazia să las o urmă în zăpada aceea nouă înainte să plecăm.

Coridorul miroase a fum stătut de lemn. Curtis e în bucătărie, ghemuit în fața impresionantului automat de cafea, purtând blugii negri de ieri și o jachetă de lână marca Sparks, modernă, violetă, cu fermoare peste tot. Semnul lui de pe tâmplă s-a învinețit și el. Vreau să-i spun să pună gheață pe el, pentru că pare inflamat, dar cred că ar prefera să nu i se amintească de el.

— Cât e ceasul? întreb.

El se uită la ceasul lui.

— 7:20!

— E foarte ciudat să nu știu cât e ceasul.

Automatul de cafea piuie. Curtis înjură.

— E defect?

— E în ordine. Mă ocup de el.

— Tot nu a venit personalul?

— Nu! Curtis apasă pe mai multe butoane. Piuie din nou și el înjură mai mult.

— Ești vesel în dimineața asta. Ai reușit să dormi?

— Nu prea!

Mă uit peste umărul lui.

— A rămas fără boabe.

— De unde știi?

— Sunt deșteaptă!

Mai degrabă datorită faptului că am lucrat la jumătate din cafenelele din Sheffield.

El se întoarce furios. Nu mi-am dat seama că era atât de furios, altfel nu l-aș fi tachinat așa. Mă ocup de căutarea boabelor de cafea. Sunt obișnuită să am de-a face cu bărbați masivi și irascibili și știu că e mai bine să-mi țin gura închisă.

Curtis a trebuit să controleze întotdeauna totul, așa că e logic că îi e greu acum. Parfumul și șuvița aceea din patul lui chiar l-au dat peste cap.

Sau există un motiv mai sinistru pentru furia lui? Și-a ucis sora și se teme că va fi descoperit. Sau ar putea fi creierul acestei operațiuni, cel care ne-a adus aici să rezolve misterul dispariției surorii lui.

Afecțiunea lui din trecut pentru mine s-a transformat în ură și ce am văzut atunci a fost doar masca lui alunecând.

Verific dulapul de deasupra chiuvetei.

— Scuze, bombăne el. Vreau doar o blestemată de cafea.

Ridic un borcan uriaș de boabe.

— Poftim. Un cappuccino ar fi bun?

— Îl fac eu. Încearcă să-l ia.

— Am mai folosit genul ăsta de aparat.

— Îl făceam eu.

Ar trebui să cedez, dar urăsc să cedez.

— Nu vei ști cum să-l faci.

El își ridică sprânceana, iar eu îmi țin respirația, conștientă că s-ar putea să-mi forțez norocul.

Suntem în impas. Până când se dă la o parte, șovăitor. Atentă să nu mă uit în direcția lui, deschid compartimentul de deasupra aparatului, dar nu pot deschide blestematul de borcan de cafea.

Curtis îl ia de la mine și îl deschide.

— Eu am mușchi.

Încearcă să-și reprime un zâmbet.

La naiba! Mă întorc cu spatele ca să-mi ascund zâmbetul. Mașina pornește cu un vâjâit și bucătăria se umple de mirosul cafelei proaspăt măcinate.

— Ai făcut una mai devreme? spune el.

— Nu! De ce?

— Când am venit aici, mi s-a părut că i-am simțit mirosul.

Îmi dau seama la ce se gândește. Sora lui era obsedată de cafea. Îi înmânez cappucccinoul.

— Probabil că unul dintre ceilalți a făcut. Vreo urmă de telefoane?

— Nu! Uite ce e, nu le spune celorlalți despre păr…

Tace brusc când Brent intră târșâind, cu părul ridicat și o urmă pe obraz de la pernă.

— ’Neața!

Îl îmbrățișez sau nu? Nici Brent nu pare să știe. În cele din urmă, ne îmbrățișăm, dar e ceva rigid și jenant.

— Cafea? spune Curtis.

— Da, frate!

Mă întorc la aparat înainte să ne mai certăm din cauza asta.

Noi trei stăm la masă, sorbindu-ne băuturile în liniște. Doamne, ce tensiune e în camera asta! Chiar și Brent pare să o simtă. Ochii lui negri au o expresie chinuită, pe care nu am mai văzut-o înainte. Cred că e firesc după evenimentele de ieri.

Sau Curtis are dreptate? Oare Brent simte tensiunea pentru că îi șantajează pe Dale și pe Heather? Dacă asta face, atunci de ce eu și Curtis

suntem aici? Doar de formă sau Brent plănuiește să ne șantajeze și pe noi?

Mă mișc neliniștită. Îmi trece prin minte un singur lucru de care știe Brent, ceva de care nu sunt mândră, dar nu ar face asta, nu-i așa?

Îmi beau toată cafeaua și sar jos.

— Mă duc să verific cabina.

— Deja am verificat-o, spune Curtis.

Dar vreau să văd cu ochii mei și, oricum, am nevoie de puțin aer. Trec prin ușile duble, în aerul înghețat de dincolo de ele și pe treptele de metal.

Priveliștea mă lasă fără suflare. Alpii se întind cât se vede cu ochiul, vârfurile sunt albe, văile sunt verzi. Micile telecabine portocalii atârnă nemișcate pe cerul fără nori, dispărând puțin după stâncă, apoi continuând pe podișul de jos. Nu se poate vedea satul Le Rocher de aici – e cuibărit adânc în vale.

Îmi îndrept atenția spre cabina operatorului și testez ușa. Încă e încuiată; mă așteptam la asta. Îmi fac mâinile căuș la geam. E un panou de control care arată complicat și diferite monitoare. Sunt destul de sigură că, și dacă spargem geamul și intrăm în ea, tot nu vom putea să o pornim. Probabil că are nevoie de un fel de cheie.

Nu contează. Ne vom croi singuri drumul până jos. Pe snow- boarduri până la limita zăpezii, apoi pe jos. Vom avea destul de mers, pentru că limita zăpezii a fost destul de sus, dar ar trebui să putem face asta în jumătate de zi.

Aud pași pe scările din spatele meu. E Dale. Dale, cel care arată ca un prezentator de emisiuni-concurs, care miroase a aftershave scump și arată ca și cum ar citi *GQ* în prezent, în loc de *White Lines,* în blugii lui eleganți și puloverul de culoarea cărbunelui – probabil din cașmir – chiar dacă gluga gecii lui de snow-boarding e ruptă de la bătaia de ieri și ochiul începe să i se învinețească.

Se uită în jur.

— Totul e încuiat?

— Da! Ocolesc ca să mă întorc la etaj.

El mă prinde de brațul drept.

— Milla, tu ne-ai invitat aici?

— Nu! Îmi trag brațul, dar el mă strânge tare.

— Atunci de ce spune soția mea că tu ai făcut-o?

E ceva cu locul acesta. E ca și cum sălbăticia acestor munți pătrunde în noi. Sau poate e din cauza faptului că suntem foarte departe de civilizație. Nu suntem supravegheați de poliție aici.

Îmi bate inima tare, dar în asemenea situații nu îți poți arăta teama.

— Aș putea să-ți fac rău, îi spun.

— Eu aș putea să-ți fac mai mult rău.

Caut o urmă al lui Dale pe care mi-l amintesc – imaginea trecătoare a unui tatuaj; găurile din urechi și buza în care erau piercingurile lui. Dar nu e nimic. E ca și cum n-ar fi existat niciodată.

CAPITOLUL 20
Cu zece ani în urmă

Saskia nu și-a schimbat pantalonii de snowboarding. Se agită prin jur, făcând sucul. Eu și Odette ne rezemăm de masă. Niciuna dintre noi nu a vrut să bea, așa că se pare că seara noastră ca între fete va fi una liniștită. Îmi convine.

— Ce pui în el? îi spun.

Saskia se întoarce spre mine cu niște ochi veseli.

— Sfeclă, morcov, spanac și lămâie.

Oare simte că mă neliniștește când îmi dă băuturi? Cred că da. Mi-a adus cafele pe munte de câteva ori. Bugetul nu-mi permite să cumpăr băuturi calde, așa că nu i-am întors favorurile, dar ei nu pare să-i pese de asta. Poate că e felul ei de a se revanșa pentru Le Rocher Open.

Aruncă o linguriță de pudră bej în blender.

— Și maca.

Privesc atentă recipientul.

— Ar trebui să ajute la recuperarea mușchilor, spune ea. Curtis m-a convins s-o încerc.

O miros.

— Are gust de rahat?

Odette își cufundă un deget în ea.

— Nu-i atât de rea. Încearc-o!

O gust.

— Iac!

Saskia amestecă sucul.

— Nu vei simți gustul în amestecul ăsta.

Odette își întinde mâna în alt vas. Verdețuri.

— Pune puțin din asta.

— Nu, nu! Chiar vreau ca ei să-i placă.

Saskia toarnă lichidul maro în pahare și le cărăm până la canapea. Apartamentul e mic, dar e mult mai drăguț decât al meu, cu o podea din lemn deschis la culoare și covoare colorate.

— Și tu locuiești aici? o întreb pe Odette.

Pielea ei palidă s-a bronzat azi.

— Nu, spune ea. Stau într-un apartament deasupra magazinului de echipament de schi.

— Suntem doar eu și Heather, zice Saskia.

— Heather lucrează? întreb.

— Da, slavă Domnului!

Saskia se apleacă înainte pentru a-și pune paharul gol pe măsuța de cafea, iar puloverul i se ridică pentru a-i dezvălui spatele suplu. Mă fascinează. E atât de mică, dar al naibii de puternică.

Gesticulez spre snow-boardurile proptite pe perete.

— Toate plăcile astea sunt ale tale?

— Toate, cu excepția aceleia. Saskia arată spre ea. E a lui Heather.

— Nu se poate, ai cinci plăci.

Nu pot fi toate de la sponsorul ei – oricum, două dintre ele nici măcar nu sunt de la Salomon. Și, cu un preț mediu de cinci sute de lire bucata, asemenea plăci nu sunt ieftine.

Mă întorc spre Odette.

— Tu câte ai?

— Trei!

— Tu câte ai? întreabă Saskia.

— Una, îi spun, dorindu-mi să nu o fi întrebat. Dar e tot ce am nevoie, pentru că e magică.

Iar ele râd.

O zăresc pe Saskia privindu-mă în timp ce îmi beau sucul. Poate că obsesia e reciprocă.

— Milla, am văzut cum ai apucat 720-ul azi, spune Odette.

— Da?

— Ai încercat o apucare mută?

— O, haideți să nu vorbim despre asta. Saskia își pune picioarele goale pe măsuța de cafea. Unghiile ei de la picioare sunt argintii în seara asta. Milla, am o întrebare pentru tine. Ce e mai bun – snow -boarding-ul sau sexul?

M-am așteptat la așa ceva; până la urmă, e o seară a fetelor. Și, chiar dacă îmi place să discut

despre snow-boarding cu Odette, aș prefera să nu discut despre progresul meu în prezența Saskiei, așa că mă bucură felul în care ea a schimbat subiectul.

— Depinde cu cine sunt, spun eu.

Văd o sclipire obraznică în ochii Saskiei.

— Cu Brent.

— Ți-am spus, nu mă văd cu el.

Ea își ridică o sprânceană.

— Oricum, îi spun eu. Îmi plac amândouă.

Odette zâmbește.

— Da, una pentru zi și alta pentru noapte.

— Nu fi plictisitoare, zice Saskia.

Pare arțăgoasă cu Odette în seara asta, de parcă ar prefera să mă aibă doar pentru ea. Sau mă flatez singură? Trei e întotdeauna un număr incomod. Micul nostru trio: Odette e cea serioasă, Saskia cea amuzantă, iar eu sunt între ele. În seara asta, virez spre Saskia.

— De ce nu amândouă deodată? spune Saskia. Găsești un loc liniștit pe munte.

— Poate în telecabină? zic eu.

Saskia chicotește.

— Vorbești din experiență?

Râd.

— Nu! Acum e rândul tău. Care e mai bun?

Mor de curiozitate să aud ce va spune. Bărbații întorc capetele după ea oriunde merge, dar ea nu pare interesată de niciunul dintre ei, în afară de, probabil, Julien, pe care cred că îl suportă doar pentru sfaturile lui despre snow-boarding. Presupun că, la fel ca mine, preferă să se concentreze pe antrenamente.

— Da, spune ea. Am nevoie de amândouă.

— Cu Julien? insist eu.

Ea râde și se uită în altă parte.

Sunt gata să o întreb pe Odette, dar se aude soneria. Și e afurisitul de Julien.

O privesc pe Saskia întâmpinându-l – cu un sărut rece pe fiecare obraz.

Odette se încruntă.

— E o seară a fetelor.

— O, ce mai contează? spune Saskia.

Ai crede că Julien și Odette ar fi prietenoși unul cu celălalt, pentru că amândoi sunt francezi, dar Saskia e cea care vorbește întotdeauna cu el. Odette nici măcar nu-l pupă în seara asta, ci doar dă din cap înspre el. Nu pare să-l placă, dar e logic. Amândoi sunt snow-boarderi incredibili, dar în timp ce Julien profită de fiecare ocazie pentru a le spune oamenilor cât de tare e el, Odette își ține capul în jos și se dă cu placa. Dacă nu mi-ar fi spus Curtis, nu aș fi aflat niciodată că a ajuns pe locul doi la cupa mondială FIS de la Vars, săptămâna trecută.

Julien spune ceva în franceză.

— Vorbim în engleză în seara asta, spune Saskia.

— Mi-ai văzut 720-ul inversat de azi? zice el.

Îl ascultăm un pic. Ar fi interesant, doar că vorbește engleza atât de prost, că mă chinui să-l urmăresc. Saskia cască și o întreabă pe Odette despre o viitoare competiție din Elveția. Julien pare indiferent față de lipsa ei de interes. Nu-și poate lua ochii de la ea. De parcă ar fi muza lui sau ceva de genul acesta.

Saskia își freacă gâtul.

— Te-ai lovit?

Julien se ridică pentru a sta în spatele canapelei. Îi dă părul la o parte și începe să lucreze cu degetele pe părțile de sus ale umerilor ei. Expresia concentrată a feței lui îmi amintește de pisica părinților mei atunci când frământă poala cuiva.

Îmi înăbuș zâmbetul și îi arunc o privire lui Odette pentru a vedea dacă și ea a observat. Ea se uită la ei cu o privire ciudată. Până când mă vede că o privesc și și-o șterge.

Poate că mi-am imaginat.

Pentru un moment, mi s-a părut că am văzut ură.

CAPITOLUL 21
În prezent

Dale îmi strânge încheietura mâinii mai tare. Unii tipi n-ar putea lovi o fată – Brent, de exemplu. Curtis probabil crede că ar putea dacă ar trebui, dar nu sunt sigură. Uitându-mă în ochii reci, cenușii- verzui ai lui Dale, cred că ar putea. De fapt, *știu* că ar putea. L-am văzut lovind-o pe Saskia la barul Glow în acea seară.

Gândurile îmi fug departe. Oare a lovit-o din nou după aceea și a ucis-o? Dacă a făcut-o, atunci eu sunt într-un real pericol aici. Crede că l-am invitat aici ca să-l prind într-o capcană, așa că va fi ca un animal încolțit.

La naiba! Ce să fac? Dale, prezentatorul de emisiuni-concurs, mă sperie. Îl vreau înapoi pe Dale vikingul.

Mă uit în jos, la mâna lui. Unghiile lui sunt tăiate cu grijă și are păr gros și blond pe încheietură.

„Milla, cei mai buni luptători fac tot ce pot pentru a evita o luptă."

Tata m-a învățat cum să lupt. Un tip dur, tatăl meu. Și deștept. L-aș putea lovi pe Dale cu mâna stângă sau, și mai bine, i-aș putea da un genunchi în zona inghinală – și chiar vreau asta – dar m-ar lovi și el, și amândoi am fi răniți. Voi încerca altă variantă întâi.

— Dacă nu mă lași să plec acum, îi voi spune soției tale că m-ai sărutat.

E josnic din partea mea să folosesc asta împotriva lui. Eu am fost cea care a inițiat sărutul. Dar nu-mi pasă. Sunt supărată. Dacă asta nu merge, îl voi lovi cu genunchiul și voi fugi.

El dă drumul încheieturii mele.

L-am respectat mult pe Dale. A fost un tip amuzant și nebun, cu un stil unic – în snow-boarding, în modă și în propria viață. Oare ar

trebui să-i spun că Heather era într-o cameră cu Brent noaptea trecută?

Nu. Trebuie să aud întâi varianta lui Brent. Sau, mai bine, să mă concentrez la cum să plec din locul acesta. Urc pe scări, încercând să respir mai calm.

— Hei! strigă Dale.

Mă întorc.

— Îmi pare rău!

„Pe bune? Faci asta, apoi crezi că totul va fi uitat dacă îți ceri scuze?" Nici măcar nu sunt convinsă că îi pare rău cu adevărat, dar dau din cap și continui să urc, ținându-mi respirația până când ajung în siguranța relativă a bucătăriei.

Heather e acolo, elegantă ca întotdeauna, în blugi albi, strâmți și în cizmele cu tocuri pe care le purta ieri. Își mijește ochii când intru cu Dale.

„Nu, Heather. Nu l-am sărutat. Nu de data asta."

Dale merge direct la ea și o cuprinde în brațe – pentru a o liniști, pentru a-și marca teritoriul sau ambele, nu-mi dau seama.

Simt că mă privește Curtis. Oare arăt la fel de agitată cum mă simt?

— Telecabina merge? spune Heather.

— Nu! zice Dale.

— Și am senzația că nu va merge nici de acum încolo, spune Curtis.

Capetele se întorc în direcția lui.

— Dacă cineva a depus atât de mult efort ca să ne facă să urcăm până aici, atunci nu ne va lăsa să coborâm atât de ușor.

— Dacă am avea blestematele de telefoane, spune Heather.

— De-asta ni le-a luat, nu-i așa? spune Curtis. Ne-a vrut blocați aici.

Mă trece un fior. Ce a mai pregătit pentru noi?

— Trebuie să luăm avionul mâine seară, spune Heather. Să ne întoarcem la muncă luni. Ce ne facem?

— Luăm micul dejun? spune Curtis.

Heather înjură.

— Atunci, coborâm pe cont propriu, spune Curtis.

Dale își drege glasul.

— Ea nu și-a adus snow-boardul.

La naiba! Nu m-am gândit la asta.

Curtis se uită cu speranță la mine și la Brent.

— Aveți unul de rezervă?

Eu și Brent dăm din capete.

Curtis privește cizmele lui Heather.

— Spune-mi măcar că ți-ai adus și altfel de încălțăminte.

— Da, spune ea.

— Ce ușurare!

Se uită jenată la soțul ei.

— Sandalele cu tocuri!

Curtis se ia cu mâinile de cap.

Și are dreptate. Avem o problemă.

— Ți-am spus! șoptește Dale.

Heather pare răzvrătită.

— Dacă aș fi știut că facem alpinism până jos, nu aș mai fi venit.

Îmi vine să spun că nu prea e alpinism. Apoi, îmi amintesc partea de sus a rutei până jos. E una dintre părtiile dificile ale stațiunii, abruptă și plină de stânci. Cu snow-boardurile, cea mai mare grijă a noastră ar fi acoperirea neuniformă cu zăpadă și riscul de a ne strica plăcile. Dar, fără un snow-board, Heather *ar face,* practic, alpinism în unele locuri.

E rău.

— Heather, ce mărime ai la picior? spun eu.

— Treizeci și șase.

— Eu am treizeci și opt. Poți purta pantofii mei Converse cu vreo două perechi de șosete.

Heather dă din cap.

Îi arunc o privire lui Dale. „Sper că acum te simți vinovat că m-ai amenințat.”

— Dar tu, Milla? spune Curtis.

— Eu rămân cu ghetele de snow-boarding.

Cele noi, cu care încă nu m-am obișnuit. Mă crispez când mă gândesc la bășici.

Toți – chiar și Dale – se uită la Curtis așteptând ideea lui. Curtis și-a petrecut, practic, toată viața în munți și e persoana cu cea mai mare experiență prezentă între noi.

El dă din cap.

— Zăpada va fi al naibii de înghețată după ce a fost bătută de soare toată vara. Chiar și în Converse, va aluneca peste tot până când ajungem la limita zăpezii.

— Am putea să o legăm cu o frânghie, spun eu.

— Avem frânghie în depozitul de lângă intrarea principală, spune Dale.

Pe el și pe Curtis încă ar trebui să-i doară ce s-a întâmplat aseară – la propriu – dar reușesc să lase neînțelegerile deoparte. Ne unim, toți la fel de dornici să plecăm din locul acesta.

— Ai făcut alpinism vreodată până acum? o întreabă Curtis pe Heather. Măcar ai mers pe un deal?

Heather dă din cap, cu fața trasă.

Curtis se întoarce înapoi spre Dale.

— Sunt stânci peste tot. Dacă alunecă, ar putea să tragă pe unul dintre noi de pe munte. Asta ar trebui să fie ultima soluție. Întâi, ar trebui să epuizăm orice altă cale.

— Cum ar fi? spun eu.

— Trebuie să spargem cabina operatorului. Dacă putem porni telecabina, am făcut jumătate de drum până jos. Chiar dacă nu reușim, ar putea fi un radio acolo sau un fel de buton de urgență. Trebuie să verificăm prin jur, pe-afară, să vedem ce e acolo. Ar putea fi un radio în căsuța instalației de tractare.

— Cine a făcut asta trebuie să fie un fel de psihopat, spune Heather tremurând.

Curtis se oprește o secundă.

— Ați văzut sau auzit ceva care să sugereze că e și altcineva în afară de noi cinci aici?

Mă privește în ochi pentru scurt timp, în vreme ce scrutează camera și observ cum a formulat întrebarea. Nu a menționat parfumul sau părul, dar cred că la astea se referă.

Ceilalți dau din capete.

Curtis nu a sugerat să ne despărțim. De ce? Ar putea coborî cu mine și cu Brent, lăsând-o pe Heather aici, cu Dale, până când personalul stațiunii ar porni telecabinele. Oare posibilitatea prezenței surorii lui îl oprește? Nu vrea să lase pe nimeni aici la mila ei?

— Bine! spune Curtis. Mâncați, apoi ne apucăm de treabă. Îi aruncă o privire tăioasă lui Dale. Dacă altcineva nu are o sugestie mai bună.

Dale își ridică mâna până la cap într-un salut ironic.

Și Curtis iese cu pași mari din bucătărie.

Heather îi aruncă o privire lui Brent și, încă o dată, mă întreb ce s-a întâmplat în acea cameră cu rufe.

Dale îi spune ceva la ureche; ea dă din cap și își freacă nasul de falca lui. Poate că nu au o căsnicie perfectă, dar el încă e alături de ea. Cum e să ai așa ceva? Să ai pe cineva care să te susțină întotdeauna? Nu știu, pentru că nu am avut niciodată așa ceva. A fost alegerea mea, dar chiar și așa, uneori, mă întreb ce pierd.

Mă întorc cu spatele și îmi torn cereale Chocapic într-un castron. Nu am mai mâncat așa ceva din iarna aceea. Torn lapte peste ele și îmi umplu o lingură. Îmi amintesc de Nesquik și de cutia de carton pe care am împărțit-o cu Curtis. De felul în care m-a privit când a băut din ea. Nu mă mai privește așa.

Ne ducem castroanele în restaurant, unde scaunele sunt răsturnate și pe podea sunt împrăștiate cioburi de sticlă spartă de la bătaia din seara trecută.

Mâncăm într-o liniște jenantă. Heather încearcă să-i capteze atenția lui Brent.

„Nu o face, Heather, sau Dale va vedea.”

Dincolo de fereastră, ghețarul e luminat de soare și e atât de strălucitor că trebuie să-mi mijesc ochii și să-mi pun mâna streașină la ochi ca să mă uit la el. La câteva sute de metri în susul pantei sunt urmele diferitelor sărituri, probabil de la tabăra de vară pe care Burton o organizează aici în fiecare august.

Mă cuprinde tristețea. În altă viață, am fi acolo, distrându-ne – în loc să fim blocați aici, bănuind lucruri îngrozitoare unii despre alții.

Trebuie să-mi bag bine în cap că asta nu e reuniunea nostalgică la care speram.

Și tipii ăștia nu mai sunt prietenii mei.

CAPITOLUL 22
Cu zece ani în urmă

Adrenalina pompează prin venele mele. Azi e ziua săriturii cu spatele. A nins peste noapte și nu au curățat rampa, așa că am urcat până la ghețar să ne pregătim o săritură.

„Intrați într-o zonă înaltă de munte. Pericol: crevasă, avalanșă! Înaintați pe răspunderea dumneavoastră!”

Indicatoarele de avertizare se repetă în șase limbi diferite, dar ne-am aplecat pe sub bariere și am urcat prin zăpada proaspătă. E momentul perfect pentru mine; o șansă să încerc trucuri noi cu aterizări pe moale. Dacă îmi vor reuși rotirile pe spate dintr-o săritură dreaptă, atunci pot trece la McTwist-uri pe rampă.

Suntem șapte aici azi. Dale și Curtis au lopeți; noi, ceilalți, ne folosim mâinile și snow-boardurile. Frigul se strecoară prin pantalonii mei de snow-boarding în timp ce îngenunchez prin zăpadă, strângându-mi placa de legături pentru a aluneca înainte și înapoi pe spațiul de pornire.

Curtis se ridică în picioare.

— Mi se pare că arată bine. Toți sunteți mulțumiți de asta?

Merg împreună cu el, cufundându-ne până la genunchi cu fiecare pas. Aerul e rarefiat aici și gâfâi ca o femeie în travaliu. Și el gâfâie, ceea ce mă face să mă simt un pic mai bine.

— Trebuie să mergi mai des la sala de sport, spun eu.

— Taci! Nu te-am văzut acolo aseară.

— Am fost la fizioterapie.

Mă doare genunchiul de când am sărit de pe stânca aceea pentru a recupera mănușa bebelușului.

Mă uit peste umăr ca să mă asigur că Saskia nu e destul de aproape pentru a ne auzi. E cu mult în

urma noastră, cu Odette și Julien.

— Saskia poate să facă McTwist-uri, nu-i așa? A făcut una în finala Britanicelor.

— Da! spune Curtis.

— Încă n-am văzut-o făcând una aici.

— A căzut rău la tabăra de vară din Hintertux. Și-a pierdut cunoștința. De atunci, a început să poarte cască.

— A mai încercat de atunci?

— Nu, din câte știu.

— Interesant!

Dacă îmi vor reuși niște sărituri cu spatele azi, nu va fi fericită.

Zăpada cedează sub piciorul meu. Curtis mă trage în spate. Chiar unde calc e o crăpătură sticloasă albastră.

Ne uităm la ea cu prudență. E una adâncă – i se zice fără fund – care continuă în jos cât se vede cu ochii.

— E o crevasă mare chiar aici, oameni buni, strigă Curtis la cei de jos.

Mă uit în jos după mai multe. Problema e că majoritatea sunt ascunse sub straturi subțiri de zăpadă – poduri de zăpadă – așa că nu-ți poți da seama că sunt acolo până când nu calci pe ele.

— Mergi mai departe, îi spun lui Curtis. Tu poți conduce.

Râde și testează zăpada dinaintea lui cu coada snow-boardului.

Continuăm să urcăm încet. În vârf, ne legăm plăcile, cu respirația șuierătoare.

Curtis își pune casca. Din micul nostru grup, doar el și Saskia le poartă. Probabil ar trebui să port și eu una, dar nu sunt ieftine și n-am reușit să cumpăr una.

O aud pe Saskia întrebându-l pe Julien în franceză când ajung la noi. Odette merge în urma lor, părând supărată.

— Cine va fi cobaiul? spune Curtis.

— Eu! spun imediat. Sunt cea mai slabă sportivă din grup și trebuie să le arăt că pot ține pasul.

Curtis râde.

„În linie dreaptă”, îmi spun în sinea mea. Pentru că mă privesc toți.

Cobor repede în groapă, apoi decolez în aer. Săritura mă aruncă mai sus decât m-am așteptat, dar îmi păstrez curajul și apuc marginea călcâiului, împingând în afară coada plăcii în așa fel încât zbor prin aer cu placa perpendiculară pe direcția mea de deplasare. Apucare metodică. Știi că ai făcut-o corect pentru că o simți. Și simt asta.

Gravitația mă trage în jos. Dau drumul strânsorii. E o cădere de la mare înălțime și voi simți impactul. Greutatea corpului meu se lasă pe mușchii cvadricepși. Alunec, bucuroasă că am ridicat greutăți cu picioarele.

Uralele din vârf ajung până la mine. În timp ce mă dezleg, pornește Curtis, apoi Odette, cu apucări care mă fac să văd cum aș putea să mi-o îmbunătățesc pe a mea. Mă uit unde aterizează ei: doar cu vreun metru mai departe de mine, ha!

Saskia e următoarea care sare, apoi Julien și Brent, și zâmbesc, pentru că și ei fac apucări ale plăcii. Dale face una, o ține în timp ce se rotește 180 de grade și își eliberează mâna pentru o altă apucare independentă înainte de a ateriza. Nu sunt surprinsă că Oakley l-a ales. Are propriul stil.

— Ptiu! Apucări duble, spune Julien fără să se adreseze cuiva anume. Nu-mi plac!

Merg înapoi alături de Odette. Am fost acasă la ea noaptea trecută și am stat până târziu uitându-ne la DVD-uri franceze cu snow-boarding.

Julien și Saskia sunt chiar în urma noastră. Franceza Saskiei trebuie să fie mai bună decât engleza lui Julien, pentru că vorbesc franceză din nou. Din felul în care el arată spre locul săriturii, îi dă sfaturi.

— Vorbește ca un tâmpit în franceză, la fel ca în engleză? o întreb pe Odette încet.

Mă aștept ca ea să râdă, dar ea nici măcar nu zâmbește.

— Da! Ce trucuri vei exersa azi?

Ezit.

— Sper să învăț rotațiile cu spatele.

Acum nu voi mai renunța de frică.

— E prima dată când le faci?

— Da! Pot să le fac pe trambulină, dar sunt foarte speriată.

Degetele ei acoperite de mănușă îmi strâng brațul.

— Nu-ți face griji. Vei reuși!

Discutăm despre ce mai sperăm să învățăm iarna asta. Dacă ar fi fost o britanică, nu i-aș fi împărtășit genul acesta de lucruri niciodată.

După câteva sărituri, merg alături de Brent.

— E vremea rotirii cu spatele, îi spun eu încet. Ai niște sfaturi în ultimul minut?

— Nu ateriza în cap. Brent zâmbește. Nu, te-ai descurcat grozav la trambulină. Dar ai nevoie de un angajament total. Nu vrei să ajungi la jumătatea drumului și să hotărăști că nu vrei să faci una.

Mă așez ca să mă leg; el continuă să urce. Se aruncă de tot mai sus pe pantă și face sărituri uriașe.

Din felul în care merge, alene și relaxat, cu pantalonii lăsați, n-ai putea să ghicești că Brent e un sportiv de elită. Ai crede că e un drogat – sau, pur și simplu, leneș. Apoi îl vezi pe snow-board. Iată-l, leneș și relaxat în timp ce sare de pe rampă sau se urcă pe peretele rampei și nu mai pare leneș, ci foarte curajos.

Îmi strâng tare legăturile și aștept ca el să sară.

— O, și așteaptă până când treci de marginea aceea înainte să te rotești, strigă el în timp ce trece repede pe lângă mine. Nu vrei să te lovești la cap de margine.

Sare cu un 540 impresionant. Pare să nu simtă deloc frica. Îl invidiez. Îmi transpiră palmele în mănuși. Saskia îl ia la întrebări pe Julien din nou în timp ce urcă înapoi. De-abia aștept să-i văd fața dacă-mi reușește asta.

Curtis se ridică în picioare.

— Mergi?

— Nu, după tine, spun eu pentru că nu sunt tocmai pregătită.

Ai crede că s-ar arunca de mai sus de pe pantă, ca Brent, dar pare concentrat total pe evoluția lui, nu pe ce execută celălalt. Coboară în viteză și face o rotire ușoară cu spatele. Toți îl aclamă.

Acum chiar trebuie să fac una. Cobor repede. Viteza e importantă – am nevoie de destul timp în aer pentru a-mi roti placa. În momentul în care botul plăcii mele ajunge la capătul spațiului de decolare, mă înclin în spate.

Într-un fel, e ca și cum m-aș da pe bucla unui montagne russe. Doar că, în loc să stau acolo, legată și în siguranță, habar n-am ce urmează să se întâmple. Câmpul meu vizual se face albastru, apoi alb. Dacă mă lovesc de pământ acum, sigur îmi rup gâtul. Apoi văd cerul albastru din nou și ating iar pământul cu placa sub mine.

Uralele sunt mai tari decât au fost pentru Curtis.

Curtis dă din cap cu respect când mă apropii de el.

— Drăguț!

Ridic din umeri ca și cum nu a fost nimic special. Dar, în sinea mea, mă bucur. Nu știu de ce, dar lauda de la Curtis înseamnă mai mult decât cea de la ceilalți. E ca și cum el ar fi fratele și tatăl meu într-o persoană. Impresionându-l pe el, e ca și cum am realizat imposibilul și i-am impresionat pe ei. Știu că e o prostie, dar voi prețui acest moment.

Saskia sare și nu-mi pot ascunde zâmbetul când se rotește din nou. Am ridicat ștacheta și ea nu o poate ajunge.

Curtis îmi vede fața.

— Ai grijă cu sora mea.

— Ce vrei să spui? îi zic eu, surprinsă.

— Doar… Fii atentă!

— Îmi ceri să fiu mai blândă cu ea? îi spun.

Ar fi bine să nu-mi ceară asta.

— Nu! Doar… Nu-i place să piardă.

Râd.

— Cui îi place?

— Nu joacă întotdeauna corect.

— Și crezi că eu fac asta?

Curtis ridică din umeri.

Mă face să mă întreb ce altceva a mai făcut ea. Și ce altceva ar mai face.

— Mă descurc. Hai să începem!

Curtis își deschide gura de parcă ar fi gata să spună ceva. Apoi și-o închide.

Chiar atunci, Julien sare de pe rampă cu un fel de rotire ciudată, ca de tirbușon. Asta iubesc la snow-boarding-ul în stil liber. Nu e ca ciclismul sau alergarea, unde cursele se câștigă cu sutimi de secundă și e nevoie de un final fotografiat pentru a decide. Sportul nostru e atât de tânăr, că snow-boarderii aterizează după trucuri noi tot timpul – trucuri pe care oamenii nu le-au crezut niciodată posibile sau nici măcar nu și le-au imaginat. Când te gândești ce vor face peste zece ani!

Brent îmi dă o palmă pe spate când îl ajung din urmă.

— Ai fost bună, Mills!

După cinci rotiri cu spatele, mă simt destul de îngâmfată. De fiecare dată când aterizez după una, îmi spun că voi renunța cât timp sunt înaintea lor. Apoi, văd expresia feței Saskiei și mă conving să mai fac una.

Așa am s-o învinge. Nu prin trucuri murdare, ci prin muncă grea, prin manevre noi, reușite una după alta. Am o listă de experți la îndemână, cărora pot să le cer sfatul și încă trei luni până la Campionatele Britanice. Pot să fac asta.

Brent și Dale stau în vârf mâncând batoane de müsli – ale mele. Bine că le apreciază cineva. Încă am douăzeci de cutii pline.

Îmi pun placa jos și mă cufund în zăpada de lângă ei.

— Cum fac să-mi prind placa la rotiri?

— Eu aș începe cu o mișcare independentă, spune Brent.

— Sau o apucare a botului, spune Dale.

Brent râde.

— Care-i treaba cu tine și apucările botului? Sunt învechite, frate.

— Apucările botului sunt faine, protestează Dale.

Un suspin feminin mă face să mă întorc.

Saskia stă în apropiere, cu mâna peste gură.

— Milla, îmi pare foarte rău!

Mă îngrozesc. Placa mea de snow-boarding nu e unde am lăsat-o.

Mă ridic cu greu în picioare. Trebuie să fie în spatele meu. Sau chiar să alunece pe pantă unde, în cele din urmă, va da de un petic de pământ moale și se va opri.

Dar nu e.

— A fost un accident, spune Saskia. Am prins-o cu degetul de la picior. Arată spre o gaură în zăpadă.

Mă grăbesc să ajung până acolo. De-abia vizibilă, la vreo treizeci de metri, în adâncul unei crevase înguste, e placa mea prețioasă de snow-boarding.

Mă uit la ea și zăresc un zâmbet pe care și-l șterge repede. Poate că încă nu își dă seama, dar asta înseamnă război.

CAPITOLUL 23
În prezent

Brent lovește ușor geamul cabinei operatorului.

— Geam securizat.

El și Curtis sunt echipați cu mănușile și ochelarii de snow-boarding. Le asigură cel mai bun mod de a intra prin spargere. Noi, ceilalți, rămânem în spate.

Imediat ce am ocazia, voi pleca pe furiș și voi cerceta dormitoarele – pentru telefoanele noastre sau un indiciu despre cine face asta. Nu-mi fac prea mari speranțe că ei vor reuși să pornească telecabina. Chestiile astea trebuie să aibă un sistem de securitate bine pus la punct și oricine ne-a adus aici trebuie să fi ghicit că vom încerca să intrăm în ea.

Brent își ridică placa de snow-boarding.

— Mă întorc într-un minut.

Alerg până la etaj și pe coridor, până în dormitorul lui Heather și al lui Dale.

Dale și-a făcut un bagaj mult mai mic decât cel al lui Heather, așa că voi începe cu el. Scotocesc prin geanta lui marca Burton Snowboards. Pantaloni de snow-boarding, mănuși, ochelari, pulovere în nuanțe șterse și pantaloni de trening. Majoritatea de la mărcile vechilor lui sponsori și toate noi. Lenjerie – văd că e un bărbat Calvin Klein în prezent. Heather trebuie să fi cumpărat acele lucruri. O pungă cu șuruburi, câteva unelte pentru placă. Nimic personal. Fără telefoane.

Verific pe sub perne și saltele, și lovesc ușor plăpumile de pe cele patru paturi supraetajate. Trebuie să fiu rapidă. Garderoba e goală. Valiza lui Heather zace deschisă pe podea. Sunt o mulțime de haine – majoritatea negre și care par scumpe, toate împăturite cu grijă. Apăs pe grămadă ca să simt marginile tari ale unui telefon. Nu!

E un amestec de lenjerie cu dantelă într-un colț. E ciudat să văd lenjeria altei fete și nu rezist ispitei de a scoate câteva piese. Un tanga mic și negru din tifon și un sutien asortat, care nu e mai mult decât niște petice de acoperit sfârcurile cu bretele.

Le bag înapoi. Urmează baia. Printre produsele de machiaj din geanta de cosmetice a lui Heather sunt niște pastile albastre-deschise într-o folie. Din nou, simt dorința de a mă uita mai îndeaproape, dar nu am mult timp, așa că îi închid fermoarul și verific geanta cu produse de toaletă a lui Dale. La naiba – vine cineva!

Mă ascund în cabina de duș și trag perdeaua chiar când se deschide ușa.

— E doar vina ta! E vocea lui Heather. Nu ar fi trebuit să-i iei cardul de credit.

Al cui card de credit? Al meu? Au fost în dormitorul meu?

— Vorbește mai încet, spune Dale. N-a mai avut nevoie de el, nu-i așa? Ce le pasă părinților ei de câteva mii? Sunt putred de bogați.

O, Doamne! Cred că vorbesc despre Saskia. Atunci, Dale a fost cel care a folosit cardul de credit, nu Saskia? Cum i-a aflat PIN-ul?

— Ne era datoare, spune Dale. Și nu te-am auzit plângându-te când i-ai cheltuit banii.

— Dacă se află, s-ar putea să-mi pierd licența în drept, spune Heather. Am putea pierde totul.

Aud hohote de plâns înăbușite.

— Să nu îndrăznești să cedezi acum, șoptește Dale. Nimeni nu știe. Am scăpat!

— Oare? Sau de asta suntem aici? se smiorcăie Heather. Pentru că cineva bănuiește.

— Te referi la Milla? spune Dale.

— Sau la altcineva care pretinde că e ea. Nu ar fi trebuit să-l furi.

— La naiba, calmează-te!

Mă enervez din cauza felului în care vorbește cu ea. Fără afecțiune. Pare furios și amărât. Curtis are dreptate. Dale s-a schimbat.

— Vom coborî de-aici în seara asta, spune el.

— Sper, spune Heather încet.

— Îți aduc pastilele.

Simt un curent când cineva intră în baie. Perdeaua de la duș flutură. Îmi țin respirația. Încheietura mâinii mele încă ține minte strânsoarea degetelor lui Dale. Dacă mi-a făcut asta acolo jos, oare ce mi-ar face dacă m-ar prinde aici?

Aud apa curgând la robinet. Perdeaua flutură din nou. A plecat?

Heather continuă să se smiorcăie.

— Mersi!

— Trebuie să ne întoarcem acolo, spune Dale.

Aud un clic când se închide ușa, apoi se face liniște. Mă las în jos, ușurată. Era cât pe ce.

Mintea mi-e plină de gânduri. Oare asta înseamnă că nu ei au ucis-o? Sunt sigură că, dacă ei ar fi făcut-o, s-ar fi speriat din cauza asta în loc să se sperie de situația cu cardul de credit. Dar nu pot exclude asta. Unul dintre ei ar fi putut-o ucide și celălalt nu știe.

Mai bine continui cercetarea. Am verificat peste tot prin dormitorul lor. E liniște pe coridor, așa că ies pe furiș. Cine urmează – Curtis sau Brent?

Cobor repede pe lângă trei uși, până la dormitorul lui Curtis. E mult mai ordonat decât al meu – cred că știam că avea să-și facă patul – și are un miros slab de mosc, probabil de la deodorantul lui. Vreau să termin cu asta cât mai repede, pentru că nu aș suporta ca el să mă prindă aici.

Geanta lui bleumarin cu alb, de la Sparks Snowboarding, zace pe patul de jos, parțial deschisă. Îi deschid complet fermoarul și dau clapeta pe spate. Mi se pare că se clatină podeaua sub mine și trebuie să mă prind de pat înainte să cad.

Acolo, peste grămada de haine împăturite, e permisul de telecabină al Saskiei.

Îmi tremură mâna când îl ridic.

„Nu ar trebui să-l aibă!”

Trebuie să-ți scanezi permisul în partea de jos a telecabinei și, din nou, pentru a intra în cabină. Saskia nu ar fi trecut de controlorii cu ochi de vultur fără el. Dar Heather și Brent au spus că au văzut- o sus, pe gheţar, și Curtis a spus că i-a văzut lucrurile acolo sus. Chiar au văzut-o acolo sau toți trei sunt implicați în asta împreună?

Toate acele acuzații pe care le-a făcut Curtis… Parfumul, părul, întrebările lui despre faptul că ea încă putea fi în viață. Oare au fost ca să acopere faptul că el a ucis-o? Nu vreau să cred asta, dar nu pot găsi altă explicație.

Saskia e la fel de frumoasă ca întotdeauna în fotografia ei. Ochii ei albaștri, uimitori, mă privesc ca și cum ar încerca să-mi spună ceva.

„Saskia, unde ești și de ce are Curtis permisul tău?”

CAPITOLUL 24
Cu zece ani în urmă

— O urăsc! îi șoptesc lui Brent la ureche.

Sub ochelarii roz neon, gura Saskiei tremură de parcă știe că vorbesc despre ea. Coada ei de cal, lungă, blondă platinată, se răsucește în jurul gâtului ei ca un șarpe.

— Calmează-te! spune Brent.

— Dar adoram placa aia.

— Las-o baltă! Te dai foarte bine acum!

Stăm la fundul rampei, mâncând prânzul. Noua mea placă e copia identică a celei pe care am pierdut-o, dar încă o jelesc pe cea veche. Și, de fiecare dată când o privesc pe Saskia, retrăiesc momentul în care mi-am dat seama că e pierdută pentru totdeauna.

E încă o zi însorită, iar Brent poartă o șapcă de baseball, marca Burton, pusă invers. Îmi cuprinde umerii cu brațul și mă trage mai aproape.

Mă încordez. Arată foarte drăguț cu șapca aceea dar, până acum, noi am făcut acest gen de lucruri doar în spatele ușilor închise. Dale m-a văzut ieșind din camera lui Brent ieri dimineață, dar ceilalți încă nu știu despre noi. Și toți sunt aici, chiar și Heather, care i-a făcut poze lui Dale mai devreme.

Îmi mestec bagheta, simțindu-mă jenată.

Saskia e prima care observă. Își ridică ochelarii până la cască și ne privește cu ochii mijiți.

Cu mâna liberă, Brent își ridică șapca și o pune pe capul meu, așa cum trebuie.

— Îmi place de tine, Milla! De obicei, fetele se atașează de mine, dar tu nu. Ochii lui negri mă cercetează de parcă încearcă să înțeleagă asta. Tu mă faci să mă atașez de tine, ceea ce e foarte ciudat.

Odette stă lângă Curtis – discutând despre rotiri din nou, judecând după felul în care se răsucesc –

acum și ea a observat brațul lui Brent.

Îmi place de Brent. Îmi place să-l privesc la rampă, când se ridică în aer și rămâne acolo cu apucări foarte bune. Știu că trupul lui incredibil va fi al meu și o să mă joc mai târziu cu el.

Și e cel mai dulce tip. În dimineața ce a urmat zilei în care mi-am pierdut placa, a apărut în pragul ușii mele cu o placă de rezervă pe care mi-a împrumutat-o. Nu am vrut să-i spun cum mi-a sunat soneria cu o seară înainte, am deschis ușa și a găsit o Magic Pipemaster 157 rezemată de zid. Am presupus că era de la el, dar acum îl bănuiesc pe Curtis, chiar dacă el a negat asta – dacă nu e cumva chiar de la Saskia.

Oricum, nu vreau o relație serioasă. Zâmbesc și plec pe furiș de sub brațul lui. Va trebui să vorbesc cu el despre asta, dar nu acum, în fața tuturor.

— Voi urca din nou.

— Du-te!

Brent își arată gropițele.

Bucuroasă că nu pare să își dea seama că ceva e în neregulă, îi dau înapoi șapca, îmi bag restul baghetei în rucsac și beau gâlgâind din sticla de apă. Mi-e poftă de încă un Smash, dar deja beau prea mult din chestia aia. Crește energia pe termen scurt, dar rămâne în sistemul meu și nu mă lasă să dorm.

Ceea ce văd când las apa jos mă uimește. Saskia e în brațele lui Curtis, cu fața apăsată pe pieptul lui. E supărată? Și-a pierdut cumpătul cu ea acolo, sus, pe ghețar, în acea zi, și s-a purtat ciudat cu ea de atunci, dar acum o strânge în brațe, murmurându-i ceva. Nu i-am mai văzut atât de apropiați până acum. Ce-i spune?

Saskia dă din cap și se îndepărtează de el. În timp ce se îndreaptă spre mine, îi scrutez fața. Nu cred că a fost cu adevărat supărată. Doar îl manipula.

Își ridică placa.

— Milla, merg cu tine.

Încerc să am gânduri calme în timp ce ea urcă pe marginea rampei, pe lângă mine. Trebuie să o ignor și să îmi direcționez furia în datul cu placa. Mă voi răzbuna când o voi învinge la Britanice.

— Încă ești supărată din cauza snow-boardului tău, nu-i așa? spune. Ți-am spus că a fost un accident.

Pe naiba că a fost un accident. Dar nu am cum să dovedesc asta.

Ea îmi dă un ghiont în cot.

— Hei, tu și Brent? M-am gândit eu.

— Dar tu și Julien? îi spun eu.

— Ce-i cu noi?

— Sunteți împreună?

Ea râde.

— Nu. Doar îl folosesc la fel cum îl folosești și tu pe Brent.

Coada ei de cal e suflată de vânt într-o parte, lovindu-mă peste obraz.

— Ce? spun eu. Nu îl folosesc pe Brent.

Dar acum m-a făcut să mă întreb în sinea mea. *Oare* chiar îl folosesc?

Nu. Eu și Brent ne distrăm împreună. E simplu și ușor, și nu e nimic greșit în asta.

Buzele Saskiei se curbează într-un zâmbet.

— Am văzut cum te uiți la fratele meu.

— Pardon?

Mă uit în spatele nostru ca să mă asigur că nimeni nu e destul de aproape pentru a ne auzi.

Zâmbetul Saskiei se lărgește. Mă îngrozește faptul că poate vedea prin mine așa. Cum aș putea să o învinge dacă ea îmi citește gândurile?

CAPITOLUL 25
În prezent

Saskia îmi zâmbește din permisul de telecabină.

Ceva – un curent sau un sunet încet pe care doar subconștientul meu îl înregistrează – mă face să îmi ridic privirea. Și acolo, în cadrul ușii, e Curtis.

Mă cuprinde frica atunci când el se apropie. Ce-o să-mi facă? Mă urăsc pentru că sunt speriată, faptul că m-a strâns Dale de încheietură mai devreme m-a făcut să-mi dau seama:

Cât de puțin știu despre tipii ăștia.

Că regulile normale nu se aplică aici.

Curtis se oprește la vreo treizeci de centimetri de mine. Trebuie să simtă tot felul de emoții – supărare că i-am căutat prin lucruri, vinovăție că am descoperit permisul de telecabină și panică pentru că sunt pe urma lui – dar această expresie e la fel de indescifrabilă ca întotdeauna. Fără niciun cuvânt, îmi ia permisul din mână. Se holbează la el. Îl întoarce pe partea cealaltă. Își ridică privirea.

Șoc; asta văd. Și suspiciune.

— Unde l-ai găsit? spune el.

— În geanta ta de snow-boarding.

El clipește.

— Tu l-ai pus acolo?

— Ce? Nu mă așteptam la asta. Un atac direct, imediat, atât de rapid, că nici n-a avut timp să-l plănuiască. Bineînțeles că nu.

Curtis se uită din nou, în jos, la permis, îl îndoaie, îl ține înclinat la lumină. Îl și miroase. Fotografia e tipărită direct pe plastic. Freacă fața ei cu degetul.

— Pare folosit, ca și cum ar fi adevăratul ei permis.

Talentul lui actoricesc e incredibil, dacă asta face. E foarte convingător.

Iau permisul de la el. Aici, în mâna mea, e o mică piesă a puzzle-ului dispariției Saskiei, dar

habar n-am ce înseamnă. Conform computerului de la stațiune, nu a fost nicio înregistrare a Saskiei folosindu-și permisul în ziua în care a dispărut. Atunci, cum au văzut-o Brent și Heather pe ghețar? O eroare în sistem, așa a hotărât poliția, dar prezența permisului respinge asta acum.

— Dacă ar fi urcat pe munte în acea zi, l-ar fi avut la ea, spun eu.

Curtis își îndreaptă falca.

— Exact la asta mă gândeam și eu. Atunci, unde a fost în tot acest timp?

— Vrei să spui că nu a fost aici în dimineața asta?

— Unde a fost mai exact?

— Pe hainele tale.

Își încrucișează brațele pe piept.

— Nu a fost acolo în dimineața asta. Cineva l-a pus acolo. De când am plecat din dormitor și până m-am întors acum.

Observ felul în care a formulat asta. Încă nu e pregătit să mă lase să scap basma curată.

— Cât ar fi durat, cinci secunde? spune el.

— Dar de ce?

— Șantaj.

Vreau să-l cred, dar nu sunt sigură.

Privirea lui împietrită devine gânditoare.

— Sau e un indiciu. Cineva vrea să caut răspunsuri.

Mi-e rușine. Există ceva care aș prefera să rămână ascuns.

— Pot să-l iau? spune Curtis.

Ezit. Și îl bag în buzunarul meu.

— Îmi pare rău. Are implicații majore. Va trebui să le spun celorlalți.

El dă din cap, cu fața încordată.

— Am căutat și în dormitorul lui Dale și al lui Heather, spun eu.

Curtis își ridică sprâncenele.

— Da? Și eu. Când ai făcut-o?

— Acum cinci minute.

Voi vorbi despre cardul de credit al Saskiei mai târziu. Vreau ca Brent să fie acolo când am să o fac, deoarece Curtis își va pierde cumpătul.

— Tu când ai făcut-o?

— Când voi ați mâncat micul dejun.

— Riscant. Ai găsit ceva?

— Doar mult spray fixativ.

— Crezi că și Dale îl folosește acum?

Curtis râde și se relaxează atmosfera.

Până când spune:

— Am căutat și în dormitorul tău.

Simt un junghi. Acum știu cum se simte și el.

— Destul de corect.

Mergem pe coridor.

— Ați avut noroc cu cabina operatorului? spun eu.

— Am intrat, dar n-am putut porni cabina. Nu funcționează niciun buton din panoul de comandă. Ori nu e curent, ori l-a dezactivat cineva.

— Nu are radio?

— Nu! Dar se vede unde trebuia să fie. Cineva l-a luat.

Ceilalți sunt în restaurant.

— Hai să căutăm afară, spune Dale înainte să pot menționa ceva despre permisul de telecabină.

Curtis dă din cap uitându-se la cizmele cu toc ale lui Heather.

— Cineva va trebui să stea aici cu soția ta.

Pentru a o proteja pe Heather de pericol sau pentru a ne proteja pe noi, ceilalți, de ce ar pune la cale dacă ar fi lăsată aici singură? Bănuiesc că e a doua variantă. Curtis nu pare s-o placă pe Heather; am observat asta acum zece ani. Când Heather și sora lui locuiau împreună, s-au certat de mai multe ori și Curtis a trebuit să intervină de câteva ori.

— M-aș bucura să stau cu ea, spune Brent.

Dale face un pas înainte.

— Nu, pe naiba!

Îl văd pe Curtis ascunzându-și un zâmbet.

— Tu și pantofii tăi blestemați, șoptește Dale.

Heather tresare.

Nu-mi place cum Curtis și Dale se unesc împotriva ei. E clar că Dale vrea să verifice ce e afară, dar sub nicio formă nu o să-și lase soția singură cu Brent.

— Rămân și eu, dacă vrei, îi spun eu. Curtis și Dale pot să plece. Dacă pot fi găsite telefoanele aici, am încredere în Curtis că le poate găsi. Oricum, vreau să am altă discuție cu Heather.

Dale dă din cap cu ranchiună.

— Bine! spune Curtis. Ar fi bine să ne echipăm. Ți-ai adus transmițătorul de avalanșă și un ham?

— Transmițătorul, da, dar nu un ham, spune Dale.

— Sunt câteva în acel depozit.

— Avem nevoie de ele?

Curtis își ridică vocea.

— Glumești? Patrula de schi nu a mai făcut explozii pe pante de câteva luni, avem toate straturile astea instabile. Ne așteaptă o avalanșă uriașă. Cât privește crevasele…

Ghețarii *sunt* deosebit de periculoși în perioada asta a anului – o mulțime de crevase și încă nu e destulă zăpadă ca să le acopere. În timpul sezonului de schi, personalul stațiunii nivelează zăpada deasupra celor mai mici și pun frânghii în jurul celorlalte.

— Să nu vă smulgeți părul din cap, spune Dale.

Curtis se întoarce la noi.

— Cât timp noi suntem plecați, am o treabă pentru voi. Își bagă mâna în buzunarul de la geacă și scoate un șir lung de chei, punându-le pe masă, una câte una, ca un magician.

Dale înșfacă una.

— Asta e cheia mea de acasă! Au, omule, ești de-a dreptul nesimțit!

— Îmi pare rău, spune Curtis, chiar dacă nu pare sincer. A trebuit s-o fac. Trebuie să vedem dacă se potrivesc în oricare dintre acele uși încuiate.

— Când le-ai luat? spune Dale.

— Când ați mâncat voi. Nu puteam să risc să le ascundă cineva.

Dale trântește cheia pe jos și pleacă.

Pe masă, îmi văd cheia de la apartament, cheia de la mașină și chiar cheița de pe un inel separat care intră în lacătul de la bicicletă. Curtis ar fi trebuit să caute în buzunarul interior al rucsacului meu ca să le găsească, printre tampoanele mele de urgență și prezervativele pe care le-am împachetat, pentru orice eventualitate, cu gândul la el.

E ca un alt pumn în măruntaie.

După o jumătate de oră de încercat să bag cheile în uși, renunț.

— Cine mai vrea o cafea?

Brent și Heather stau apropiați în restaurant, când eu duc cești le afară. Tac când mă apropii – ceea ce îmi spune exact despre ce vorbeau. Trag un scaun. Brent își plimbă degetele prin păr; Heather bate darabana în masă cu unghiile ei perfecte. E foarte ciudat să mă gândesc la ei doi împreună. Ea e opusul meu. Sper că a avut bunul simț să nu-i spună lui Dale, sau Brent va fi într-un adevărat pericol.

Ne sorbim cafeaua. Părul lui Brent e ridicat în toate părțile de la atâta ciufulit. Aș vrea să-mi plimb degetele prin el și să i-l îndrept, dar nu mai e al meu să umblu prin el. Nici el nu mai e Brent al meu – nu mai e tipul pe care mi-l amintesc. I-a dispărut sclipirea din ochi.

Ce s-a întâmplat cu el? Au fost presiunile normale ale muncii și ale vieții sau alcoolismul? Sau altceva? Mi-e dor de el – de vechiul Brent.

Mă gândesc din nou la situația noastră.

— Heather, pot să te întreb ceva?

Ea se uită la mine peste marginea căniii.

— De ce ai urcat până la ghețar în ziua în care a dispărut Saskia?

Întotdeauna mi s-a părut ciudat că a fost acolo sus în acea zi.

— Voiam să văd competiția, spune ea, de parcă ar trebui să fie evident.

Dar nu sunt convinsă, pentru că nu a arătat niciodată vreun interes pentru competiție înainte.

— Chiar dacă Dale nu participa?

— Da! De ce nu? Îmi pierdusem slujba, nu aveam ce face.

Brent își soarbe cafeaua fără să spună nimic.

— Așa că ai urcat singură? spun eu.

— Da, și Brent era în telecabină. M-a întrebat ce făcea Dale. Îi aruncă o privire lui Brent. Și Saskia era acolo, dar n-am vrut să vorbesc cu ea. Brent a spus că urcă în telecabină până la ghețar pentru o tură de încălzire, așa că am urcat până acolo cu el.

Brent își termină cafeaua și merge până la bar.

Heather continuă.

— Saskia era în cabină, în fața noastră, și ne-am certat în vârf.

— De ce?

— Din cauza bătăii de la barul Glow. Ea a plecat în grabă. Apoi a apărut Curtis, care o căuta, plângându-se că și-a distrus umărul din cauza ei. Privirea ei se îndreaptă spre cadrul ușii, de parcă se teme că ar putea fi prinsă de Curtis în timp ce vorbește despre el. Îți spun, a fost îngrozitor de supărat. Nu l-am mai văzut niciodată atât de furios.

— Bine!

Asta e o versiune diferită a evenimentelor față de cea pe care am auzit-o de la Curtis acum zece ani. Și nu îl înfățișează pe Curtis într-o lumină favorabilă.

— Știi ce a spus? Heather se uită din nou la cadrul ușii și își coboară vocea până la o șoaptă. „Când o găsesc, o omor.”

CAPITOLUL 26
Cu zece ani în urmă

Sala de sport miroase a transpirație și a deodorant, și e aglomerată în seara asta. O zăresc pe australianca aceea cu care vorbea Curtis la rampă și mă îndrept spre aparatul cu presă de picioare liber de lângă ea.

Cred că e sponsorizată de Roxy, pentru că toate hainele ei au logoul lor în formă de inimă. Verific cât de mult presează – 100 de kilograme – și îmi pregătesc 120. Îmi zâmbește în timp ce mă așez.

Curtis face tracțiuni la bară vizavi de noi, tricoul ridicându-i-se și dezvăluindu-i mușchii abdominali tonifiați. Coboară și se așază pe un aparat gol, lângă australiancă.

— Milla, ai făcut cunoștință cu Jacinta?

— Nu, îi spun eu. Încântată de cunoștință.

— Ai rupt rampa mai devreme, spune ea.

— Și tu.

E mult mai bună decât mine. Am s-o caut data viitoare când voi fi on-line pentru că vreau să știu unde e în clasamente.

— Îmi place părul tău, adaugă ea.

Curtis stă acolo în timp ce noi ridicăm greutăți cu picioarele. Îmi dau seama din limbajul lui corporal că o place. Și îi înțeleg atracția – are pielea deschisă la culoare și picioarele lungi, ca o Nicole Kidman tânără și – oricât de mult urăsc să recunosc asta – pare foarte drăguță.

Când mai adaugă douăzeci de kilograme, sar de pe scaun și adaug încă cincizeci. Mușchii cvadricepși mă vor durea mâine, pentru că apăs cu picioarele de aproape trei ori mai mult decât greutatea corpului meu. Cinci… șase… Curtis își ridică o sprânceană. Cred că știe exact ce fac. Șapte… opt… nouă… îmi tremură picioarele, dar reușesc s-o fac și pe ultima, și mă opresc să îmi șterg fruntea.

Saskia face genuflexiuni cu o minge medicinală în partea cealaltă a sălii, privindu-ne în oglindă.

— Am făcut o filmare cu tine mai devreme, îi spune Curtis Jacintei când își termină setul de exerciții. Câteodată, își aduce camera de filmat la rampă și ne filmăm unul pe altul pe rând. Ne uităm la ea acasă la mine, diseară, dacă vrei să vii. De fapt, vino la cină.

Ochii ei se luminează.

— Minunat.

Curtis se întoarce spre mine.

— Milla, vii și tu?

Nu suport să-l mai văd privind-o pe Jacinta în felul acela mult timp, dar trebuie să vorbesc cu Brent și, oricum, vreau să văd filmarea.

— Da, bineînțeles.

Brent îl cheamă pe Curtis să îl supravegheze la ridicarea greutăților, iar Curtis se ridică, oferindu-mi o scurtă priveliște a coapsei lui păroase și palide în pantalonii scurți de sport. Mă apuc de alt set de ridicare a greutăților cu picioarele. Regret că am ales greutăți atât de mari – de-abia voi putea umbla mâine – dar Jacinta continuă și nu pot renunța înaintea ei.

Imediat după duș, mă întind pe patul lui Brent. Ador această senzație – arsura mușchilor împinși dincolo de limitele lor. Îmi zvâcnește tot corpul. Am stors și ultima picătură de energie din mine.

Se deschide ușa și Brent se întoarce cu un prosop înfășurat în jurul taliei și cu fața încă îmbujorată de la sala de sport. Stau întinsă pe spate, bucurându-mă de priveliște în timp ce el se usucă. Acum trebuie să găsesc un mod de a deschide subiectul relației noastre.

— Cum se face că Dale n-a fost la sală azi? spun eu. N-a fost acolo nici seara trecută.

— S-a certat ieri cu Heather.

— De ce?

Sunt foarte băgăcioasă.

Brent râde.

— De unde să știu eu?

— Își dă seama cât de mult afectează prezența ei antrenamentul lui? Ce caută aici? I-am văzut snow-boardul o singură dată.

— Studia în Lyon, pentru un an, pentru diploma ei universitară. Drept și franceză. Și-a găsit o slujbă de vacanță la barul Glow și așa a ajuns să-l întâlnească pe Dale.

Sunt intrigată că Brent știe toate astea. Cred că are o slăbiciune pentru Heather.

— Și cum rămâne cu cursurile ei? spun eu.

— Cred că le-a amânat.

— Amândoi își distrug viitorul.

Brent ridică din umeri.

— Oricum, azi a fost seara ei liberă, așa că a dus-o undeva la cină. Vor veni mai târziu.

Asta îmi oferă ocazia perfectă.

— De-asta am evitat relațiile în iarna asta.

Brent mă privește curios.

— Mi-am promis că mă voi concentra doar pe snow-boarding, nimic altceva.

El își usucă părul, ascultându-mă.

— Ești de acord cu asta?

Cred că e un pic cam târziu să întreb asta. Poate că ar fi trebuit să aduc vorba despre asta mai devreme. Totuși, majoritatea tipilor visează la sex fără obligații. Nu ar trebui să mă simt vinovată.

— Cum vrei tu.

Își aruncă prosopul într-un colț, își trage boxerii pe el și se aruncă pe pat, lângă mine.

Îi arunc o privire dintr-o parte. Încă umed, părul lui se strânge în țepi negri. Chiar îi convine asta? Cred că da.

Scoate două pastile dintr-o folie de lângă pat – analgezice pentru durerile din fluierul piciorului – le înghite cu apă din sticla pe care o păstrează acolo și se întinde pe spate.

Îmi plimb degetele pe pectoralii lui. Miroase a curat, a săpun și pielea lui încă e caldă de la

antrenament – a mea e la fel; sunt învelită doar cu un prosop.

— Apropo, spune Brent. Curtis mi-a spus să stau cu ochii pe Saskia.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Voi două sunteți la cuțite acum. Se pare că îți vrea sângele.

Mă trece un fior de groază.

— Ar trebui să fiu speriată?

— Hei, eu doar îți spun ce mi-a spus el.

Aș vrea să râd, dar Curtis nu pare genul de om care să-și facă griji pentru ceva inutil. Cercetez fața lui Brent și devin mai neliniștită. El ia avertismentul în serios.

— Spune-mi de ce nu o placi, îi zic.

Brent își freacă falca. Oftează.

— Știi cum e cu Julien? Așa a fost cu mine în sezonul trecut. Am locuit cu ea și cu Curtis, mai ții minte?

— A flirtat cu tine?

— Mai degrabă s-a jucat cu mine. Era drăguță un minut, apoi afurisită în următorul. La început, mi-a plăcut de ea. Am avut nevoie de ceva timp ca să-mi dau seama. Dar nu atât de mult ca Julien. El încă nu și-a dat seama, bietul ticălos. Oricum, eu și Curtis era să ne distrugem prietenia din cauza ei. Ea folosește oamenii.

Mă cuprinde rușinea când îmi amintesc de acuzația ei de mai devreme. *Oare* chiar îl folosesc pe Brent?

— Milla, nu poți avea încredere în ea.

— Oricum, *ce* mai poate să-mi facă?

— Nu știu. Dar ne antrenăm într-un mediu periculos, așa că trebuie să fii atentă.

Simt din nou fiori. Dar sunt pe urmele ei acum. Sigur nu mai poate încerca nimic?

— Bine, atunci ce trebuie să fac ca s-o înving?

Brent dă din cap.

— Nu te odihnești niciodată, nu-i așa?

— Vorbesc serios.

— Bine, ori faci salturi mai mari, ori îți faci trucurile mai tehnice. Preferabil ambele.

Pare să cadă pe gânduri.

— Ai putea încerca o rotație care schilodește. Sau nu. Poate că nu.

E o rotație, atât știu, dar numele ei m-a împiedicat să o iau în considerare.

— Ce e aia, mai exact?

— E ceva între o rotație cu spatele și un cinci inversat. O să-ți arăt una la rampă mâine. Dar nu știu. Dacă o faci greșit, aterizezi pe față.

— Grozav. O să le caut pe internet. Să văd dacă găsesc un videoclip pe YouTube. Și cum fac salturi mai mari?

Brent ridică tivul prosopului meu și desenează o linie în zigzag pe coapsa mea goală cu vârful degetului lui.

— Asta e linia ta în rampă, da? Și asta e a mea. Desenează un zigzag cu unghiuri mult mai largi. Lovesc peretele cam la 45 de grade.

— Înțeleg!

Am observat asta, dar nu m-am gândit niciodată serios la asta până acum.

— Am mai puține lovituri, dar sunt mari.

— Exact.

Îmi imaginez linia Saskiei și o compar cu a mea. Linia ei e mai abruptă? O voi urmări mâine.

Mâna lui Brent nu s-a mișcat de pe coapsa mea. Și se simte într-un mod plăcut. Ni se întâlnesc privirile.

Mă forțez să alung gândurile despre Saskia.

— Vrei să desenezi zigzagul un pic mai sus?

Îmi netezesc părul când intru cu Brent în camera de zi. Ceilalți sunt toți acolo, înghesuiți în fața focului. Mi se întoarce stomacul pe dos când o văd pe Jacinta lângă Curtis, pe canapea.

— Te-am așteptat, spune Curtis.

Mi se încălzește fața.

Brent zâmbește.

— Mills, vrei o bere?

— Da, du-te după ea, spun eu.

— După antrenamentul acela? spune Curtis. Nu, adu-i un Supermag.

— Un ce?

— Un amestec de magneziu, spune Curtis. O băutură pentru refacerea mușchilor.

În mod normal, aș fi refuzat-o, pentru că nu suport să mi se spună ce să fac, dar Jacinta pare să o bea și, după acel antrenament, bieții mei mușchi cvadricepși au nevoie de tot ajutorul, așa că accept fără tragere de inimă și Brent se îndreaptă spre bucătărie.

— Și tu ar trebui să bei unul, strigă Curtis după el. Nu ar trebui să bei când iei analgezicele alea.

— Da, tată, îi răspunde Brent.

Mă urc peste Julien și mă așez pe un petic de covor gol. Focul pârâie și aruncă scântei. Îmi înăbuș un căscat. Stau trează ore întregi, târziu în noapte, cu corpul epuizat și cu mintea încă activă din cauza excesului de cafeină. Mi-am jurat că nu mai beau Smash, dar am fost atât de obosită în dimineața asta, că a trebuit să o fac. Poate că niște somnifere m-ar ajuta. În acest fel, aș avea parte de ce e mai bun în ambele lumi. Energie ziua, somn noaptea.

Brent se întoarce cu un pahar în fiecare mână și se așază în spatele meu, trăgându-mă mai în spate, în poala lui. S-a terminat păstrarea relației neoficiale. Dale și Heather stau în apropiere, într-o poziție asemănătoare. Heather se uită pe telefon, părând plictisită. De fapt, îmi pare rău pentru ea. Dacă studiază dreptul, trebuie să fie foarte deșteaptă, dar e blocată aici, într-o cameră plină cu snow-boarderi care miros a transpirație.

— Sunteți gata toți? spune Curtis.

Laptopul lui e conectat la televizor. Arată spre telecomandă și își întinde brațul de-a lungul părții de sus a canapelei. Nu o atinge pe Jacinta. Încă nu.

Sorb din băutura mea. Brent bombăne ceva despre ea, dar nu e așa de rea. E ca o limonadă trezită.

Brent apare primul, arătând specialitatea lui, rotația cu spatele în aer. Sare atât de sus, că trebuie să fi surprins pe oricine l-a filmat, pentru că nu i se mai vede capul. Îi observ linia când traversează podeaua rampei. Mai jos, cade din rotație și toți se crispează la unison.

— Au, asta mi s-a părut brutală, spune Dale.

— M-am rotit prea mult.

Brent zâmbește, dar i-am văzut vânătaia de pe fluierul piciorului mai devreme.

Apare Odette, urmată de Curtis. Urmez eu și, ca întotdeauna, sunt disperată de cât de puțin stau în aer în comparație cu ceilalți. Îmi observ linia. Acolo e problema. Acesta e scopul meu pentru mâine.

Saskia apare în vârful rampei. Până când un deget acoperit de mănușă acoperă ecranul, blocând vederea. Mănușa *mea.* Saskia mi-a făcut același lucru prima dată când m-a filmat.

De pe locul pe care e cocoțată pe canapea, Saskia își întoarce capul în direcția mea.

— Jocul continuă, spun eu încet.

Expresia feței lui Curtis se întunecă, așa că îmi ascund fața în băutură.

Degetul se retrage de pe ecran în timp ce Jacinta aterizează pe rampă în geaca ei roz, marca Roxy. Urăsc faptul că e mai bună decât mine.

Curtis se apleacă într-o parte, pe canapea, ca să-i șoptească Jacintei ceva la ureche, ea dă din cap și îi răspunde șoptind. Înăuntrul meu, ceva se răsucește și se zvârcolește. Îi dă sfaturi.

Îmi dau seama că îl place din felul în care își înclină corpul către el și din felul în care se uită la gura lui când el vorbește. Nu mai pot privi. Dar nici nu mă pot abține să nu privesc.

Curtis își pune mâna în poală. Mâna ei e aproape și el îi prinde degetul mic ca într-un cârlig

cu al lui. Mă întorc în altă parte.

Pe ecran, un schior începător s-a rătăcit cumva și a ajuns pe rampă. Dale face un Alley-oop, coboară orbește și aproape că aterizează pe el.

— Du-te naibii! strigă Dale de pe ecran și toți cei din cameră izbucnesc în râs.

O, Doamne! Curtis și Jacinta se sărută. Ea se retrage, râzând încet, apoi se întoarce pentru mai mult. Nu o învinuiesc pentru asta. Curtis zâmbește în timpul sărutului și îi atinge falca. Îi șoptește ceva la ureche. Ea dă din cap; amândoi se ridică și urcă la etaj.

O surprind pe Saskia holbându-se după ei. Se pare că nu sunt singura care e geloasă.

CAPITOLUL 27
În prezent

La bar, Brent ridică sticlele una câte una pentru a le studia etichetele.

„Brent, te rog să nu începi să bei. Am nevoie de tine treaz și pregătit pentru ce ar putea să meargă prost.”

Mă întorc la Heather. M-a mai mințit și înainte. Oare minte din nou? Dar povestea ei pare îngrozitor de adevărată. Când era vorba de sora lui, emoțiile lui Curtis erau întotdeauna foarte puternice. Deja l-am văzut pierzându-și controlul din cauza chestiunilor legate de Saskia de câteva ori în weekendul acesta.

— Ce s-a întâmplat după aceea? spun eu.

— Înghețam de frig, spune ea. Așa că i-am lăsat pe Brent și pe Curtis pe ghețar, și am venit aici să-mi cumpăr o ciocolată caldă.

Îi studiez limbajul corporal, încercând să mă hotărăsc dacă o cred sau nu. E foarte speriată, privirea i se mută de la mine, la cadrul ușii, apoi la Brent, dar asta nu e neapărat un semn de minciună. Ar putea fi un semn de teamă.

Teama de Curtis, care ar putea fi pe urmele ei.

Teama că ar putea avea aceeași soartă ca Saskia.

La capătul celălalt al restaurantului, Brent își toarnă o cantitate mare de ceva într-un pahar. „Brent, nu.” Îl toarnă pe gât și traversează camera până la fereastră.

Heather agită o linguriță.

— Nu l-am mai văzut pe niciunul dintre ei după aceea. Trebuia să înceapă competiția, așa că am mers cu telecabina până la mijlocul drumului ca să o privesc.

— Nu te-am văzut acolo, îi spun eu.

— Am urmărit-o un pic, apoi mi s-a făcut prea frig și am plecat acasă.

Tresare când Curtis și Dale intră cu pași zgomotoși, îmbujorați și lăsând o dâră de urme înzăpezite după ei.

— Ați găsit ceva? spun eu.

Dale dă din cap.

— Am pierdut vremea.

— N-am mai intrat în căsuța telefericului, spune Curtis. Se vedea prin fereastră spațiul unde ar fi trebuit să fie radioul în mod normal.

Dale îl privește pe Curtis, strângându-și pumnii.

— Cineva l-a luat. La fel ca la parter.

E evident că timpul petrecut afară nu i-a făcut să se simtă mai bine.

Brent își reazemă fruntea de geam.

— La naiba!

Trebuie să-i spun lui Curtis despre cardul de credit, dar am viziuni cu el spărgându-i fața lui Dale și nu putem chema o ambulanță dacă se rănesc. Stăm pe marginea unei prăpăstii și un cuvânt greșit ne-ar putea arunca peste marginea ei.

— Atunci o să fac alpinism, nu-i așa? spune Heather tremurând.

Dale lovește un scaun cu piciorul și Heather tresare.

— Trebuie să putem face totuși ceva, spune Dale. Am pornit odată o mașină de la fire. Poate încercăm să pornim de la fire un utilaj de nivelare a pârtiei.

Curtis pufnește.

— N-ai decât să încerci. Chiar dacă pornești unul, chiar crezi că îl poți conduce pe o pârtie dificilă?

Văd că Heather tremură din cauza acestei perspective.

— Aș prefera să-mi încerc norocul pe jos, spune ea.

Brent se plimbă dintr-o parte în alta în fața geamului, așa cum face motanul meu când e disperat să iasă afară.

Curtis se uită în direcția mea și îmi dau seama că așteaptă ca eu să le spun celorlalți despre permisul de telecabină. La naiba! Se vor întoarce împotriva lui. Asta va fi ultima picătură care va umple paharul.

Ating cu degetele colțurile ascuțite ale permisului din buzunarul meu. Dacă le spun, Dale îl va considera o probă concludentă că el, Curtis a omorât-o și Heather va fi de partea soțului ei. Brent a încercat să rămână neutru până acum, dar simt că a ajuns la limită și s-ar putea ca asta să-l influențeze. Iar eu voi fi prinsă la mijloc.

Iau în considerare povestea lui Curtis. Dacă i-a fost pus acolo permisul, așa cum a spus el? Ca să ne facă să ne întoarcem unul împotriva celuilalt? Exact ca Spărgătorul de Gheață.

Scot mâna din buzunar. Deocamdată, nu voi vorbi despre el, pentru că nu pot risca să încep altă încăierare. Trebuie să ne păstrăm calmul și să lucrăm împreună pentru a ajunge jos în siguranță de aici.

— Te uiți la *el?* spune Dale brusc.

Heather se bâlbâie.

— Ce? Nu!

Dale o prinde de partea de sus a brațelor. Fac un pas spre ei. Brent vine și el spre noi.

Dale își ridică bărbia.

— Nici să nu te gândești, îi spune el lui Brent.

— Nu mă uitam la el, spune Heather cu voce înceată.

— Înapoi, îi spun lui Dale.

Curtis se uită la ceas.

— Trebuie să pornim ca să ajungem jos înainte să se întunece.

Dale o împinge pe Heather înapoi. Și se întoarce spre Curtis.

— Dar căsuța telefericului din vârful instalației de tractare? Poate fi un radio acolo sus.

— Mă îndoiesc, spune Curtis. Dacă le-au scos pe cele de aici, de jos…

— Da, dar poate că nu s-au deranjat să-l scoată pe acela. Va dura doar câteva minute să verificăm.

— Nu avem câteva minute. Nu știm cât va dura să o coborâm pe soția ta pe pârtia asta grea.

Dale îi aruncă o privire veninoasă lui Heather.

Ea se ferește. Acum e greu să-mi dau seama de cine e mai speriată: de Curtis sau de soțul ei.

— Uite ce e, Heather, îi spun eu, dacă e mai ușor pentru tine, o să-ți împrumut snow-boardul și eu o să merg pe jos.

Ea nu înțelege ce important e lucrul acesta pentru mine. Tocmai am pierdut prima șansă pe care am avut-o să mă dau cu snow- boardul în zece ani. Dar biata fată pare gata să vomite pe cizme.

— Mersi, Milla! murmură Dale.

„Nu o fac pentru tine, nemernicule! O fac pentru ea!”

Dar Heather își strânge brațele pe piept.

— Au trecut zece ani de când am fost pe o placă. Nu știu dacă-mi mai amintesc cum se face.

Noi, ceilalți, ne uităm unii la alții. Perspectiva de a ghida o începătoare speriată pe o pârtie dificilă și stâncoasă nu e prea atrăgătoare.

Curtis oftează.

— Cine vrea să urce până la căsuța telefericului?

Inspir aerul rece și rarefiat al ghețarului. Alpii se întind sub mine ca niște dinți albi și ascuțiți. Spre est: Italia. La o sută de kilometri spre nord: Mont Blanc. Simt că stau pe vârful lumii.

Doamne, mi-a fost dor de asta! Albul strălucitor. Greutatea cunoscută a snow-boardului meu la subraț, în felul în care femeile își poartă poșetele.

— Nu va dura mult, îi spune Dale lui Heather.

Ea dă din cap și își aranjează fularul.

Dale trebuia să stea aici jos, cu ea, dar ea trebuie să fi văzut dorul de pe fața lui – sau, mai degrabă, s-a bucurat să scape de el.

— Du-te, i-a spus ea. Voi sta jos și mă voi uita.

M-am mirat că ea l-a lăsat și am îndrăgit-o pentru asta fiindcă, echipat cu snow-boardul și ochelarii, Dale arată din nou ca un viking.

Și Brent arată mai mult ca vechiul Brent. Dă din cap, uitându-se spre locurile de sărit pe jumătate topite, zâmbind cu gropițele lui.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu?

— Categoric, spune Dale.

Timp de câteva minute, o să mă prefac că totul e cum era și suntem prieteni cu toții.

Curtis e, evident, nesigur dacă Heather ar trebui lăsată singură, dar nu protestează. Îmi imaginez că ar prefera să îl aibă pe Dale cu el, decât să fie aici jos, cu Heather și, probabil, să pună la cale lucruri rele.

— Aveți grijă pe unde pășiți, spune Curtis. Rămânem pe linia telecabinei. Pe un singur rând.

— Am înțeles, spune Dale.

Urcăm cu greu pe pantă. Chioșcul e închis, iar zona șezlongurilor e acoperită cu troiene de zăpadă. Scăunelele din plastic de la instalația de tractare se leagănă pe cablu, scârțâind în vânt.

— Aș vrea să putem porni telefericul, spune Dale. Ne-ar scuti de plimbare.

Zăpada ajunge peste genunchi în unele locuri. Merg cu greu în spatele lui Brent, gâfâind. Dale e în fața noastră.

Vârfurile abrupte se ivesc deasupra noastră. Mă abțin de la a tremura la gândul acelei zăpezi alunecând peste noi. Toți purtăm hamuri și transmițătoare de avalanșă. Eu mi-am dat vechiul transmițător, dar fratele meu încă merge să facă snow-boarding în fiecare an și, din fericire, a avut unul pe care am putut să-l împrumut de la el. Mă bucur că l-am adus cu mine. Mă uit în geacă pentru a-l verifica. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu îngropată sub zăpadă întrebându-mă dacă l-am pornit.

Dale se uită peste umăr și mă uit și eu în spate. Heather încă e acolo.

— Au, nu-i așa că asta arată bine? spune Brent când ajungem la nivelul celui mai mare loc de sărit.

Vrea să se îndrepte spre el.

— NU! strigă Curtis.

Brent pufnește și se întoarce.

— E perfect pentru o rotație cu spatele, îi zic, în timp ce Brent se întoarce în rând.

Mă aștept ca el să râdă, dar nu o face.

— Sigur ești pregătită pentru asta? spune el.

— O, nu începe.

Asta îmi amintește de ce m-am despărțit de el.

Dale se întoarce.

— Întotdeauna i-a plăcut să joace periculos. Nu-i așa, Milla?

Tonul lui mă deranjează. Mă holbez la lentilele lui tip oglindă, dorindu-mi să-i văd ochii. Oare a fost un gest de respect – o încercare de a ne reînnoi prietenia?

Sau a fost o amenințare?

Acum, când mă gândesc la asta, chiar e ciudat că era pregătit să o lase pe Heather singură. De parcă *știe* că nu i se va întâmpla nimic rău.

Pentru că el și Heather sunt în spatele a tot ce se întâmplă.

Dacă asta e adevărat, atunci ce intenționează să facă în privința noastră, a celorlalți?

CAPITOLUL 28
Cu zece ani în urmă

Privesc atentă cum Saskia coboară pe rampă.

— Încă sare mai mult decât mine la prima încercare?

— E greu de spus, zice Brent.

Oftez.

— Să înțeleg că asta înseamnă da.

Eu și Brent stăm la fundul rampei, într-o pauză de gustare. Noaptea trecută a fost rece și senină, și rampa încă nu s-a înmuiat. El s-a lovit la rotulă, eu mi-am sucit încheietura mâinii și amândoi ținem bulgări de zăpadă pe părțile rănite.

Se aude un suspin când cineva se lovește tare de podea. La naiba! – era Curtis. Își scutură zăpada de pe geacă, apoi urcă cu greu.

— Încearcă rotirile Haakon, spune Brent. Le făcea ieri pe trambulină.

Jacinta așteaptă în partea de jos a instalației de tractare. Curtis îi aranjează curelușa căștii și urcă împreună. Aproape că nu s-au despărțit toată săptămâna. Mă întorc cu spatele la ei. Dar dacă trebuie să se vadă cu cineva, mă bucur că e cu ea. E foarte drăguță.

Saskia îi privește și ea și nu pare fericită. Vrea toată atenția fratelui ei doar pentru ea.

Odette coboară și se rotește cu mult deasupra marginii. McTwist – unul mare. Oftez din nou.

— Cum să concurez cu așa ceva?

— Nu merge la Britanice, nu-i așa? spune Brent.

— Nu, slavă Domnului!

— Atunci nu-ți face griji din cauza asta. Încă.

— M-aș putea antrena douăsprezece luni pe an și tot n-aș putea să mă dau așa. Instinctul meu de supraviețuire e prea puternic.

— Calmează-te, Mills!

Brent își pune brațul pe spatele meu.

Îi împing brațul mai departe.

— Tu nu poți înțelege. Tu nu ai un instinct de supraviețuire.

Brent râde și vreau să-i dau un pumn.

O privesc pe Odette când își termină exercițiul. Sunt puține femei ca ea, care pot trece peste frică, dar oricât de mult încerc, tot nu pot s-o fac. Aterizez după mici McTwist-uri acum, când condițiile sunt potrivite – dar teama e prezentă întotdeauna. Mă reține. E foarte frustrant.

Singura mea consolare e că nici Saskia nu poate trece peste ea. Face McTwist-uri din nou – încercările mele au împins-o să le facă – dar îmi dau seama că e la fel de speriată de ele ca mine.

Îmi bag un pumn de nuci în gură. Mă antrenez atât de mult, încât mi-e greu să înlocuiesc energia pe care o pierd, așa că am început să mănânc nuci toată ziua, chiar și când urc în instalația de tractare. Somniferele mă ajută să mă liniștesc noaptea, dar apoi am nevoie de un Smash dimineața pentru a mă trezi.

Curtis e din nou în vârf. Îl privesc, speriată, bănuind că va încerca încă o rotație Haakon. Mi se pare destul de greu să-l privesc așa cum e – la fel ca pe Brent. În ce poziții se pun! Cu susul în jos, cu capetele legănându-se periculos de aproape de gheață; rotații care par că nu se vor opri la timp ca să aterizeze.

Brent cade de multe ori pentru că împinge limitele din greu. Curtis cade rar dar, când o face, se ridică precum Terminator și încearcă din nou până reușește.

Acum coboară, se rotește în lateral prin aer și cade din nou.

Brent geme.

— Asta trebuie să-l fi durut.

Curtis zace acolo, apăsându-și umărul cu o mână.

— Ar trebui să verificăm dacă e bine? spun eu.

Brent mușcă dintr-un baton de müsli.

— Așteaptă!

Desigur, Curtis se chinuie să se ridice drept și alunecă într-o parte, testându-și umărul ca să vadă dacă poate să-l rotească. Încă având grijă de el, se îndreaptă spre instalația de tractare.

— Uită-te, spune Brent. O va încerca din nou.

— Ar trebui să-l oprim? spun eu. Își va rupe ceva.

Brent râde.

— Îți dau un sfat. Când cade, nu te apropia de el, nici măcar nu te uita la el, sau îți va rupe capul.

La fel ca fratele meu atunci când pierde un meci de rugbi.

Aterizează Julien. Rotații *back-to-back* la primele două încercări.

— Am crezut că Dale avea să-i dea un pumn lui Julien mai devreme, spune Brent.

— Serios? spun eu. De ce?

— A comentat ceva despre apucările botului pe care le face Dale. Și despre geaca lui. În aceeași propoziție. Tipul nu știe când să-și țină gura închisă.

Îmi piere râsul când Curtis cade din nou. Aproape că nu mai suport să privesc. Se rotește pe lateral deasupra gheții și cade cu un scârțâit.

Când e clar că nu se mai ridică, eu și Brent mergem în grabă la el. Își strânge umărul, cu fața strâmbată de durere.

Brent își îndoaie brațul în jurul lui și îl ridică în picioare.

— Haide, frate! Hai să te ducem la telecabină!

Rămân în urmă, simțind că nu ar vrea Curtis să îl văd așa. Oricum, Brent pare să se descurce.

Jacinta vine în grabă.

— Vai, iar ai căzut?

— Sunt bine, spune Curtis, scrâșnind din dinți. Ne vedem după antrenament.

— Mă întorc imediat, spune Brent și cei doi pleacă.

Brent reapare după zece minute.

— E bine? întreb, în timp ce el sare pe instalația de tractare, lângă mine.

— S-a lovit la umăr de câteva ori iarna trecută, spune Brent. Cred că a simțit cum i-a ieșit și i-a intrat la loc acum.

Mi s-au aburit ochelarii. Caut prin buzunar. La naiba!

— Ai o lavetă de ochelari?

— Bineînțeles!

Brent îmi înmânează una marca Oakley.

Se dă din nou cu șapca lui de baseball întoarsă. Când ajungem în vârful rampei, își trage ochelarii peste ea.

— O să-ți arăt una de schilodire!

— Nu trebuie s-o faci, îi spun.

Se încruntă când se uită în jos, la lungimea rampei.

— Serios, spun eu. O s-o caut pe YouTube!

Nu aș fi suportat să-l văd și pe el căzând.

— Doar încerc să-mi amintesc cum se face. A trecut o vreme de când n-am mai făcut.

Coboară repede pe marginea rampei și se cufundă. Rămân fără răsuflare când se rotește la a doua încercare. Acum câteva ore era în mine, privind în jos, la fața mea, cu mai multă tandrețe decât voiam să văd. Iar acum e cu susul în jos, răsucindu-și corpul printr-o diagonală nebunească, sus, deasupra gheții.

Mă cuprind emoțiile. Mândrie. Invidie. Vinovăție – face asta în beneficiul meu! Și groază.

Mai mult groază. Dacă nu își rotește placa la timp…

Reușește să-și rotească placa – corect – și respir din nou.

Odette râde încet.

— Cele care schilodesc sunt înspăimântătoare.

Mă îmbujorez, dându-mi seama că mă urmărea.

— Bună, Odette!

— Așadar, tu și Brent sunteți împreună. Da?

Ezit.

— E ceva fără obligații.

— Se dă bine cu placa. Și poate să te bată la skanderbeg?

Reușesc să zâmbesc.

— N-am încercat. Dar da, cred că ar câștiga. Încerc să mă calmez. Apropo, ai făcut un McTwist fain mai devreme.

Ar trebui să o întreb dacă a încercat o rotație de schilodire, dar încă respir greu. Nu am vrut să simt asta pentru nimeni de aici. Prieteni cu beneficii – asta ar trebui să fim eu și Brent.

După câteva ture, urc pe marginea rampei, în spatele Saskiei, când Jacinta coboară și își face una dintre uriașele ei 720-uri. Ce bine că nu voi concura împotriva ei în această iarnă! Saskia o va face, la un eveniment al cupei mondiale FIS de săptămâna viitoare. M-aș fi putut înscrie și eu, dar după rezultatul rușinos de la Le Rocher Open, voi lua o pauză de la competițiile internaționale până anul viitor și mă voi concentra pe Campionatele Britanice.

Jacinta se mișcă în zigzag înainte și înapoi. Și urcă în viteză pe perete, spre mine. Din poziția părții superioare a corpului ei, îmi dau seama că se pregătește pentru altă rotație mare. Un obiect mic și negru se rostogolește pe rampă. Jacinta îl ocolește dar, după o clipă, e în aer. Rotația ei deviază de la axă și se întoarce pe pământ, cu placa și picioarele încă pe platou. Coapsa ei se lovește de marginea rampei și se aude un zgomot îngrozitor.

Țipă și se târăște pe podeaua rampei. O, la naiba! Alunec în jos, pe rampă, pe fundul pantalonilor, ca să văd dacă e bine. Saskia mi se alătură și ne ghemuim deasupra Jacintei, care nu mai poate vorbi din cauza durerii. Fac semne agitate cu mâinile oamenilor de jos ca să ne ajute.

În adâncul minții mele, mă gândesc la ce am văzut. Obiectul negru, orice ar fi fost, a venit din

mâna Saskiei. Căderea Jacintei nu a fost un accident.

CAPITOLUL 29
În prezent

Urc cu greu pe pantă, spre căsuța telefericului, privind fix spatele gecii lui Dale. Sper că mă înșel în privința lui. Oricum, suntem trei împotriva lui, așa că ce-o să facă?

Durează mai mult decât m-am așteptat. Am uitat cât de greu e să mergi printr-un strat adânc de zăpadă proaspătă. Curtis merge înainte cu putere, e aproape de căsuță. Mă uit în jos, la clădirea Panorama. Heather încă e acolo.

— Unde te-ai dat cu placa iarna trecută? îl întreabă Brent pe Dale.

— Nu m-am dat, spune Dale. Eu și Heather am fost prea ocupați cu pornirea afacerii.

— Și cum merge?

— Greu, deocamdată. De-abia ne acoperă cheltuielile.

Deci e evident că lui Dale și lui Heather le lipsesc banii. Curtis a sugerat posibilitatea unui șantaj. Oare despre asta e vorba? Toată reuniunea asta e o schemă disperată pe care Dale a inventat-o ca să obțină bani de la unul dintre noi? Dacă nu poate sau nu vrea să plătească? Ce va face Dale atunci?

Curtis ajunge la căsuță și dispare înăuntrul ei. Măcar ușa e deschisă. Tresărind, îmi amintesc că a fost ideea lui Dale să urcăm până aici. Îl privesc speriată, sperând că nu va încerca nimic.

Când ajungem și noi, ceilalți, la căsuță, Curtis iese. Și pare că are intenții criminale. Ceva fâlfâie în mâinile lui – o foaie de hârtie. Ne îngrămădim ca să o vedem.

Pe mijlocul foii sunt două cuvinte.

„Jocul continuă.”

Tremur.

— Asta e…

— Știu, spune Curtis.

— Ce? zice Brent.

— Asta ne spuneam eu și Saskia una celeilalte, spun eu.

— O, haide! spune Brent. Nu ea face asta.

Curtis își ridică ochelarii de protecție pe frunte, cercetând rapid peisajul de parcă se așteaptă să o vadă.

— Dacă nu e ea, atunci cine e?

— Să înțeleg că nu e niciun radio? zice Dale.

— Nu e.

— Mai bine ne întoarcem jos, spune Dale.

Poate că, în sfârșit, și-a dat seama că a fost riscant să o lase pe Heather singură. Curtis se uită ultima dată la hârtie, apoi o bagă în buzunar. Brent privește locurile de sărit, deja plănuindu-și evident linia.

Ne legăm. Și, pentru prima dată după zece ani, mă simt vie din nou. Îmi alung orice alt gând din minte și vizualizez apucarea pe care am s-o fac.

Curtis se poziționează în cel mai înalt loc de sărit și se înalță în aer.

Brent strigă.

— Bine!

Simt furnicături de frică – un fel bun de frică. Unii oameni aleg drogurile pentru a obține această senzație și poate acestea sunt mai sigure, dar eu întotdeauna am preferat să o obțin din sporturi. Pornesc. Placa mea vâjâie pe gheață prinzând viteză. Vântul îmi suflă în față, făcându-mi crăcii pantalonilor de snow-boarding să fâlfâie. Bucuria pe care o simt când mă forțez la sala de sport e nimic în comparație cu asta.

Ajung la capătul locului de decolare și sar în sus. Simt o senzație cunoscută și foarte plăcută când mi se lasă stomacul în timp ce plutesc prin aer. Apuc marginea plăcii și îmi întind piciorul din față. O mișcare independentă. Și îi dau drumul pentru a ateriza ușor.

— Milla, ia-o mai ușor, strigă Curtis în timp ce opresc lângă el.

— Am fost fericită doar un moment, îi spun eu. De ce a trebuit să-l strici?

— Suntem pe cont propriu aici sus. Dacă se întâmplă ceva, ai încurcat-o.

Sunt plină de adrenalină.

— Văd că nici tu nu o iei ușor.

— Da, dar eu încă fac snow-boarding regulat. Tu ai spus că nu mai faci.

— E ca mersul pe bicicletă.

— Doamne, *ce mult* semeni cu sora mea. Doar câteodată. Oricum, nu te gândi că vei fi luată cu elicopterul dacă-ți rupi ceva.

— Sunt conștientă de asta.

Curtis își ridică privirea spre Dale și Brent, care sunt ghemuiți deasupra plăcii lui Dale, aranjând legăturile, și își coboară vocea.

— De ce nu le-ai spus despre permisul de telecabină?

— Nu știu!

El mă cercetează gânditor.

— Tu…

Rămâne cu gura căscată.

Mă întorc și îl văd pe Brent rotindu-se prin aer în timp ce își apucă snow-boardul cu susul în jos. Aterizează cu zgomot și frânează tare, împroșcându-ne cu zăpadă. Are un zâmbet imens pe față. Bat palma cu el. În sfârșit, acesta e Brent pe care l-am cunoscut.

— Ai grijă, strigă Curtis.

— Frate, acum îmi spui cum să mă dau cu placa?

— Eu sunt singurul care își dă seama ce se întâmplă? strigă Curtis. Dacă se întâmplă ceva cu unul dintre noi, ne afectează pe toți.

Chiar atunci, Dale zboară prin aer într-un fel de rotație nebunească în formă de tirbușon.

Curtis își ridică mâinile.

— O, la naiba!

Îi înțeleg ideea – e periculos aici – dar e la fel de periculos în clădirea Panorama din cauza felului în

care tipii ăștia se tot întorc unul împotriva celuilalt. Mai bine ne eliberăm de tensiune aici timp de câteva minute înainte să ne pregătim pentru lungul drum până jos.

Încă bombănind, Curtis coboară cu placa până la următorul loc de sărit. Și face, relaxat, o rotație cu spatele.

Bine! Asta e șansa mea să fiu copilul sălbatic și neînfricat care eram. Și ar putea fi ultima mea șansă să fac o rotație cu spatele, pentru că cine știe dacă mă voi mai întoarce vreodată pe zăpadă?

Brent își aranjează ochelarii de protecție lângă mine. Nu-i spun ce voi încerca pentru că nu-i va plăcea.

Dale strigă.

— Unde-i Heather?

Pun mâna streașină la ochi, chinuindu-mă să văd. Nu e acolo.

— Poate că a trebuit să meargă la baie.

— HEATHER!

Ecoul strigătului lui Dale răsună în jurul văii. Coboară în grabă, ocolind restul locurilor de sărit.

Brent oftează.

— Ar fi bine să coborâm!

El și Curtis se dau cu placa după Dale.

Mă uit în jos, la locul de sărit. Dale deja e la clădire, scoțându-și placa de snow-boarding. Știu că ar trebui să renunț la saltul meu cu spatele, dar va dura doar câteva secunde. În curând, voi fi din nou acasă, făcând aceleași lucruri, și am doar această scurtă ocazie.

Cobor în viteză, bazându-mă doar pe memoria mușchilor să îmi ghideze mișcările. Când ajung la capătul porțiunii de decolare, mă las pe spate, ghemuindu-mă bine, ca să mă asigur că îmi fac corpul rotund. Când mă întorc spre pământ, îmi dau seama că m-am rotit prea tare. Voi ateriza pe coada plăcii. Într-o încercare disperată de corectare, mă aplec înainte. Botul plăcii îmi intră în zăpadă și se oprește brusc. Partea de sus a

corpului meu continuă să se rotească, dar picioarele mele nu se urnesc; sunt blocate pe loc.

Simt o durere arzătoare în spatele genunchiului. Pentru un moment, doar de asta sunt conștientă. Îmi strâng genunchiul de parcă asta va limita cumva durerea. Când reușesc să observ din nou împrejurimile, îi văd pe Brent și pe Curtis, uitându-se la mine de sus și gâfâind.

— Unde-i rana? spune Curtis.

Rostesc cuvintele, gâfâind în timp ce-mi scrâșnesc dinții.

— Cred că e ligamentul colateral lateral.

A fost același gen de căzătură ca ultima dată când l-am rupt.

Curtis aruncă o privire spre clădire. Dale nu e acolo. Trebuie să fi intrat deja.

— Plecați! le spun. Vă ajung eu din urmă.

Brent își întinde mâna.

— Vrei o mână de ajutor?

Dau din cap că nu și mă chinui să mă ridic în picioare. Cu precauție, îmi las greutatea pe piciorul rănit. Valuri de durere. Îmi mușc buza să nu suspin. Amândoi își întind mâinile spre mine de data asta.

— Mă descurc, le spun. Plecați!

Curtis izbucnește.

— De ce nu lași niciodată pe nimeni să te ajute?

El și Brent coboară în grabă până la clădire.

Fix de asta am nevoie – ca el să mă critice.

— O, și tu nu faci la fel? strig după el.

Folosindu-mi placa pe post de cârjă, șchiopătez după ei. Durerea fierbinte din genunchiul meu devine o înțepătură puternică de fiecare dată când îmi las greutatea pe el. „Uită de ea. Ai mai făcut asta.”

Când ajung la ei, Curtis și Brent și-au dat jos cea mai mare parte a echipamentului și și-au schimbat ghetele acoperite de zăpadă cu pantofii sport. Îmi proptesc placa de snow-boarding de perete, lângă celelalte.

Dale iese alergând din clădire.

— N-o găsesc.

— Ai căutat în dormitorul vostru? spune Curtis.

— Nu e acolo. Dale pare că și-a pierdut mințile. A văzut-o vreunul dintre voi intrând? Ar fi putut cădea într-o crevasă.

Facem un schimb de priviri. Care e regula de aur pe un ghețar? Să nu îți scoți niciodată placa de snow-boarding. Când ești pe placă, greutatea ta e răspândită pe o suprafață mai mare. Fără placă, riscul de a cădea într-o crevasă crește mult. Când am urcat, am rămas pe linia instalației de tractare, știind că, măcar cu câteva luni înainte, personalul stațiunii s-ar fi asigurat că nu sunt crevase acolo. Dar Heather nu ar fi știut de asta și, spre deosebire de noi, nu purta un transmițător sau un ham.

— Voi căuta pe aici, prin jur.

Dale se îndreaptă spre garaje.

— Noi vom căuta înăuntru, strigă Curtis după el.

— Mills, te descurci? spune Brent.

— Da!

Curtis mă privește când mă chinui să-mi dau jos ghetele, fără să spună un cuvânt. Îmi dau seama că asta îl doare.

— Nu trebuie să mă aștepți, îi spun.

— Bine! spune Curtis. Brent, tu cauți la etaj și eu o să caut aici jos. Sunt sigur că e pe aici, pe undeva.

— Eu voi fi în dormitorul meu, strig, în timp ce ei pleacă grăbiți.

Iau un pumn de zăpadă și îmi apăs genunchiul cu ea. Frigul trece prin pantalonii mei de snow-boarding, făcându-mă să tremur. E un munte de echipament lângă ușă. Scotocesc printre hamuri și transmițătoare, căști și ochelari de protecție după pantofii mei. Iată-i. Șosetele mele sunt ude acum, dar scrâșnesc din dinți și șchiopătez înăuntru. Trebuie să îmi ridic piciorul.

Mă întorc pe coridor, spre dormitorul meu. Curtis trebuie să fi fost aici mai înainte, pentru că becurile sunt aprinse. Miros aerul și mi se întoarce stomacul pe dos. Mi se pare că simt din nou parfumul Saskiei.

Mi se face pielea de găină. Cineva e în spatele meu.

Mă întorc cât de repede îmi permite genunchiul, dar nu e nimeni acolo. Speriată, merg mai departe, șchiopătând. Nu sunt departe acum. De-abia aștept să ajung în spatele unei uși încuiate. Un foșnet din spate mă face să mă întorc din nou. La naiba – m-a durut. Îmi strâng genunchiul. Dar coridorul e gol.

— Alo? strig eu.

Aud niște pași de la etaj. Asta trebuie să fi auzit. Brent e acolo sus. Această clădire se joacă împotriva voinței mele cu mintea mea. Continui să merg pe lângă dormitorul lui Brent și pe lângă camera cu rufe.

Se sting becurile. Întuneric total. Unde e blestematul de întrerupător? Încă strângând punga cu gheață într-o mână, ating peretele cu cealaltă. Gheața se topește și curge peste tot, făcând podelele alunecoase, și ultimul lucru de care am nevoie e să cad din nou.

Înaintez pe furiș, bâjbâind pe drum. Trebuie să fie un întrerupător pe undeva.

Trece repede un curent de aer prin spatele meu. S-a deschis o ușă? Mă întorc, mijindu-mi ochii prin întuneric.

— Alo?

E cineva pe coridor cu mine? Degetele mele se agită căutând un întrerupător. Da – aici!

Când se aprinde lumina, ceva dispare după colț. Îmi înăbuș un suspin.

Nu am văzut așa ceva. Nu se poate.

Părea strălucirea unui păr blond platinat.

CAPITOLUL 30
Cu zece ani în urmă

Îi trimit un mesaj lui Curtis. „Cum se simte Jacinta?”

„Are femurul rupt. Au dus-o la Grenoble.”

„Îmi pare foarte rău.”

Biata Jacinta! Sezonul ei s-a terminat.

Stau trează jumătate de noapte, gândindu-mă dacă ar trebui să-i spun lui Curtis despre rolul surorii lui în accident. Problema e că obiectul negru, orice ar fi fost, putea fi aruncat de mâna Saskiei. Bănuiesc că l-a aruncat intenționat, ceea ce e foarte riscant, dar probabil intenția ei era să facă o glumă. O farsă prostească, pentru a o face pe Jacinta să râdă și să renunțe la rotația ei. Probabil că îi e rușine. Nu și-ar fi putut imagina că va provoca o accidentare atât de gravă.

Nu voi realiza nimic dacă îi voi spune lui Curtis. Răul a fost făcut. Sper că Saskia și-a învățat lecția.

A doua zi, la rampă, o ocolesc pe Saskia și încerc să mă concentrez la datul cu placa. Dar nu-mi pot scoate accidentul din minte. De fiecare dată când sunt gata să intru pe rampă, mă trezesc uitându-mă în jur ca să văd unde e Saskia, pentru a mă asigura că nu poate arunca ceva și spre *mine.*

Bine, urcă pe instalația de tractare, așa că sunt în siguranță. Respir adânc. Având două luni până la Britanice, am renunțat deocamdată la ideea de a face o rotație care schilodește. A fost destul de înspăimântător să-l privesc pe Brent făcând una ieri. În schimb, încerc să fac salturi mai mari, așa că am sărit de la înălțimi tot mai mari de pe rampă. Bineînțeles, în scurt timp, Saskia a înțeles asta.

De data asta, sar de la o înălțime de 20 de metri. Și aproape că-mi pierd echilibrul în timpul coborârii pe perete. La prima încercare, zbor mai sus decât m-am așteptat; dau din brațe ca nebuna pentru echilibru și, cumva, aterizez. Mă clatin de

câteva ori în viteză și fac o rotație incompletă la ultima încercare. Derapez până la oprire, uimită că sunt încă în poziție verticală.

Brent aterizează deasupra. Ce linie agresivă, nu e de mirare că face salturi atât de mari. Număr rotațiile ultimei lui încercări. Una, două… și încă o jumătate de întoarcere. Se rotește atât de repede, că e greu să-mi dau seama.

— A fost un 9? întreb, când oprește lângă mine.

El zâmbește.

— Da! încercam o 10–80, dar nu mai contează.

— Ai făcut un salt uriaș. Nu ți-e frică?

— Doar când te privesc pe tine.

— Taci!

— Vorbesc serios, Mills! Ai fost prea la margine la ultima rundă. Te-am văzut când parcă ștergeai geamurile. Își rotește brațele ca să demonstreze. Hei, las-o puțin mai moale.

— *Ce?* Ești ultima persoană de la care mă așteptam să aud așa ceva.

— Scuze! Hm, mă duc să iau o gustare dacă vrei…

— Nu!

Se îndreaptă spre rucsacul lui.

Odette se oprește lângă mine.

— Ești bine?

Expir.

— Brent tocmai mi-a spus să o las mai moale. Ce ipocrit!

— E greu să te dai cu placa împreună cu cineva la care ții. Dar trebuie să separi lucrurile. Altfel… Pfui! Te trage în jos ca o ancoră.

E foarte adevărat. Și cum ai putea să faci salturi mari în aer cu o ancoră?

— Urcăm din nou? spune Odette.

— Nu! Mergi tu! Eu trebuie să mă pregătesc.

Vreau să o urmăresc pe Saskia și să văd de unde sare ea.

— Bine! spune Odette. Ține-mi pumnii! Voi încerca rotația mea inversată.

Noi două ne-am zărit una pe cealaltă pe trambulină ieri.

— Noroc! îi strig eu când pleacă.

Dale stă pe un troian, sorbind un Smash. Regret că am încercat chestia aia. M-am limitat la o singură doză pe zi și încerc să mă las de tot. Când îți faci un obicei din a nu dormi, e greu să scapi de el. Cred că am nevoie de somnifere mai puternice.

Vine Saskia. Mijesc ochii pentru a o vedea mai bine. La naiba! – încă sare mai sus. Mă uit în altă parte când trece pe lângă mine până la instalația de tractare. Curtis e chiar în spatele ei.

— Ar trebui să apuci coada la ultima rotație! îi strigă lui Brent când trece pe lângă el. Ai putea să ții placa mai mult timp!

Curtis a ajuns pe locul întâi în Marea Britanie anul trecut, iar Brent pe locul doi, dar, după felul în care Brent se dă cu placa anul acesta, clasamentul s-ar putea inversa. De ce îl ajută Curtis? Dar dacă Brent crede că e ceva ciudat în legătură cu asta, nu o arată. El doar dă din cap, gânditor, ca și cum și-ar imagina-o în mintea lui, și mușcă dintr-un măr.

Îl urmăresc pe Curtis și mă arunc pe bara în formă de T, lângă el. Vreau să văd care e jocul lui.

— Am crezut că vei fi la spital, spun eu.

— Jacinta nu a vrut să pierd antrenamentele, spune el.

— Cum se simte?

— Nu prea bine. Va lua avionul spre casă când se va simți destul de bine ca să zboare. A fost o fractură gravă.

— E îngrozitor! Dar umărul tău?

— Am fost cu el la control cât am fost acolo. Zâmbește strâmb. Era mai comod așa.

— Pot să te întreb ceva? Dau din cap în direcția lui Brent. De ce ai făcut asta?

— Ce am făcut? spune Curtis.

— L-ai ajutat pe Brent.

Tace. De parcă nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să nu-l ajute pe Brent.

— Băiatul are curaj, spune Curtis în cele din urmă.

— Da, dar concurezi împotriva lui.

El ridică din umeri.

— Cred că așa joc eu acest joc.

— Brent te ajută?

— Da, discutăm despre trucuri.

— Tu joci foarte diferit față de sora ta.

Și față de cum joc eu, mă gândesc, dar nu-i spun.

Falca lui Curtis se încordează.

— Îmi place să cred asta.

Ochelarii mi s-au aburit din nou. Apucând bara în formă de T dintre coapsele mele, îmi dau jos mănușa și caut laveta de ochelari prin buzunar.

— Ai o lavetă de ochelari?

— Poftim!

Cineva și-a scăpat ochelarii de soare în mijlocul pârtiei de tractare. Îi ocolesc, cu un picior și fără mâini. Îmi alunecă placa de sub mine.

Curtis mă apucă de talie.

— Te-am prins!

Îi simt respirația caldă pe obraz.

La naiba! Oricât încerc să mă prefac că atracția mea pentru Curtis a dispărut, asta nu e adevărat. E mai puternică decât a fost vreodată.

— Mersi!

A fost o greșeală să urc cu el. Trebuie să mă concentrez. Suntem aproape de vânt. Respir lent și profund, încercând să-mi limpezesc mintea.

— Ești bine? spune Curtis.

Zâmbesc.

— Da! Încerc să o depășesc pe sora ta.

— Am observat.

Nu zâmbește.

— Lasă-mă să ghicesc. Și tu îmi vei spune să o las mai moale?

— Cine ți-a spus să o lași mai moale?

— Brent!

— Nu! Fă ce simți. Doar… fii atentă cu sora mea, bine?

Mă holbez la el.

— Ce vrei să spui cu asta?

Își strânge buzele de parcă regretă că a spus ceva.

Îmi amintesc avertismentele lui anterioare. Cum i-a spus lui Brent să stea cu ochii pe ea. Oare sora lui a mai făcut asta? A mai rănit și pe altcineva?

Bine! Am s-o înfrunt.

Se leagă în vârful rampei, așa că merg spre ea.

— Putem să vorbim?

Pare surprinsă.

— Sigur că da!

Nu prea am vorbit de când mi-a împins placa în crevasă. Curtis ne aruncă o privire în timp ce se leagă. Mă uit în jur, căutând un loc în care să putem merge ca să nu fim auzite.

— Vrei să coborâm până la telescaun? spune ea.

— Da, ar fi grozav, spun eu.

— Unde mergeți? strigă Curtis când plecăm în direcția opusă.

— La telescaun! strig eu.

Eu și Saskia coborâm pe traseul roșu. Panta e pustie. Am făcut acest traseu cu Saskia la începutul sezonului. Atunci când eram prietene. Mi-e dor de asta.

Există ideea asta că nu e bine să fii competitivă dacă ești femeie și, în preajma altor femei – chiar și a lui Odette – mă trezesc încercând să-mi ascund tendința competitivă. Cu Saskia, o las să iasă la suprafață. Ea nu se teme să fie ea însăși și îmi alungă și *mie* teama. În compania ei, simt că sunt cea mai adevărată versiune a mea.

Ce bine ar fi dacă am putea fi prietene! Poate că am fi dacă am practica un sport de echipă în locul unuia individual. Sau tot am concura una împotriva celeilalte pentru că așa suntem noi?

Ajungem în partea de jos a stației de telescaune. Nu e coadă, așa că trecem direct prin bariera rotativă. A fost atât de distractiv, că vreau să o fac din nou. La naiba! Acum trebuie să deschid subiectul accidentului.

— Hei! strigă cineva.

Mă uit în jur.

Curtis coboară panta în grabă, venind spre noi.

— Stai!

Saskia mă trage de braț.

— Haide!

— Milla! strigă Curtis. Trebuie să vorbesc cu tine.

Ezit pentru că pare agitat. Dar Saskia mă trage înainte, și un scaun de trei persoane vine încet de după colț și ne ridică repede.

— Ne vedem în vârf! îi strig lui Curtis.

Saskia nu coboară bariera de siguranță, așa că o fac eu. Privind peste umăr, îl văd pe Curtis, cu două scaune în urmă, stând aplecat înainte și speriat. Mă întreb ce vrea.

Mă întorc spre Saskia. Hai să terminăm cu asta.

— Cu ce ai aruncat în Jacinta ieri?

Spre șocul meu, ea râde.

— Despre *asta* ai vrut să vorbim?

O privesc atentă, sperând că amuzamentul ei se datorează surprizei și nu rănirii Jacintei.

Își bagă mâna în buzunar și scoate o pânză neagră.

— Te referi la asta?

Observ simbolul din colț – fulgerul alb de la Electric Eyewear.

— Hei, asta e laveta mea de ochelari!

— Am găsit-o pe rampă, acolo unde a căzut biata Jacinta. Ai aruncat-o chiar pe ea.

— *Tu* ai aruncat-o! spun eu.

Ea râde din nou.

— De ce aș arunca laveta ia?

Rămân cu gura căscată. Acțiunile ei au făcut ca Jacinta să-și rupă un picior, dar nu are nicio urmă

de remușcare. E ca și cum ar fi mulțumită de rezultat.

— Ești incredibilă. Trebuie să fi…

Doamne, de-abia pot scoate niște cuvinte. Cum a reușit să pună mâna pe ea?

Îi aruncă o privire peste umăr, fratelui ei de pe telescaun.

— E cuvântul meu împotriva cuvântului tău. Dacă păstrezi tăcerea, nu voi spune nici eu nimic. Pe cine crezi că va crede el?

Am văzut cât de protector e Curtis cu sora lui. Sângele apă nu se face. E posibil ca el să o creadă. Până la urmă, e laveta *mea* de ochelari.

Apoi, mă gândesc la mesajul pe care i l-am trimis ieri. „Îmi pare foarte rău.” Se poate interpreta foarte ușor ca vinovăție. Prietenia mea cu el înseamnă foarte mult pentru mine. Chiar dacă Saskia a descris totul ca și cum aș fi aruncat laveta pentru a face o farsă stupidă, nu cred că el m-ar ierta vreodată pentru că i-am rupt piciorul prietenei lui.

Saskia o bagă din nou în buzunar.

— Am s-o păstrez! Ca probă!

Stăm tăcute restul drumului. Eu sunt furioasă, dar ce pot să fac? Când ajungem în vârf, ea pleacă. Îl aștept pe Curtis.

— De ce nu te-ai oprit? strigă el în timp ce coboară.

— Îmi pare rău. Ești bine?

Pare că și-a ieșit din fire.

— Unde a plecat sora mea?

— Probabil la rampă. Ce-ai vrut?

Mă privește, tăcut, pentru un moment. Oftează.

— Bine! A fost o fată, anul trecut. Tara Carlson?

— Numele mi se pare cunoscut. O, da! Snowboarder britanic la rampă. Numărul cinci sau ceva asemănător? A murit când a căzut de pe un telescaun. Foarte trist. Am văzut-o la știri.

— Păi… Saskia stătea lângă ea.

Rămân fără răsuflare. Insist să-mi dea detalii, dar nu-mi spune mai multe.

CAPITOLUL 31
În prezent

Șchiopătez pe coridor cât de repede pot. Snowboarding-ul m-a învățat să-mi înfrunt temerile direct. Merg după colț, îngrozită de ce voi vedea.

Coridorul e gol. Expir. A fost doar imaginația mea.

Sau conștiința mea vinovată. Coridorul se ramifică și merg spre stânga.

— Heather! strig eu.

— Milla?

E vocea lui Heather, atât de înceată că abia o aud.

— Unde ești? strig eu.

— Aici… Se aud niște bufnituri, mai departe, pe coridor. Urmez sunetul și împing a treia ușă. Heather năvălește prin deschizătură și îmi cade în brațe.

— Ușa…

Tremură atât de tare, că de-abia vorbește.

— Hei! îi spun eu. Ești în siguranță.

— Nu se deschidea.

— S-a deschis ușor acum. Poate că a fost înțepenită. Deschid larg ușa. Vezi?

Camera e un fel de vestiar pentru personal, cu compartimente pentru pantofi și haine, un duș și toaletă. Nu-mi amintesc să o fi văzut până acum. Poate pentru că nu am aprins becul.

Heather își strânge mâinile în jurul corpului, încă tremurând. Sigur nu se preface de data asta. E o femeie speriată.

— De ce ai intrat aici? o întreb.

— Am avut nevoie să merg la toaletă. Privește repede pe coridor. Așa că am mers în dormitorul nostru. Și, pe drumul de întoarcere, am văzut pe cineva.

— Pe cine?

— Nu știu. Dar era cineva pe coridor cu mine.

Inima îmi bate tare din nou. Tocmai m-am convins că ochii mi-au jucat o festă. Dar dacă și Heather a văzut-o…

— Și am fugit în cealaltă direcție pe coridor, spune ea. Și m-am ascuns aici.

Adulmec aerul. Mirosul e atât de slab, că nu sunt sigură dacă nu cumva doar mi-l imaginez.

— Simți miros de parfum?

Ea adulmecă.

— Curtis crede că ar putea fi al Saskiei, îi spun.

Heather pălește.

— Nu!

Se ghemuiește pe lângă zid.

— Oricum, Dale a luat-o razna. Ar fi bine să mergi și să-i anunți că ești în viață.

Privește în fiecare direcție pe coridor.

— Vii cu mine?

— Vei ajunge mai repede fără mine. Îi explic problema cu genunchiul.

Părând încă speriată, pleacă fără tragere de inimă.

Mă doare genunchiul de nu mai pot și mor de sete. E un pahar lângă chiuvetă. Șchiopătez până la el, tresărind când se trântește ușa în urma mea. Paharul nu pare prea curat, așa că deschid robinetul de apă rece și îmi duc apa la gură cu mâinile. Presiunea apei de aici e mai slabă decât cea din dușul meu. Doar picură.

După ce am băut de două ori din palmele făcute căuș, mă reazem de zid, pregătindu-mă să șchiopătez până la dormitorul meu.

Când mă întorc să plec, cineva năvălește pe ușă.

Un țipăt scurt iese din mine.

Curtis mă prinde de șolduri.

— Hei! sunt eu.

Am rămas fără răsuflare. Șocul combinat cu senzația mâinilor lui.

— Am găsit-o pe Heather.

— Da, spune el. Tocmai am văzut-o.

Nu m-am îndepărtat și nici el nu a făcut-o. La fel ca mine, încă poartă geaca de snow-boarding și încheietoarele din Velcro ale gulerelor noastre sunt destul de aproape ca să se prindă una de cealaltă. Simt mirosul pielii lui – transpirație și loțiune de protecție solară.

— Cum mai e genunchiul tău?

Zâmbesc.

— Mă doare.

Zâmbește și el.

— A trebuit s-o faci, nu-i așa?

— Da!

— Regreți?

— Nu!

Îmi strânge șoldurile cu mâinile și ceva se strânge și în mine.

— Nu știu ce naiba o să facem, spune el. Pentru că acum nu mai poți coborî cu placa. Milla, uneori mă superi foarte tare.

Dar nu pare așa. Nu mai pare. E o căldură în ochii lui, cea mai mare de când am venit aici. Și altceva.

Îl împing ca să meargă cu spatele până când se reazemă de plăcile de faianță.

— Milla!

Îi simt respirația caldă pe buzele mele. Mă bucur că mă mai ține, pentru că nu aș avea încredere în picioarele mele acum.

— Ce?

— Ce faci?

— Ce ți se pare că fac?

Dorința din ochii lui s-a amestecat cu o confuzie. Înghite în sec.

— Nu ți-am spus ceva.

Groaza mi se strânge în stomac. Mă îndepărtez de el.

Mă pot gândi doar la un lucru pe care el ar putea să-l ascundă de mine.

Oare a făcut-o? A ucis-o?

Sper că mă înșel, dar ce altceva ar putea fi?

Curtis întotdeauna părea că, din punct de vedere moral, era deasupra oricui altcuiva. Dacă el a ucis-o, atunci ce speranță mai avem noi ceilalți? Dacă nu pot avea încredere în el, atunci nu pot avea încredere în nimeni. Niciodată.

El pășește spre mine.

— Milla, iartă-mă!

„Ce-o să-mi facă?”

Mă panichez și trag de ușă, dar nu se deschide. Privindu-l peste umăr, trag mai tare. La naiba!

— Tu ai încuiat-o?

— Nu! Milla, ascultă!

Bat în ușă.

— Oprește-te! spune Curtis.

Se aude vocea lui Heather.

— Milla? Curtis?

— Aici! Lovesc ușa, fără să îndrăznesc să-mi iau ochii de la Curtis.

Ușa se deschide.

— Vino repede! spune Heather. Brent e rănit.

CAPITOLUL 32
Cu zece ani în urmă

Apăs pe soneria locuinței lui Brent.

Curtis deschide ușa cu mânecile suflecate și cu făină pe el.

— Brent a trebuit să meargă la Risoul. La o ședință foto pentru Smash. A uitat să-ți spună.

— Of!

Fac un pas înapoi din fața ușii.

— Stai! spune Curtis. Fac pizza.

— Hm! Bine!

Îl urmez în bucătărie.

Are un mers rigid.

— Ești rănit? îi spun.

— Nu-i nimic. Întotdeauna clachez în perioada asta a sezonului.

Aluatul e rulat în cercuri perfecte. Ar fi trebuit să ghicesc că va face pizza de la zero. Nasul și obrajii îi sunt bronzați după câteva zile însorite; a transpirat de la gătit și părul lui e umed. Îl privesc când scoate semințele dintr-un ardei roșu, cu degete rapide și sigure. Cumva, știu că, dacă aș fi în pat cu el, ar fi foarte diferit față de cum e când sunt în pat cu Brent.

El își ridică privirea. Mi se încălzește fața. La fel ca sora lui, are o capacitate stranie de a-mi citi gândurile. Sper că nu a putut citi la ce mă gândeam atunci.

— Vin? Bere? spune el.

— Am să mă limitez la apă. Mă servesc cu un pahar.

Curtis dă din cap uitându-se la ciuperci.

— Poți să le tai tu mărunt?

Caut un cuțit.

— Povestește-mi despre Tara.

El își ridică repede capul.

— Am căutat accidentul pe internet, spun eu. Biata fată a căzut de la 80 de metri. *Pe stânci.*

— Nu ar fi trebuit să-l menționez, spune Curtis.

Tai ciupercile în felii subțiri.

— Atunci, de ce-ai făcut-o?

El nu răspunde.

— Crezi că nu a fost un accident?

El își mușcă buza. Și asta spune tot.

Simt un val de răceală trecând peste mine.

— Chiar ar face ea așa ceva?

— Nu! Nu cred asta nicio clipă.

Îmi miroase a minciună. Nu l-ar fi menționat dacă nu avea bănuieli serioase.

Aruncă o privire spre ușă.

— Dacă aș fi crezut asta, aș fi raportat-o. Doar că… Ne-am antrenat cu toții împreună, în Mayrhofen, anul trecut. Și văd niște asemănări între tine și Tara.

— Cum ar fi?

— Era o sportivă care făcea progrese și era pe urmele Saskiei. Și atât am de spus.

Tăiem în liniște.

— Să ți-o spun pe-a dreaptă, nu mai merg pe telescaun cu sora ta.

Îi sună telefonul mobil. Se uită pe ecran și se încruntă.

— Bună! Cine? Nu, nu mă întorc până în aprilie. Vor trebui să trimită un fotograf până aici.

Închide și îmi smulge cuțitul din mână.

— Dacă o s-o faci așa, atunci am putea la fel de bine să mâncăm pizza congelată.

Mă uit în jos, la ciuperci, fără să am habar cu ce am greșit.

El deschide frigiderul, scoate mai multe ciuperci și le taie în jumătate atât de repede, că bucățile zboară prin aer.

— Așa! Vezi? Altfel se fleșcăiesc.

— Mai degrabă aș mânca pizza congelată și m-aș lipsi de bătaia asta de cap.

— Crede-mă, va merita. Ia și niște busuioc.

Caut printre borcănașele de ierburi uscate de pe masă. L-am găsit. *Busuioc*.

— Proaspăt! spune el pe un ton exasperat.

Rup frunze din planta lui de busuioc și le tai mărunt. Mirosul umple bucătăria.

— Stop! strigă Curtis.

— Ce mai e acum?

— Să nu le tai niciodată. Le distruge aroma. Rupe-le!

Trântesc cuțitul jos. „Dacă am fi împreună, ți-aș spune să taci, te-aș împinge pe perete și te-aș săruta. Sau aș trece peste faza cu peretele și te-aș târî direct până la etaj."

Energia lui înflăcărată e supărătoare în bucătărie, dar sunt sigură că ar fi explozivă în dormitor.

— Milla, nu te uita așa la mine!

O spune atât de încet, că aproape că nu-l aud.

Înghit în sec.

— Scuze!

Se întoarce cu spatele la mine.

— Nu mă mai pot controla.

Cred că asta înseamnă că și el o simte. Corpul meu e aplecat de tensiune. S-a acumulat tot sezonul și, cu Britanicele care sunt peste doar două luni, explodează.

Curtis expiră lung, cu spatele încă întors, și gesticulează spre camera de zi.

— Ar fi bine să mergi acolo.

Picioarele mă poartă spre canapea. Are dreptate – nu-l pot privi așa. Nu-i voi face asta lui Brent și nici Curtis nu i-o va face. El și Brent reușesc cumva să își mențină prietenia, în ciuda faptului că sunt unul la gâtul celuilalt în clasamente, dar, dacă s-ar întâmpla ceva între mine și Curtis acum, aș pune-o în pericol.

Dau hainele umede la o parte și mă așez. Mirosul de șosete e deosebit de puternic azi. Trei perechi de ghete de snow-boarding sunt rezemate de calorifer. Ridic un număr din *White Lines* de pe măsuța de cafea. Curtis e pe copertă, sărind peste ce pare a fi o crevasă fără fund. Răsfoiesc paginile,

sperând să găsesc un interviu, când aud vocea Saskiei.

— Ce avem la cină?

Grozav. Exact de asta aveam nevoie.

— Hm, pizza, spune Curtis.

— Delicioasă, zice ea.

El a invitat-o sau ea tocmai s-a invitat singură? Nu-mi dau seama.

Intră în camera de zi. Îi pică fața când mă vede, chiar dacă își revine repede.

— Bună!

— Bună!

Ar trebui să conversez cu ea, de dragul aparențelor, dar mi-o imaginez lângă mine pe telescaun. Cu mâna ei dreaptă furișându-se prin spatele meu. Oare am scăpat azi, mai devreme, doar pentru că am avut noroc?

Se dezbracă de geaca de snow-boarding și o aruncă pe canapea, ratându-mi cu puțin picioarele. Apoi își dă jos casca și mănușile. Își dezleagă părul din coada de cal și îl piaptănă cu degetele.

O privesc, încă gândindu-mă la Tara. Când îți petreci atât de mult timp stând pe telescaune, ca noi, nu te deranjezi întotdeauna să cobori bara de siguranță. Sau o ridici la un moment dat al călătoriei ca să îți schimbi poziția de-a lungul scaunului, să îți iei rucsacul sau pentru altceva. Nu e mare lucru. Niciodată nu era să cad dintr-unul. Scaunele sunt înclinate pe spate, așa că ar fi aproape imposibil să cazi, decât dacă, din nu știu ce motiv, ai aluneca intenționat înainte.

Sau ai fi împins.

Părul Saskiei se revarsă în valuri aurii pe spatele ei. A făcut asta? Ar face-o?

Își scoate mănușile de rampă din pantalonii de snow-boarding, le pune deasupra radiatorului și pleacă din cameră. Aud încuietoarea alunecând pe ușa toaletei.

Permisul ei de telescaun zace pe podea, lângă măsuța de cafea. Trebuie să-i fi căzut din buzunar.

Mă ridic de pe canapea. Permisul e la jumătatea drumului spre buzunarul meu când un sunet din cadrul ușii mă face să îmi ridic privirea.

Curtis stă acolo.

— Ce faci? spune el încet.

Nu răspund.

Își apleacă fruntea.

— Nu.

De unde știe ce plănuiam? Chiar sunt atât de transparentă?

— Ce?

— Știi ce.

Urăsc faptul că m-a prins. Arunc o privire spre ușa toaletei ca să mă asigur că ea încă e acolo.

— Am pierdut o jumătate de zi de antrenament când ea mi-a pierdut placa de snow-board. De ce nu mi-aș lua revanșa?

El nu răspunde.

— Ești îngrijitorul ei sau ceva de genul ăsta? Va putea să obțină un înlocuitor. Doar trebuie să-și arate buletinul la biroul de bilete.

— Știi că se va răzbuna.

Se trage apa în toaleta din spatele lui. Curtis se apropie de mine.

— Dă-mi-l!

Îl țin departe de el.

I se încordează un mic mușchi de pe tâmplă.

— Milla, nu vreau să-mi stric prietenia cu tine din cauza asta.

— Atunci, nu te băga. Sau ajută-mă să o înving.

Fața lui se strâmbă.

— Nu-mi poți cere să fac asta. Ea face parte din familia mea.

Ușa toaletei se deschide și Saskia intră încet în cameră, ridicându-și sprâncenele când ne vede împreună.

— Mi se pare că v-ați făcut comozi. Întrerup ceva?

Las permisul să cadă pe podea, în spatele meu, și mă îndrept spre ușa de la intrare.

— De fapt, nu mi-e foame.

CAPITOLUL 33
În prezent

Brent stă pe a cincea treaptă, frecându-și capul.

Mă las pe treaptă, lângă el.

— Ești bine?

— Am avut mai rele.

Curtis stă cu palma pe întrerupător, gata să îl apese când se stinge lumina.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Brent clipește.

— Nu știu.

Miroase a alcool.

— Ai mai băut și altceva? întreb.

El se încruntă.

— Nu!

Îi arunc o privire lui Curtis. A căzut fiindcă a fost beat? Îmi dau seama că și Curtis se întreabă același lucru. Dar Brent a făcut o rotație cu spatele cu doar câteva minute mai devreme, așa că nu se poate să fi fost chiar *atât* de beat.

— Doar stătea aici când l-am găsit, spune Heather.

L-am văzut pe Brent lovit la cap de câteva ori în iarna aceea și, de obicei, se ridica și se dădea din nou cu placa destul de repede. De data asta arată mai rău ca atunci. Ochii lui sunt stinși și lipsiți de concentrare; se uită în jur ca și cum nu ar ști ce se întâmplă.

— Te-a împins cineva? spun eu.

Brent se ia cu mâinile de cap.

— Nu știu!

„Te-a împins Saskia?”

Dar ar fi putut fi Heather sau Dale. Chiar și Curtis. Până la urmă, Curtis a fost cel care l-a trimis pe Brent la etaj; ar fi putut să-l împingă înainte să mă vadă în baie. Îi arunc din nou o privire lui Curtis, expresia lui fiind încă

zdruncinată de conversația noastră de mai devreme. Se uită înapoi, cu o privire jalnică.

Brent se ridică greu și se clatină într-o parte.

Curtis îl prinde.

— Hei, așază-te din nou, amice.

— Sunt bine, spune Brent.

Dar e dezechilibrat, ținându-se de balustradă pentru sprijin.

Curtis rămâne lângă el, gata să îl prindă din nou. Se uită la ceas și înjură.

— Cât e ceasul? întreb eu.

— Aproape două. Trebuie să hotărâm dacă plecăm sau rămânem.

— Sper că plecăm, spun eu. Nu vreau să mai petrec o noapte în locul ăsta.

— Dar genunchiul tău… Mă gândeam ca eu și Brent să coborâm și să îi convingem să pornească telecabina pentru voi. Dar acum… îi aruncă o privire lui Brent. Poate eu și Dale.

La naiba! Nu am încredere în Dale și îmi dau seama că nici Curtis nu are.

— Nu-mi place ideea de a te lăsa aici, spune Curtis. Dar ce alternativă avem?

Chiar acum, nu știu de care dintre ei sunt mai speriată. Nu am încredere în niciunul.

Heather stă într-o parte, părând palidă și speriată.

— Am văzut pe cineva, spune ea. Când am intrat singură mai devreme.

— Când eram pe ghețar? zice Curtis.

Heather dă din cap afirmativ.

— Și m-a încuiat în baia aceea.

Îi amintesc cum s-a blocat ușa și la mine. Poate că, până la urmă, nu a încuiat-o Curtis.

— Cred că și eu am văzut pe cineva pe coridor. Și arăta ca sora ta.

Tremur când spun asta cu voce tare. După ce mi-a spus Curtis în baie, nu știu dacă a fost ea sau fantoma ei. Sau imaginația mea hiperactivă.

Curtis își închide ochii.

— La naiba!

— Doamne, mă doare capul, spune Brent.

— Cât de mult ai băut? întreabă Curtis.

— Aproape nimic. Nu e din cauza asta. Lăsați-mă să mă stropesc cu puțină apă pe față.

Sunt toalete în stânga. Curtis îl ajută pe Brent să meargă la ele.

Heather rătăcește pe coridor.

— Dale? strigă ea. DALE!

— L-ai văzut de când ai intrat? spun eu.

— Nu! Ajunge la colț și stă acolo, parcă nevrând să mă scape din ochi.

Curtis și Brent ies din toalete.

— Nu mai avem apă, zice Curtis.

— Ce? exclam.

— Hai să încercăm în bucătărie, spune Curtis.

Mă pregătesc pentru o plimbare dureroasă, dar el își pune repede un braț pe spatele meu cu o privire care mă provoacă să protestez. Nu mă pot abține să nu tresar. Am o senzație ciudată când mă atinge.

Robinetul din bucătărie picură și se oprește în scurt timp. Curtis încearcă robinetul de apă caldă și nu iese nimic.

— Trebuie să fi înghețat țevile, spun eu.

— Cât de frig crezi că e afară? spune Curtis.

— Poate minus zece?

Curtis dă din cap.

— Nu e foarte frig.

Are dreptate. Clădirea Panorama e proiectată să reziste la temperaturi joase. Am urcat o dată până aici când erau minus treizeci de grade. E ciudat ca țevile să înghețe acum când nici măcar nu e iarnă.

— Cineva a oprit apa, spun eu.

„Jocul continuă.”

Oare Saskia a oprit apa? Judecând după expresia lui Curtis, și el se gândește la același lucru deși, din nou, ar fi putut fi oricare dintre noi. Sau altcineva.

— Dacă vreunul dintre voi iese afară și aduce niște zăpadă, am s-o topesc, spun eu.

— Merg eu. Curtis ia o cratiță.

— Bine că avem curent, spune Brent.

Se pare că-și mai revine un pic.

Curtis se oprește brusc.

— A adus cineva o lanternă?

Toți trei negăm dând din cap.

— Am eu una mică, spune Curtis. Dar dacă lăsăm pe cineva aici, va trebui să găsim mai multe. Acum. Sau măcar lumânări.

Sunt kilometri de coridoare fără ferestre în locul acesta. Îmi mușc buza gândindu-mă cât de întunecate vor fi dacă rămânem fără curent.

Curtis aleargă pe coridor. Brent fuge mai încet după el.

— Hei, ești bine? strig, dar Brent deja a plecat.

Heather stă în cadrul ușii, cu brațele încrucișate pe piept.

— Ai văzut niște lanterne sau lumânări? spun eu.

— Nu știu, spune ea. Doar vreau să plec de aici.

Acum sunt recunoscătoare că e cu mine. Caut lumânări în dulapurile din bucătărie, dar nu e niciuna.

De ce ți-e mai sete când nu ai apă? Țin un pahar sub robinetul rece, dar șiroiul subțire seacă înainte să fie măcar pe jumătate plin. Îl închid și scot două tigăi mari. Zăpada e formată din aer în cea mai mare parte, așa că nu cred că va rămâne multă apă în tigaie când se va topi.

Cineva trece pe lângă mine – e Brent.

— Hei, îl strig. Poți să umpli astea?

El ia tigăile și pleacă.

Intră Curtis cu pași mari, cu o mică lanternă Maglite într-o mână și o genunchieră în cealaltă.

— Poftim, pune-o! Ai nevoie de o mână de ajutor pentru asta?

— Mă voi descurca.

Îmi învelesc piciorul cu ea și experimentez ca să văd cât de mult să o strâng. După ce mi-a spus mai devreme, mi-e teamă să-l privesc în ochi.

— Trebuie să vorbim, spune el.

— Da, îi spun, chiar dacă nu sunt sigură că vreau să o fac. Ai găsit altă lanternă?

— Nu încă, zice el.

Apoi deschide dulapurile.

— Ce cauți? îl întreb.

— Lumânări.

— Deja am căutat.

— O să încerc în restaurant.

Curtis iese grăbit.

Lui Brent îi ia o veșnicie să umple acele cratițe. În cele din urmă, se întoarce gâfâind, cu cratițele una peste cealaltă și acoperit de zăpadă.

— Ai stat o veșnicie, spun eu.

Le pune pe plita electrică.

— Voiam să mă asigur că era curată.

Iau un pumn de zăpadă ca să mi-o pun pe genunchi și trag inelele cât de sus pot.

Curtis intră cu un braț plin de lumânări în suporturi mici de sticlă și o brichetă.

— Grozav, spun eu.

— Ai găsit o lanternă? îl întreabă Curtis pe Brent.

— Nu, zice Brent.

Curtis îi arată lui Brent lanterna lui, o Maglite.

— Doar pe asta o am. Se întoarce spre Heather. Dale are o lanternă?

— Nu știu.

Heather pare să nu mai știe nimic acum.

— Oricum, unde e Dale? întreb.

— Măcar a intrat? spune Curtis.

— Tocmai am fost afară și nu l-am văzut, spune Brent.

— La naiba. Caută în dormitorul lor și în bucătărie, îi spune Curtis lui Brent. Iar eu îl voi striga afară. Și fii atent.

Se întorc după câteva minute. Dale nu e în dormitorul lui.

— Am strigat până n-am mai putut afară, dar nu îmi răspunde, spune Curtis. Of! Totul devine ridicol. Nu mai avem timp.

— Își poartă transmițătorul? spune Brent.

— Nu! Asta mă deranjează. L-a lăsat lângă ușă, cu hamul și placa. Ar fi bine să mergem să-l căutăm. Milla, rămâi aici.

— O să mă încalț cu ghetele. Brent iese grăbit.

— Păstrează bricheta și niște lumânări la tine în caz că se întrerupe curentul, îmi spune Curtis.

Îi aruncă o privire lui Heather și mă trage brusc pe coridor. Îmi șoptește la ureche:

— Păzește-ți spatele!

— Ce? șoptesc.

— Heather e micuță, dar nu se știe niciodată cu femeile.

Îl privesc când dispare pe coridor, gândindu-mă la ziua în care Heather și Saskia m-au îngropat de vie.

CAPITOLUL 34
Cu zece ani în urmă

Heather pune ultimul bulgăre de zăpadă la locul lui, deasupra capului meu. Frigul mă înconjoară, trecând prin materialul 3G al gecii și pantalonilor mei de snow-boarding. Clipesc în semiîntunericul gri și respir încet și adânc. Sperând să nu fiu niciodată în situația asta cu adevărat.

Am pierdut niște prieteni buni în avalanșe. Doreen Clavette, numărul cinci în Franța la rampă, a fost luată în timp ce se dădea cu placa în stil liber în vara asta. Nu a fost nimeni acolo sus care să o caute – tipul cu care se dădea cu placa a fost și el îngropat în zăpadă. Așa au fost ultimele lor momente? Cât timp a trecut până au murit? Nu, nu vreau să știu.

Ating gheața cu vârfurile degetelor. Fetele ar trebui să mă caute acum. Saskia și Odette, cu transmițătoarele pe modul de căutare, umblă pe zăpada de deasupra și caută semnalul de la transmițătorul legat de gâtul meu.

Ca persoana care, cel mai puțin probabil, va face asta cu adevărat, Heather se ocupă de îngropare. Cred că îngroparea mea e cea mai memorabilă parte a iernii ei. Adâncimea zăpezii de aici, de pe ghețar, e de zece metri, așa că a fost destul de ușor.

Rezist. Măcar transmițătorul meu e pornit pe „transmitere”? Mă jucam cu el înainte să urc până aici. La naiba! Zăpada e prea îndesată în jurul meu ca să îmi deschid geaca și să verific.

Intru în panică. Vreau să ies de aici. Unde sunt ele?

Exercițiul a fost ideea Saskiei. E viscol acolo sus. Vizibilitatea a fost prea slabă ca să ne dăm cu plăcile, așa că am urcat pe ghețar cu intenția de a ne construi un loc de sărit, dar în scurt timp ne-am dat seama că nu vom putea să-l vedem.

— Ce rost are să avem transmițătoare dacă nu știm să le folosim? a spus Saskia. Cine vrea să fie îngropată? Milla?

— În niciun caz, am zis eu.

— De ce? Ți-e frică?

Iar eu, ca o idioată, am spus:

— Bine, am s-o fac!

Milla nebuna lovește din nou. De ce a trebuit să fac asta? Îngheț aici. Îmi clănțăne dinții și mâinile îmi sunt atât de reci, că de-abia le mai simt. Ar fi trebuit să îmi pun mănușile. Trece o veșnicie până să vină Saskia și Odette. Ce fac acolo sus?

Curtis e mai în josul pantei și le cronometrează. Bineînțeles că a trebuit să transformăm asta într-o competiție – fetele împotriva băieților. Haideți, fetelor. Unde sunteți? Nu pot să aud nimic. Cât timp voi mai avea aer?

„Calmează-te!” Brent va fi îngropat după mine. El nu se va panica. El nu se teme de nimic. Încerc să îmi controlez respirația, inspirând încet pe nas. Dacă trebuie s-o fac, pot să-mi scot mâna și s-o flutur, iar ele vor veni și mă vor scoate.

Lumină. De la o gaură de deasupra capului meu. Râd de ușurare când văd fața Saskiei privind în jos, la mine.

— Nu e nimic aici, spune ea.

Zăpada e aruncată înapoi la locul ei.

Ce face? M-a văzut. Sau nu?

E mai întuneric ca înainte. A pus ea mai multă zăpadă deasupra? Teama îmi face rău la stomac. De-a ce se joacă?

— Hei! strig cu putere. Dar eu nu pot să le aud, așa că presupun că nici ele nu mă pot auzi.

Ridic brațele și împing în sus. Zăpada îmi julește vârfurile degetelor; bucăți de gheață îmi cad pe față. Clipesc ca să mi le scot din ochi, o umezeală rece învelindu-mi genele, și dau din nou cu pumnul, dar zăpada e tare îndesată. E imaginația mea sau chiar mi-e mai greu să respir? Respir mult pe gură.

„Oprește-te! Respiră încet! Fă-o în așa fel încât să-ți ajungă aerul.”

Curtis și Dale nu vor lăsa ca asta să dureze prea mult timp, nu-i așa? De fapt, vor lăsa. Cu cât durează mai mult, cu atât mai bine, ca să ne învingă cu timpul lor mai scurt. Brent nu mă poate ajuta; el a plecat la bar. Oare Heather își va mai aminti unde m-a îngropat pe ceața asta? Chiar dacă își va aminti, nu se va grăbi să mă salveze.

A fost o idee foarte proastă. Nu era nevoie ca eu să fiu aici jos. De ce n-am îngropat doar un transmițător, ca toată lumea? Îmi adun toate puterile și încerc din nou, împingând în sus cu ambele mâini. Zăpada îmi acoperă capul și îmi pătrunde în gură. Tușesc ca să o scot afară, intrând cu adevărat în panică.

Realizez ceva îngrozitor. Saskia a plănuit asta.

CAPITOLUL 35
În prezent

Ochii negri ai cerbului mort se holbează în restaurant. Blana lui decolorată e încâlcită, coarnele lui sunt prăfuite. Nu pot scăpa de senzația că mă urmărește.

Singurele sunete sunt ticăitul ritmic al ceasului de pe polița șemineului și pârâitul flăcărilor. Am avut nevoie de zece minute ca să aprind focul. Totul e umed în locul acesta.

Heather se agită prin cameră ca o musculiță.

— Unde naiba e?

Și eu sunt îngrijorată. Dale nu e un idiot, dar pe genul acesta de teren, chiar și cei mai buni sunt victimele accidentelor. Ar putea zăcea undeva, rănit, îngropat sub o alunecare de zăpadă sau căzut într-o crevasă.

Dacă nu cumva e un plan viclean făcut de el și Heather, iar în acest caz, Curtis și Brent sunt în pericol. Sau Saskia e acolo? În acest caz, toți sunt în pericol.

Pe fereastră, cerul se vede cenușiu și vârfurile munților, bleumarin. Ultima rază de lumină aproape că a dispărut. Un lucru e sigur: nu vom coborî de aici în seara asta și mă îngrozește gândul de a petrece încă o noapte în locul acesta.

Îmi pârlesc degetele lângă flăcări, dar tot nu mă pot opri din tremurat. Pe sub genunchiera lui Curtis, am punga improvizată cu gheață. Două pastile de Ibuprofen nu mi-au ameliorat deloc durerea. Alcoolul m-ar ajuta, dar vreau să îmi păstrez mintea limpede până se întorc băieții.

— Ceasul ăla blestemat mă înnebunește, spune Heather.

— *Pe mine* cerbul mă înnebunește, spun eu.

Câte situații ca aceasta au văzut acei ochi morți? Înainte să fie înălțată clădirea Panorama, o căsuță simplă de lemn era în locul ei, un refugiu pentru

alpiniștii deceniilor trecute. Poate fi văzută în unele poze. Cerbul a fost și acolo? Pare destul de vechi.

Heather scotocește prin lemnul din grămada de bușteni.

— Ce faci? spun eu.

— Dacă am găsi telefoanele, am putea suna să cerem ajutor.

Deja am căutat acolo de cel puțin două ori, dar nu precizez asta.

— Of!

Heather apucă repede ceasul și îl azvârle pe perete. Se sparge pe panourile de lemn. Sticla cade pe podea. Uau! Nu știam că are un asemenea temperament.

Se ia cu mâinile de frunte.

Asta e șansa mea. Într-un moment de slăbiciune ca acesta, e mai probabil să spună adevărul.

— Știi că nu te-am invitat eu aici, nu-i așa?

Ea dă din cap.

— Atunci cine a făcut-o?

Ea își mușcă buza.

— Nu știu.

— Încerc să-mi dau seama cine a făcut Spărgătorul de Gheață, spun eu. Trebuie să știu dacă tu și Brent…

Ea începe să protesteze.

— Dacă ați făcut-o, atunci trebuie să ne gândim la cine mai știa despre asta.

Heather aruncă o privire peste umăr, spre coridor, apoi își întoarce repede capul spre mine.

— Da! Ești mulțumită acum?

— Bine!

Nu voi întreba dacă s-a întâmplat când eram cu Brent, chiar dacă sunt disperată să aflu. Nu îl pot revendica pe Brent. I-am spus că nu voiam o relație și încă e cel mai puțin posesiv tip cu care m-am întâlnit. Dacă se pot numi întâlniri ce am făcut eu cu Brent.

Dar ce ar însemna dacă Heather l-a înșelat pe Dale?

— Vezi tu, am crezut că Dale m-a înșelat, spune ea. Cu Saskia.

— Vorbești serios?

— Am mers să mă întâlnesc cu Dale la sala de sport și ei au ieșit împreună din camera cu trambulină. Avea un zâmbet îngâmfat pe față.

— În ziua dinaintea Britanicelor? Îmi amintesc de asta. Am fost în sala de sport când ea i-a cerut lui să o supravegheze.

Dale nu prea voia, dar ea l-a mituit – i-a spus că-i va plăti băuturile pentru restul iernii. Și probabil zâmbea, pentru că a învățat cum să facă rotații care schilodesc.

— În fine, Dale a mers să se schimbe, spune Heather. Și am întrebat-o de ce zâmbește. Ea… nu a spus exact asta… dar a insinuat că a făcut sex cu el, chiar acolo, în sala de sport.

— Uau!

Chiar au făcut-o, sau Saskia doar o necăjea? Saskiei îi plăcea să tachineze oamenii tot timpul. Înclin să cred că nu s-a culcat cu el, dar nu vreau să-i spun lui Heather de ce cred asta.

— Când l-am înfruntat pe Dale, el a negat și a șters-o imediat. Dar…

Heather se uită la mine de parcă ar vrea o confirmare.

— Dacă au făcut sex, eu n-am auzit niciodată despre asta.

Se uită din nou peste umăr și își coboară vocea.

— În fine, asta a fost noaptea în care m-am culcat cu Brent.

Așadar, Brent nu m-a înșelat, pentru că mă despărțisem de el cu o zi înainte.

— Vezi tu, am mers la locuința lui Dale, dar Dale nu era acolo, doar Brent. Tace, încercând să se controleze. Și continuă cu o voce chinuită. M-a îmbrățișat și i-am spus totul. Cumva, am început

să-l sărut. M-a întrebat dacă sunt sigură că vreau să fac asta, apoi m-a dus la etaj.

Îi curge o lacrimă pe obraz.

Brent cel bun. Umărul perfect pe care să plângă. Urmat de partida perfectă de sex din răzbunare. A fost al naibii de riscant – Dale putea să apară în orice moment – dar lui Brent întotdeauna i-au plăcut riscurile și știam că avea o slăbiciune pentru ea. Totuși, sunt surprinsă. El și Dale erau prieteni. Cred că a fost supărat din cauza despărțirii noastre și Heather l-a prins într-un moment de slăbiciune.

— Cine mai știe despre asta? întreb.

— Saskia. Nimeni altcineva.

Tremur. Curtis pare să creadă că sora lui e în spatele a tot ce se întâmplă. Și ceea ce mi-a spus Heather se potrivește cu acea idee.

— A fost pe stradă când am plecat din locuința lui Brent, spune Heather. O sincronizar*e foarte* proastă. L-a văzut pe Brent când m-a condus până afară și a înțeles despre ce era vorba. M-a întrebat direct.

Da, asta nu mă surprinde. Saskia avea o minte ascuțită.

— Am negat, dar cred că eram prea agitată ca să fiu convingătoare. A râs până n-a mai putut și a spus că, bineînțeles, ea nu s-a culcat cu Dale.

Mi-o imaginez pe Saskia făcând asta. Biata Heather! Saskia s-a jucat cum a vrut cu ea.

Are asta vreo legătură cu dispariția Saskiei? Întotdeauna m-am întrebat de ce Brent și Heather au fost pe ghețar în acea zi. Oare adevăratul motiv pentru care au mers acolo a fost că voiau să vorbească în secret? Și Saskia… ce? A folosit ce știa ca să-l mituiască pe Brent ca să o supravegheze? Brent e un tip drăguț. Ar fi fost dispus să rateze încălzirea de la Britanice pentru a o proteja pe Heather. Dar ce s-a întâmplat după aceea? Un accident tragic?

Sau altceva?

— Dale știe despre tine și Brent? întreb.

Heather cască ochii.

— Nu! M-a amenințat că o să-i spună în seara în care am fost la barul Glow. Dar nu cred că a făcut-o.

Lucrurile încep să aibă sens.

— De asta ai lovit-o?

— Da!

— Și nu i-ai spus lui Dale ieri?

Heather își lasă capul în jos.

— Curtis știe?

— Nu, dacă nu cumva i-a spus Brent.

Tocmai am aflat două lucruri. Unu: Heather poate să mintă – nu doar pe mine, ci și pe soțul ei. Și doi: Brent știe să-și țină gura închisă. Oare despre ce altceva nu mai vrea să vorbească?

CAPITOLUL 36
Cu zece ani în urmă

Sunt închisă în mormântul meu întunecat, încă încercând să ies folosindu-mă de mâini. Simt gheața ca granitul cu vârfurile degetelor. Zgârii și răzuiesc, și probabil că mi se ia pielea – degetele mele sunt prea amorțite ca să simtă asta – dar nu ajung niciunde.

Respir tot mai rapid; marginile mormântului se strâng în jurul meu. Nu pot respira. Stai – oare sap în direcția corectă? „Gândește-te!" Încerc să mă concentrez, dar e atât de întuneric, că nici nu mai știu încotro e în sus.

Un gust amar îmi ajunge până în gât. Voi vomita. Gâfâi după aer, dar nu intră nimic.

— Ajutor!

Mâinile mi se agită în față. Trebuie să ies de aici. Nu vreau să mor așa.

Zăpada îmi intră în gura deschisă. Tușesc ca să o scot.

O crăpătură prin care intră lumina. Crăpătura rămâne o gaură și fața lui Curtis mă privește. Scoate un strigăt și două perechi de mâini sapă. Curtis și Dale. Ar trebui să-i ajut, dar tremur atât de tare, că mâinile nu mă mai ascultă.

În sfârșit, gaura e destul de mare. Curtis se apleacă și mă scoate. Zac și gâfâi pe zăpadă. Își deschide fermoarul gecii, o dă jos și o întinde peste mine. Ca un blestemat de giulgiu. O împing de pe mine. Nu suport să mă acopere ceva. Vreau doar să respir.

Aud vocea Saskiei.

— E ceva în neregulă cu transmițătorul meu.

— E ceva în neregulă cu tine! strigă Curtis.

Aud tonul calm al lui Odette, dar nu înțeleg ce spune.

Siluetele lor merg încoace și încolo – Saskia, Curtis, Dale. Inspir aerul minunat. Brent trebuie să

fie încă la bar.

— Și cum de n-ai putut s-o găsești *tu?* spune Curtis.

— Saskia a vrut să o facă pe cont propriu, zice Odette.

Ar trebui să mă ridic. Urăsc faptul că ei mă văd așa – atât de slabă și de vulnerabilă. Dar nu cred că mă pot mișca.

Curtis îngenunchează lângă mine.

— Vrei niște apă? Scoate o sticlă – sticla lui – și o ține pe buzele mele. Iau o înghițitură și îmi las capul să cadă din nou pe zăpadă.

Odette se apleacă deasupra mea.

— Ești bine? Transmițătorul Saskiei nu funcționa.

Nu cred asta nicio clipă, dar văd că Odette crede. E genul acela de persoană – întotdeauna crede în bunătatea oamenilor.

Curtis scoate un baton de proteine din buzunar și îi rupe ambalajul.

— Mănâncă!

Refuz. Nu mi-e foame. Fulgii de zăpadă cad din cer pe fața mea. Mă îngroapă din nou. Tremur și mă ridic. Totul se întunecă, dar îmi înfig picioarele cu fermitate și respir adânc până când trece senzația asta.

Rucsacul meu e în zăpada din apropiere. Îl iau.

— Cobor!

— Stai! spune Curtis.

Dar vreau să mă îndepărtez cât de mult pot de ghețar, de Saskia și de toți cei care au văzut asta.

Fulgii de zăpadă cad pe ochelarii mei în timp ce mă dau cu placa prin viscol. Unul câte unul, se ivesc marcajele negre ale pârtiei. Sunt singurul mod prin care îmi dau seama că mă mișc. Le urmez până jos. Pârtia e pustie. Nimeni în afară de noi nu e atât de prost încât să iasă pe vremea asta.

Ea m-a umilit. Ce am să fac? Ce *pot* să fac?

Picioarele îmi tremură de două ori mai tare decât ar face-o în mod normal când ajung în partea

de jos a telefericului. Nu e coadă. Intru într-o cabină goală. Merg înapoi până sus ca să văd dacă pot scăpa de senzația asta dându-mă cu placa.

Când ușa începe să se închidă, Curtis se aruncă înăuntru. Își reazemă placa de a mea, își dă jos rucsacul de pe umeri și se lasă pe banca de vizavi. Îmi apăs poala cu palmele, dorindu-mi să nu mai tremure.

— Ești bine?

— Da!

Bucuroasă că am lentile tip oglindă, mă întorc la fereastră.

— A mers prea departe.

Mă întorc din nou spre el. Falca lui e încordată, corpul lui e rigid.

În câte situații l-a târât sora lui de-a lungul anilor? A fost așa și la școală? Mi-o imaginez: ticăloasa frumoasă, regina clasei a șasea. Fata după care erau înnebuniți toți băieții și toate fetele voiau să fie prietene cu ea pentru că erau îngrozite de ce le-ar face dacă nu ar fi.

— Ajută-mă să o înving, îi spun.

Curtis oftează.

— De ce îți dorești asta atât de mult?

Ceva – ori senzația de a fi aproape de moarte ori ușurarea de a fi supraviețuit – mă face să-mi deschid sufletul.

— Știi care a fost cea mai fericită zi din viața mea?

— La Britanicele de anul trecut?

— În niciun caz! Am căzut la penultima încercare și m-am făcut de râs. Și n-am câștigat. A fost ziua sporturilor de la școală, când aveam 12 ani. Am câștigat cursele de 400 de metri, 800 de metri și finala de la 100 de metri ștafetă, una după alta. Și nici măcar nu eram în clubul de alergare al școlii. Doar am vrut să câștig mai mult decât oricare dintre celelalte fete.

Curtis se holbează în jos, la ghetele lui de snow-boarding. Și își ridică privirea.

— Spune-mi ce faci pe rampă.

Încerc să-mi adun gândurile. *Chiar* nu e cel mai bun moment, dar ar putea fi singura șansă pe care o primesc.

— Bine! Cobor, fac o rotație cu spatele în aer, una independentă cu fața…

Îi prezint lista cu fiecare truc. Nu e niciun secret; mă vede făcându-le în fiecare zi.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să-ți schimbi apucarea ghetei.

Îmi las capul în jos. Apucarea ghetei, atunci când apuci gheata în locul plăcii de snow-boarding, nu e bună.

— O faci când apuci 5-ul și, uneori, 3-ul.

Îmi ia datul cu placa pe bucăți, listând încă vreo zece lucruri pe care trebuie să le îmbunătățesc. Ascult, distrusă. Dorindu-mi să am un pix ca să-mi iau notițe. Nu e de mirare că Saskia s-a menținut înaintea mea. Brent și Dale mi-au dat sfaturi, chiar și Odette, dar nici pe departe atât de aprofundate ca acestea. Egoul meu încasează o lovitură.

— Brent mi-a sugerat să încerc o rotație care schilodește, spun eu când el termină.

Curtis își ridică sprâncenele.

— A mai făcut vreo femeie snow-boarder așa ceva?

— Nu într-o competiție.

Se gândește la asta un moment. Și se încruntă.

— Nu. Cel puțin, nu încă. Ceea ce trebuie să faci înainte de asta e să cazi.

— Ce?

— Te temi prea mult de căderi.

Are dreptate, sunt speriată. Căderile rup oase. Căderile încheie sezoane. Pun capăt chiar și sponsorizărilor. Știu asta din experiență. Dar nu prea mă ajută să mi se spună asta.

Și *urăsc* faptul că a observat asta.

— Nu vreau să-mi rup ceva atât de aproape de Britanice.

— Da, dar asta te trage înapoi. Găsește-ți o rampă mare cu un strat adânc de zăpadă moale și fă ceva ca să cazi. Nu va fi atât de rău precum crezi. Apoi poți să te gândești la rotațiile care schilodesc.

Mă uit la el, nesigură. Căderea e riscantă, chiar și cu o aterizare în zăpadă moale. De partea cui e el de fapt? Vrea să mă ajute cu adevărat sau i-a revenit loialitatea frățească?

CAPITOLUL 37
În prezent

Heather își frânge mâinile.

— Dacă nu se mai întorc?

— Se vor întoarce, spun eu.

Acum e foarte întuneric afară. Arunc din nou o privire spre masă ca să văd dacă lumânările și bricheta sunt acolo în caz că se sting becurile. În secret, sunt la fel de speriată ca Heather. Curtis și Brent ar fi putut să cadă într-o crevasă. Oare ar trebui să merg să-i caut? Dar dacă persoana care are ceva cu noi – Saskia, Dale sau altcineva – le-a făcut rău? Și ei zac pe-afară, așteptând ca eu să ies.

Heather umblă de colo până colo. Dacă nu m-aș fi rănit la genunchi, aș fi umblat și eu. Mă chinui să mă gândesc la ceva despre care să putem vorbi.

— Cum e să fii măritată?

Ea pășește spre mine.

— E… bine.

— Bine!

Ocolește subiectul, spunându-mi despre prietenii și rudele lor, și despre noua lor agenție, dar îmi dau seama că răspunsul inițial e cel adevărat. Că e doar bine.

Expiră tremurând.

— Uite ce e, am nevoie de pastilele mele. Sunt în dormitorul meu. Vii cu mine?

— Bine, spun eu, dar imediat sunt în alertă.

„Păzește-ți spatele.” Pune la cale ceva?

Încă port geaca și pantalonii de snow-boarding. Bag bricheta și lumânarea cu suport în buzunarul gecii și mă ridic în picioare. Apăsăm pe fiecare întrerupător pe lângă care trecem în timp ce mergem pe coridor.

— Te doare tare? spune ea în timp ce pășesc pe lângă ea.

— Da!

N-are rost să mint. Strâng din dinți ca să nu gem la fiecare pas.

Ușile duble se închid în urma noastră.

Și becurile se sting.

Heather țipă. Pregătindu-mă ca ea – sau oricine altcineva – să mă atace, bâjbâi după brichetă și lumânarea cu suport. Mă chinui să-mi imaginez planul general al clădirii. Dacă intră cineva pe intrarea principală, pot fugi în direcția asta și mă pot încuia în dormitorul meu. Dacă se apropie din partea aceea, voi coti spre stânga și iar spre stânga… și după aceea ce voi face?

Aud pe cineva – sper că e Heather – care atinge ușor peretele.

— Nu pot să găsesc un întrerupător, spune ea.

— Nu te deranja. A picat curentul.

Aprind bricheta și văd fața palidă a lui Heather. Îmi tremură mâna atât de tare, că mă chinui să aprind lumânarea.

„Milla, nu te mai panica! Nu te ajută!”

În cele din urmă, aprind lumânarea. Verific coridorul în fiecare direcție. Suntem doar noi două.

— Hai să-ți luăm repede pastilele și să ne întoarcem la restaurant, spun eu. Va fi mai multă lumină acolo datorită focului.

Ajungem la dormitorul ei.

— Sunt în baie, spune ea.

Ținând lumânarea în față, intru șchiopătând. În baie, Heather scotocește prin geanta ei și scoate folia. Își ridică privirea și țipă.

Eu mă dau mai în spate. Ea arată spre oglindă cu degetul tremurând. Un cuvânt a fost mâzgălit pe sticlă cu ruj roșu. „Vinovăție.”

Heather se uită la mine cu ochii îngroziți.

Ce înseamnă asta? Cine e vinovat – Heather sau Dale – și de ce e vinovat? Heather respiră rapid și zgomotos la lumina lumânării, la fel ca mine. Dau la o parte perdeaua dușului și ridic lumânarea pentru a lumina colțurile camerei. Nu e nimeni acolo.

Șifonierul.

— Ține asta, îi spun lui Heather și îi dau lumânarea.

Nu am încredere în ea, dar acum nu prea am de ales. Vreau să am ambele mâini libere. Dacă e cineva acolo, întâi voi lovi, apoi voi pune întrebări.

Heather rămâne aproape de mine în timp ce mă apropii de șifonier. Trag ușa ca să îl deschid. E gol. Îmi iau lumânarea înapoi.

Cu mâinile tremurânde, Heather ia două pastile din folie și le înghite. Îmi atrage privirea.

— Am atacuri de panică.

— Hai să plecăm de-aici!

Cu lumânarea luminându-ne calea, ne întoarcem pe coridor. „Vinovăție.” Ar putea fi o referire la furtul cardului de credit al Saskiei. Sau o parte dintr-un șantaj. Tremur foarte tare când ajungem la restaurant.

— Trebuie să mănânc ceva!

Intru șchiopătând în bucătărie.

— Nu cred că aș putea mânca acum, spune Heather, dar mă urmează înăuntru.

Îmi zvâcnește genunchiul și ar trebui să-l ridic, dar Heather nu e în stare să facă nimic. Aprind mai multe lumânări ca să văd ce fac și caut prin dulapuri ceva care să nu necesite gătirea. E o conservă de roșii și câteva de ton. Ciudat. Puteam să jur că ieri erau mai multe în frigider.

Rad brânză, stând cu ochii pe Heather și pe intrare. Genunchiul mă face vulnerabilă. Sunt sigură că o pot doborî dacă e nevoie, dar și pe ea, și pe Dale?

Heather fuge pe coridor. O urmez afară.

— Am auzit ceva. Ochii ei sunt căscați. Tu n-ai auzit?

Coridorul e întunecat și liniștit.

— Poate au fost doar conductele.

Ea își coboară vocea până la șoaptă.

— Mai e cineva în clădire.

Mă uit peste umăr, în restaurantul întunecat.

— Ce fel de zgomot a fost?

— Un scârțâit. Ca o ușă care se închide.

— Probabil a fost bătută de vânt.

Dă din cap de parcă ar vrea să creadă asta cu disperare, apoi ne întoarcem în bucătărie. Departe de foc, îmi clănțăne dinții, dar las punga cu gheață pe genunchi. Trebuie să reduc umflătura în caz că va fi nevoie să cobor pe jos de aici.

O bubuitură în depărtare. Heather suspină și mă prinde de braț.

Se aud voci pe coridor – Curtis și Brent. Eu și Heather ieșim repede afară.

— L-ați găsit? spune Heather.

Răspunsul e evident. Dale nu e cu ei.

Curtis de-abia o privește în ochi.

— Îmi pare rău.

Stinge lanterna și ne adunăm în bucătăria luminată de lumânări.

— Trebuie să continuați căutarea, spune Heather.

— E periculos, spune Curtis. Suntem obosiți. Facem greșeli.

El și Brent par distruși. Știu că nu ar renunța ușor. Brent își dă jos căciula și își trece degetele prin părul umed.

— Unde e un blestemat de telefon când ai nevoie de unul? bombăne Curtis.

— Bine, spune Heather. Voi merge chiar eu.

Îmi închid fermoarul la geacă.

— Merg cu ea. Cu genunchiul în starea asta, nu voi ajunge departe, dar dacă n-aș fi insistat să fac acea rotație cu spatele, poate că Dale nu ar fi fost acolo, căutând-o pe Heather de unul singur.

Curtis blochează cadrul ușii.

— Veți ajunge într-o crevasă.

Heather încearcă să-l împingă ca să treacă de el.

— Nu-l putem lăsa acolo!

— Heather, tocmai mi-am pus piciorul printr-un pod de zăpadă, spune Brent. Curtis a trebuit să mă

prindă. Zăpada a cedat sub amândoi și a fost înspăimântător.

— Ar putea fi ascuns în zăpadă pe undeva, zice Curtis. Vom merge din nou afară în zori.

Îi arunc o privire lui Brent și el neagă dând din cap. Nici eu nu cred că Dale are șanse. În perioada asta a anului, probabil sunt vreo minus cincisprezece grade în timpul nopții aici sus.

Mă întorc din nou spre Curtis. Încă mai crede că Dale și Heather pun ceva la cale? Că Dale a dispărut intenționat? Am să-l întreb într-un moment liniștit. Totuși, disperarea lui Heather e destul de convingătoare. Se luptă ca să treacă de el.

Brent își întinde mâinile după ea, iar ea cade pe el. Mă privește jenat peste umărul ei. E ciudat să-l văd cum o ține.

— Cum mai e genunchiul tău? spune Curtis.

Ridic din umeri. Nu are rost să mă plâng.

— Ai bandă kinesiologică?

— Da. Dar eu aș rămâne cu genunchiera și aș ține gheață pe el pentru următoarele douăzeci și patru de ore.

— Întrebam pentru coborârea de mâine.

Văd îngrijorarea pe fața lui Curtis.

— E un drum foarte lung cu un genunchi zdrobit. Apropo, de când a picat curentul?

— De vreo douăzeci de minute? spun eu. De unde putea fi oprit?

— M-am uitat cât timp am fost afară. Tabloul electric e pe zidul exterior al clădirii. E un lacăt mare pe el.

Așa că ori a fost altcineva afară cu ei – ori unul din ei l-a oprit. Heather se zbate la pieptul lui Brent.

— E vina ta! Tu ne-ai forțat să venim aici!

Brent își coboară vocea.

— Nu! Ți-am spus asta noaptea trecută.

— Nu te cred! spune Heather.

— Stai, spun eu. Cum adică te-a forțat Brent să vii?

Heather se uită urât la Brent, apoi cu sfidare la mine.

— M-a șantajat!

CAPITOLUL 38
Cu zece ani în urmă

Gheața se strânge în jurul meu, zdrobindu-mi pieptul. Nu pot să respir. Dau din mâini disperată.

— Hei, hei!

Se aude vocea lui Brent.

Deschid ochii. Nu e gheață, e doar plapuma. Plapuma sigură, caldă și nespălată tot sezonul a lui Brent. Inspir mirosul de mosc și încerc să-mi controlez respirația.

— Ești bine?

— Am avut un coșmar.

— Vino aici!

Îmi ascund fața la pieptul lui. A fost foarte real. Nu știu dacă mai pot urca pe munte azi. Ce-o să-mi mai facă Saskia? Pentru că, dacă voi continua să fac ceea ce fac, trebuie să înfrunt asta: *va exista* o dată viitoare.

Simt că sunt la o răscruce. Am două opțiuni: să mă îndepărtez de grup, să țin capul plecat și să mă antrenez singură, evitând locuința lui Brent când Saskia e acolo. Sau să ripostez din răsputeri.

„Nu o pot lăsa să câștige.”

Dar am puterea de a lupta?

— Te simți mai bine? îmi spune Brent cu gura în părul meu.

— Da.

Se ridică din pat și trage perdelele. I se luminează fața.

— Avem treizeci de centimetri de zăpadă proaspătă. Vrei să urcăm pe ghețar pentru niște zăpadă proaspătă? Rampa va fi îngropată.

Tremur fără să vreau când aud cuvântul „îngropată”.

Strada principală din Le Rocher a fost curățată și acoperită cu pietriș, iar zăpada a fost strânsă în grămezi mai înalte decât mine de fiecare parte. Un covor alb și gros acoperă tot ce se vede.

Indicatoarele de circulație sunt acoperite de câțiva centimetri de zăpadă; pe acoperișuri și balcoane s-a adunat un strat de jumătate de metru. De-abia se văd mașinile parcate.

Merg cu Brent și Curtis pe mijlocul drumului. Am fost recent la doctor pentru niște somnifere mai puternice. Mă doboară și încă mă simt amețită și puțin dezechilibrată în dimineața asta.

— Trebuie să trec pe la Sport 2000, spune Brent. Mi s-a crăpat suportul din spate ieri.

Eu și Curtis stăm pe un troian din fața magazinului în timp ce așteptăm.

— Ai mai vorbit cu Jacinta? întreb.

— Da, am sunat-o aseară, zice Curtis. I se va scoate ghipsul peste două săptămâni și va începe recuperarea, ca să fie pregătită pentru Jocurile de iarnă din Australia.

— Grozav! Transmite-i salutări din partea mea.

— Am s-o fac!

Un bărbat urmărește o femeie pe stradă cu un bulgăre de zăpadă. Trebuie să aibă vreo 50 de ani. Zăpada proaspătă scoate la suprafață copilul din interior.

Se aude ecoul unui bubuit din depărtare și îmi piere râsul. E patrula de schi, care provoacă explozii pe pante pentru a declanșa avalanșe înainte să ne lase acolo sus. Au o treabă grea de făcut azi. Mă uit în sus, la pantele acoperite cu zăpadă. După ce s-a întâmplat ieri, cred că mi-am pierdut curajul.

Un bubuit mai tare mă face să tresar. Ochii mei caută norul de praf care ar indica o avalanșă.

— De ce rampa, dintre toate sporturile din lume? spune Curtis. De ce nu alergarea? Sau altceva?

Oare înțelege cum mă simt? Cred că ar putea.

— Probabil din cauza Omului-Păianjen.

El se bâlbâie.

— Ce?

— Când eram mici, eu și fratele meu eram fascinați de cum putea Omul-Păianjen să se țină de pereți. Am încercat să facem asta. Puneam o saltea pe podea, lângă perete, și alergam spre ea cât de tare puteam. Apoi, am încercat rampa și pereții sunt cam la fel de înalți cât o clădire cu două etaje și, știi tu. Ne cam lipim de ei.

Curtis râde. Probabil crede că sunt foarte ciudată.

— Dar tu? îi spun. De ce rampa?

El cade pe gânduri.

— Când te dai în parc poți să faci, câte, maximum patru sau cinci sărituri? La aeriana mare faci una. La rampă, faci vreo zece rotații în spațiu în mai puțin de un minut. Adrenalina nu se compară cu nimic. De obicei, mintea mea e destul de ocupată, mă gândesc la un milion de lucruri diferite, dar când sunt pe rampă, mi se golește mintea. Sunt concentrat. Folosesc forța sau ceva de genul ăsta. Tace. Zâmbește. Nu aș putea avea conversația asta cu altcineva.

Iese Brent. Curtis nu vorbește cu mine la fel când Brent e prin preajmă. Cred că e o chestiune de respect masculin.

— Pe curând, Luke, șoptesc eu. Fie ca forța…

— Taci! bombăne Curtis.

E ciudat când mă gândesc că, dacă eu și Curtis ne-am fi cuplat în acea noapte pe ghețar, poate că am fi avut parte de o despărțire groaznică până acum și nu am mai fi vorbit unul cu celălalt. Refuzându-l, am ajuns să îl cunosc într-un fel în care n-aș fi putut să-l cunosc altcumva. Așadar, până la urmă, tot răul a fost spre bine.

Dar asta nu mă împiedică să îl doresc.

Intrăm în telecabină. La naiba! Saskia e deja acolo, cu Odette. Curtis dă din cap spre Odette și se îndreaptă spre colțul cel mai îndepărtat fără să-i spună un cuvânt surorii lui.

Dar Brent merge spre ea cu pași mari.

— De ce ești atât de ticăloasă?

„Nu, Brent. Nu face asta.”

Își ridică mâna de parcă ar fi gata să o apuce. Privesc neputincioasă.

Brent își coboară mâna.

— Las-o pe Milla în pace. Ai înțeles?

Se face liniște în telecabină. Saskia își arcuiește sprânceana și pare gata râdă. Brent nu prea e un tip înspăimântător. Curtis se îndreaptă spre ei, dar Brent se sucește pe călcâi și se întoarce spre mine.

Expir. A fost foarte jenant. Brent urăște confruntările, așa că sunt uimită că ar face asta pentru mine.

— Mersi! îi șoptesc. Dar pot să-mi duc singură luptele.

În partea cealaltă a telecabinei, Odette o lovește ușor pe Saskia pe șold. Și mâna ei zăbovește. Uau! Sunt *împreună*?

Saskia îmi aruncă o privire de parcă ar auzi ce gândesc. Pe sub ochelarii de protecție, buzele i se curbează într-un zâmbet. Știe că am văzut.

Mintea mi-e plină de gânduri.

„Prietenii nu îți aparțin.” Asta îmi spunea mama întotdeauna când eram mică. Dar mama a greșit. Întotdeauna există o ierarhie a loialităților. Am crezut că Odette era prietena mea la fel de mult ca a Saskiei, dar, în tot acest timp, ea a aparținut doar Saskiei.

Acum, când știu, mă întreb cum de nu mi-am dat seama de asta mai devreme. Erau toate semnele acolo. Felul în care își zâmbesc discret, în secret; felul în care stau întotdeauna una lângă cealaltă. Știam că Saskia își petrece mult timp acasă la Odette, dar credeam că face asta ca să ne evite pe noi.

De ce se ascund? Pentru că amândouă sunt în atenția publicului? Sau nu vor ca familiile lor să știe?

Mă gândesc la toate conversațiile noastre despre apucări și rotații. Am fost flatată de interesul lui

Odette, dar probabil îi raporta totul prietenei ei. Mă simt trădată.

Odette îmi zâmbește cu regret, dar eu nu-i întorc zâmbetul.

Telecabina se leagănă în mijlocul stației.

Când ies, Saskia mă așteaptă pe platformă. Se apleacă și îmi șoptește la ureche.

— Nu-ți face griji! Am să mă răzbun pe el.

Eu și Brent urcăm cu telecabina pe ghețar, lăsându-le pe Saskia și pe Odette în urmă, și mă forțez să mă gândesc doar la snow-boarding. Conversația pe care am avut-o cu Curtis mai devreme mi-a amintit de ce m-am apucat de snow-boarding pe rampă la început. Senzația de a mă lipi de perete și de a sfida gravitația. Nu m-aș putea sătura niciodată de asta și încă nu am făcut-o. Nu o pot lăsa pe Saskia să mă sperie.

De asta trebuie să continui să lupt. Și, ca să am vreo șansă să ajung în top trei, trebuie să lupt cu tot ce am.

Sfatul lui Curtis despre căderi îmi răsună în minte în timp ce ne construim un loc de sărit, pentru că e momentul perfect pentru a le încerca. A cădea intenționat e împotriva tuturor lucrurilor pe care le-am făcut vreodată, dar Curtis are dreptate. Teama mă trage înapoi.

Cobor scrâșnind din dinți și zbor prin aer în stilul Omului- Păianjen, aterizând cu zgomot pe față. Expir șuierător, dar nu la fel de rău precum m-am așteptat. Zăpada proaspătă e atât de moale, ca o pernă, că e ca și cum m-aș cufunda într-o pernă rece.

Brent ajunge lângă mine într-o clipă.

— Ești bine?

Râd încet și îmi trag ochelarii de protecție acoperiți de zăpadă de pe față.

— Da!

De mult mai sus, de pe pantă, Curtis dă din cap în semn de aprobare. Ninge din nou, cu fulgi mari și umezi care se așază pe obrajii mei ca niște

sărutări. Mă ridic drept în picioare și mă îndrept din nou spre vârf.

Și cad intenționat din nou. Și din nou.

Bietul Brent nu știe ce se întâmplă.

— Am spus să o faci doar o dată, spune Curtis încet a patra oară când o fac.

— Încă sunt speriată, îi spun. Și voi continua să cad până când nu voi mai fi speriată.

CAPITOLUL 39
În prezent

Mă holbez la Heather.

— Ai zis că invitația era de la mine.

Plânge atât de tare, că abia vorbește.

— Prima a fost.

Sunt confuză.

— Prima?

Îi curge machiajul de la ochi pe obraji în dungi negre. Îi dau un șervețel dintr-o grămadă de pe masă.

Își suflă nasul în el și inspiră tremurând.

— Am primit o invitație de la tine, dar n-am vrut să ne întoarcem aici, așa că am trimis un e-mail ca să anunțăm că nu putem veni. După câteva zile, am primit alt e-mail. Încearcă să se calmeze. De la Brent.

Brent se încruntă și neagă dând din cap.

— Nu!

— Ce scria în el, mai exact? întreb.

— „Să fii acolo sau îi voi spune”, zice Heather. Atât!

Brent îi aruncă o privire panicată.

— E în ordine, îi spun lui. Știu că te-ai culcat cu ea.

Brent își îndreaptă repede capul spre mine. Deschide gura. O închide. Și o deschide din nou.

— Bine, m-am culcat cu ea. Se uită la Curtis și la Heather. Dar jur că nu știu nimic despre acest e-mail.

Încă o dată, creierul meu e năucit. Așadar, toți au primit o invitație de la mine, cu excepția mea. Eu am primit una de la Curtis. Toți am acceptat, cu excepția lui Heather. Când ea a refuzat, a primit o invitație – sau mai degrabă o amenințare – de la Brent. Asta înseamnă că Brent a fost în spatele invitațiilor în tot acest timp? Ne-a invitat pe mine

și pe Curtis, făcând să pară că ne-am invitat unul pe celălalt? Dar de ce?

Simt că ar trebui să-l cred pe Brent și nu pe Heather, dar nu pot ignora privirea lui din dormitor de noaptea trecută.

— Atunci cum îți explici e-mailul? întreb.

Brent își trece mâna prin păr și îi aruncă altă privire lui Heather.

— Păi… cineva știe că m-am culcat cu ea și a folosit asta ca să o șantajeze să vină aici.

Vreau să-l cred, dar nu sunt sigură.

— Cine știa că te-ai culcat cu ea?

— Din câte știu, nimeni.

Mă gândesc că *Saskia știa,* dar nu spun asta. Durerea mă amețește. Mă reazem de perete. Mai sunt două ore până când pot lua mai mult Ibuprofen.

Heather începe să plângă din nou. Brent își întinde mâna spre ea.

Ea îi dă o palmă peste mână.

— E vina ta!

— Hei, hei!…

Brent încearcă să o calmeze.

Curtis se reazemă pe perete, lângă mine, cu capul lăsat pe spate și ochii închiși. Nu-mi dau seama dacă gândește sau e, pur și simplu, epuizat.

Îmi chiorăie stomacul. Trebuie să mănânc ceva până nu leșin. Cu ultimele puteri, mă îndrept și torn amestecul de roșii cu ton pe farfurii. Gordon Ramsay ar avea o criză de nervi – arată ca mâncarea pentru câini – dar nu cred că îi va păsa cuiva de asta.

Starea noastră, când stăm lângă foc, e foarte diferită față de cum a fost noaptea trecută. Mi-e dor de prezența impunătoare a lui Dale. O parte din mine vrea să creadă că el e în spatele a tot ce se întâmplă. Că se ascunde undeva intenționat. Pare o variantă mai bună decât alternativa.

Și dacă până și mie mi-e dor de Dale, numai Dumnezeu știe cum se simte biata Heather. Din

jalea ei au mai rămas suspine încete care îi cutremură umerii; mâncarea stă neatinsă în fața ei. Noi, ceilalți, mâncăm în liniște.

Curtis trage alt scaun.

— Ține genunchiul ridicat.

Încerc să-l ridic. Durerea iradiază pe coapsă. Suspin și îmi scap piciorul înapoi pe covor.

Curtis se ghemuiește.

— Lasă-mă! Îmi ridică piciorul cu grijă, privindu-mi fața.

— Mersi!

Încă am o senzație ciudată când mă atinge. Vreau să vorbesc cu el, dar aștept un moment în care Brent și Heather să nu asculte.

Brent bea coniac în seara asta. Își toarnă încă un pahar mare.

— Ești sigur că… începe Curtis.

Brent îl întrerupe.

— Nu mai spune nimic.

Dă pe gât coniacul și își umple paharul din nou.

— Heather, trebuie să mănânci ceva, îi spun, dar ea nu pare să mă audă.

— Hei, ce s-a întâmplat cu ceasul acela? zice Curtis.

— Nu întreba, spun eu.

Îngenunchează și împinge sticla spartă spre perete cu mâneca gecii lui de snow-boarding. În stânga șemineului, două cuie ruginite ies din perete, cu o distanță de doi centimetri și jumătate între ele. Nu-mi amintesc să le fi văzut ieri. A fost ceva atârnat acolo? Încerc să gândesc. Poate o fotografie? A luat-o cineva?

— Suntem aici din cauza a ceea ce ai făcut tu, îi șoptește Heather lui Brent.

Cu coada ochiului, îl văd pe Brent ridicându-și privirea pentru a verifica dacă eu sau Curtis am auzit. Curtis nu a auzit – încă se ocupă de sticla spartă – și mă prefac că n-am auzit nici eu.

— Șșșt! îi șoptește Brent. Ai grijă!

Ce naiba nu vrea Brent ca ea să spună?

CAPITOLUL 40
Cu zece ani în urmă

Mă rotesc prin aer și cad din nou pe pământ, fără să mai știu unde e sus și unde e jos. Jos… jos… Trambulina mai e sub mine? Mă pregătesc pentru ce e mai rău.

Aud sunetul ruperii tricoului meu când Dale mă trage ca să mă ridice. Trambulina se ridică din nou sub noi, aruncându-ne împreună. Brațele lui tatuate mă susțin când mă clatin încercând să-mi regăsesc echilibrul. Am transpirat bine și s-a dezbrăcat și el până la tricou.

— Ai făcut totul bine până când ai apucat, spune el.

Încerc să aterizez după o rotație care schilodește. E puțin probabil să reușesc, dar e cea mai bună șansă pe care o am să ajung în top trei. De obicei, mă supraveghează Brent, dar a avut un interviu cu Snow-board UK. Era să-i cer asta lui Curtis, dar supravegherea cuiva pe trambulină poate deveni destul de intimă și după ce s-a întâmplat ultima dată în bucătărie, nu prea am încredere în mine.

Sigur e decizia corectă. Dale a trebuit să mă prindă de nenumărate ori. Trambulina e cam mică pentru genul acesta de lucruri și chiar când aterizez după rotații, mă clatin și aproape cad de pe margine după aceea.

— Cu ce greșesc? spun eu.

Dale își șterge fruntea.

— Când apuci, deviezi de la rotație. Vrei să-ți demonstrez din nou?

— Nu!

Deja mi-a demonstrat de zeci de ori, rotindu-se în lateral prin aer cu o mișcare perfectă și stilată. El o face să pară foarte ușoară.

— Poate trebuie să încerci unele și fără apucare.

Încă nu am placa de snow-boarding, doar apuc una imaginară. O voi pune mai târziu, când o voi reuși pe asta. *Dacă* îmi va reuși vreodată.

Aștept ca Dale să se dea mai în spate, apoi sar de trei ori, tot mai sus. Dale sare în același timp cu mine, ca să nu facem sărituri duble. A patra oară, sar prea tare în sus. Chiar și cu capul în jos, îmi dau seama că am greșit din nou. În timp ce mă rotesc, îl lovesc pe Dale cu piciorul și îl aud gemând. Mă prinde în timp ce cobor.

— La naiba, te-am lovit? îi spun eu.

Obrazul lui e roșu. Fără să gândesc, îl ating. Barba scurtă și moale îmi atinge palma. Încă mă ține de talie și ceva din poziția noastră mă copleșește. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, îl sărut.

Pentru o secundă, mă sărută și el. Ne despărțim brusc. E greu să-mi dau seama cine s-a retras primul, dar el pare la fel de șocat precum mă simt eu.

— Îmi pare rău, îi spun eu. Nu ar fi trebuit să fac asta.

— Da! spune el. Nu ar fi trebuit s-o faci!

Mă simt cam jenată. Nici nu știu de ce am făcut-o. Poate presiunea Britanicelor de peste trei zile mă scoate din minți sau a fost felul meu copilăros de a mă răzbuna pe Heather pentru că a uitat unde m-a îngropat.

Totuși, e un tip foarte loial. Cred că majoritatea femeilor s-ar speria dacă cineva le-ar săruta brusc, dar sunt aproape sigură că majoritatea bărbaților nu ar putea rezista, indiferent care ar fi statutul relației lor. Sau poate că sunt eu cinică. Am avut o singură relație serioasă – cel puțin am crezut că era serioasă, până când m-am întors de la Britanice mai devreme, acum doi ani, cu ligamentele de la genunchi rupte, și mi-am găsit una dintre așa-zisele prietene în locuința așa-zisului prieten.

Dale își freacă inelul din buză de parcă ar încerca să șteargă sărutul. Sunt destul de sigură că

nu îi va spune lui Heather. Ea m-ar omorî, bineînțeles, dar mai mult ar vrea să-l omoare pe el, și el probabil că își dă seama de asta.

Se uită la mine.

— Nu pot să fac asta.

— Corect! îi spun eu.

Se dă jos de pe trambulină.

La naiba! Acum nu mai are cine să mă supravegheze.

Mă rotesc prin aer și cad înapoi pe pământ, fără să știu încotro e sus și încotro e jos. De data asta, nu am trambulina sub mine. Cad în zăpada moale, pe o parte.

Simt o durere arzătoare în piept. Parcă mi-au zburat plămânii și stomacul pe gură. Gâfâi ca să respir, dar nu reușesc.

Intru în panică, chiar dacă am mai făcut asta de câteva ori azi. Gura și nările se chinuie să primească oxigen. *Durerea…*

În cele din urmă, inspir aer. Îmi verific în minte părțile corpului. Toate sunt bine. Toate încă funcționează. M-am lovit tare la cap. Bine că am aterizat pe moale.

Brent se uită în jos, la mine.

— Atât! Nu mai faci din astea.

Suntem amândoi pe ghețar, departe, la marginea lui. Ne-am improvizat o rampă ca să-mi practic rotațiile care schilodesc într-un strat adânc de zăpadă proaspătă. Dacă aș fi încercat asta pe rampă, nu m-aș mai fi ridicat de pe ea.

Am zăpadă în chiloți, în sutienul de sport și peste tot. Mă scutur de cea mai mare parte din ea.

— Nu-ți face griji. Data viitoare o să-mi iasă bine.

— Îmi pare rău, spune Brent. Nu mă pot uita la așa ceva.

— Mersi! N-am crezut că a fost atât de rea.

Mi-au zburat ochelarii de protecție când am aterizat. Unde sunt? Tocmai acolo. Mă ridic în

picioare, un pic amețită, și merg cu greu ca să îi recuperez.

Brent mă urmărește.

— Milla, vorbesc serios. O să-ți rupi ceva. Trebuie să te oprești.

— Tu ai sugerat rotațiile care schilodesc.

— Da, ei bine, îmi doresc să nu fi făcut asta.

Îmi șterg ochelarii.

— Încă o încercare. Poate două.

— Nici măcar nu porți cască.

— Spune tipul care se dă cu placa purtând o șapcă de baseball chiar și după ce și-a pierdut cunoștința de două ori luna asta.

Își dă jos șapca și își trece mâna prin păr.

— Nu te pot lăsa să-ți faci asta.

— E riscul meu. Eu decid. Mai am două ore până se oprește telecabina.

— Ai nevoie de mai mult timp pe trambulină.

— Nu am mai mult timp.

— De ce te chinui atât de mult? Te descurci grozav.

— Da, dar vreau să câștig.

Brent dă din cap.

— Câștigul nu înseamnă totul. Există și alte lucruri.

— Cum ar fi?

— Prietenii, familia, iubitele sau altele. Viața!

Acum mă supăr.

— Păi, familia mea e ca un ghimpe în coaste. Nu sunt destul de moale și feminină pentru mama, dar sunt prea moale și feminină pentru tata și fratele meu. Și prietenii mei de acasă nici măcar nu înțeleg de ce îmi place snow-boarding-ul. Așa că ai dreptate. Pentru mine, câștigul e mai important decât toate celelalte lucruri acum. Dar nu sunt destul de bună.

— Știi ce mi-a spus tata? Dă ce ai mai bun din tine, atât poți face.

— Știi ce mi-a spus tatăl meu? Mai străduiește-te, Milla!

— Dă-l naibii pe tatăl tău! Ar trebui să faci asta pentru tine, nu pentru altcineva. Dacă o să cazi și îți rupi ceva, tu vei suferi. Brent își întinde mâinile spre mine, dar îl împing mai departe. Acum ești la apogeu, așa că bucură-te. Peste zece ani, vei privi în urmă și îți vei dori să mai poți face toate astea.

— Tot nu înțelegi? Asta e ultima mea șansă. Dacă îmi reușește aici o rotație care schilodește, o pot încerca mâine la rampă și o pot face la Britanice poimâine. Dacă nu pot, asta e. Va trebui să plec și să-mi găsesc o slujbă adevărată.

— Atunci, vei continua să încerci până când îți vei rupe gâtul?

Dacă mai stau mult aici certându-mă, o să-mi pierd curajul.

— Ți-am spus eu vreodată să o iei mai ușor?

Brent oftează.

— Știu și îmi pare rău, dar îmi pasă de tine.

— Ei, bine, să nu-ți mai pese. Bine? Nu a fost o parte din înțelegerea noastră.

El tace un moment.

— Uite ce e, nu știu ce avem, dar avem ceva. Vocea lui e înceată. Rănită. Și îmi pasă. E atât de simplu.

— Atunci, hai să terminăm cu asta. Orice ar fi. Suntem doar prieteni. Acum nu trebuie să mă ajuți. Nici nu trebuie să privești. Doar am nevoie să mai stai prin preajmă vreo zece minute pentru că, dacă am să cad rău, voi fi blocată aici și nimeni nu va ști.

— Stai să văd dacă înțeleg. Te desparți de mine din cauza asta? Pentru că îmi pasă?

Mă uit în susul pantei, la locul de sărit, exasperată. Mă cuprinde teama.

— Nu prea e o despărțire. Nici măcar nu a fost o relație.

— Milla, nu se poate să nu-mi mai pese. Și am crezut că și ție îți păsa de mine.

Nu am timp de asta.

— Cu ce greșesc? Am nevoie de mai multă viteză?

Brent dă din cap și pleacă.

— Brent! strig eu.

El continuă să meargă.

Mă gândesc să încerc încă o rotație care schilodește, dar nu e nimeni la o distanță la care să mă poate auzi și e prea riscant. Înfrântă, mă trântesc în zăpadă. În timp ce îmi trece furia, se instalează vinovăția. Suferința de pe chipul lui Brent mi-a rămas în minte. Nu i-am promis niciodată nimic, atunci de ce mă simt atât de vinovată? Nu e bine; va trebui să vorbesc cu el. Mă leg de snow-board și cobor.

Când ajung la rampă, nu îl văd. Cobor până la telecabină și Odette se apropie. Mă simt ciudat în preajma ei, acum că știu că e cu Saskia.

Mă sărută pe fiecare obraz.

— Nu te-ai antrenat azi?

— Am fost pe ghețar și am încercat rotații care schilodesc.

— Grozav! Și poți să le faci?

Nu vreau să spun prea multe. Îi va spune prietenei ei.

— Ajung acolo. M-am despărțit de Brent.

Ea mă atinge pe braț.

— Îmi pare rău.

— Poate tot răul e spre bine. Cum mi-ai spus tu, el era ancora mea.

Se uită la mine cu înțelegere.

— În alt sport, poate la cursele de schi, ar fi altfel. Dar la rampă, posibilitatea de a te răni e foarte mare.

— Tu și Saskia păreți să vă descurcați, spun eu înainte de a mă putea opri.

— De fapt, sunt îngrozită pentru ea.

Odette se întoarce ca să se uite după ea.

Și iat-o, gata să coboare.

Privesc fața lui Odette în timp ce Saskia zboară prin aer.

— De ce vă țineți relația secretă?

— Ea nu vrea să știe nimeni.

— Corect! Îi simt tristețea legată de asta. Hei, Brent a trecut mai înainte pe-aici?

— Da, a făcut o încercare, s-a lovit la genunchi și a coborât acum câteva minute.

— Ce? Intru în panică. E bine?

— A mers până la telecabină. Așa că nu cred că e foarte grav.

Dar e destul de grav ca să nu mai poată concura? Smash e sponsorul principal al Campionatelor Britanice în acest an, iar Brent e snow-boarderul lor celebru, imaginea lui în aer e pe toate panourile din stațiune. Se poartă ca și cum nu ar fi mare lucru, dar știu că simte presiunea.

Tresărind, îmi amintesc amenințarea Saskiei. „Am să mă răzbun pe el.” Asta s-a întâmplat? Ea l-a făcut să cadă? Vreau să o întreb pe Odette dacă Saskia a fost aproape de el când a căzut, dar nu îndrăznesc. Voi coborî și îl voi întreba pe Brent.

Saskia aruncă o privire în direcția mea când trece pe lângă noi. Și nu pot jura, dar mi se pare că se bucură.

CAPITOLUL 41
În prezent

Locul acesta mă înnebunește. Brent stă lângă Heather în restaurantul luminat de lumânări, ca să o consoleze sau să o împiedice să spună orice nu vrea el ca ea să spună. Încerc să-mi dau seama despre ce ar putea fi vorba și îmi trec tot felul de lucruri prin minte.

Lucruri urâte.

Lucruri care sunt mult mai rele decât o aventură.

Ce făcea Brent când eram cu Heather și cu Curtis în baie? S-a prefăcut că s-a lovit la cap? Și-a revenit destul de repede. Și i-a trebuit o veșnicie să umple cratițele acelea. E posibil să-i fi făcut ceva lui Dale, acolo, afară, apoi să-l fi împins într-o crevasă?

Focul se stinge. Curtis se ridică pentru a pune mai mult lemn pe el. Dacă mă gândesc mai bine, și Curtis a dispărut pentru o vreme, cică să caute lanterne, și Dale nu era printre preferații lui Curtis. Știu că și Curtis e iute la mânie, dar îl urăște pe Dale destul de mult încât să-l omoare?

Oare Curtis și Brent sunt implicați în asta împreună?

Ochii negri ai cerbului privesc direct într-ai mei. Îmi îndrept privirea spre cele două cuie goale de lângă el. Ce era atârnat acolo? Contează? Nu știu.

Nu mai știu nimic. Mă doare genunchiul prea tare ca să gândesc limpede. Încerc să-mi amintesc de cât timp am avut nevoie data trecută până când am putut să încep să merg cu el, dar asta depinde de cât de tare l-am rupt și dacă e doar ligamentul colateral lateral sau sunt și alte ligamente.

Becurile se aprind din nou.

— Ei, bine, asta e ceva, spun eu.

Curtis pufnește.

— Da, dar oare cât timp vor rămâne aprinse?

— Bine zici!

Măcar știu că nu le-a stins el sau Brent.

— Cineva se joacă cu noi, spune Curtis.

Dar cine? Dale?

— Cred că e sora mea.

Curtis se uită spre intrare de parcă se așteaptă să o vadă. Îmi amintesc ce mi-a spus în după-amiaza asta în baie. Dacă el a ucis-o, atunci de ce pare atât de sigur că e ea?

Heather se ridică în picioare.

— Mă duc la culcare.

Ochii ei sunt roșii de la plâns. Nu-mi pot imagina cum se simte acum. Dacă nu cumva e o schemă misterioasă făcută de ea și de Dale. Ridic una dintre lumânările cu suport.

— Ia-o, în caz că pică din nou curentul. Mai ai bricheta?

Ea își atinge ușor buzunarul.

— Da! Privește coridorul, nesigură.

— Vin cu tine. Mă pregătesc să mă ridic.

Dar Brent sare în picioare.

— O duc eu.

Înșfacă sticla de coniac în timp ce pleacă.

Curtis se prinde cu mâinile de frunte.

— E o nebunie să cred că sora mea e pe undeva pe-afară?

Mă uit pe coridor ca să mă asigur că Heather a plecat. Curtis își va pierde mințile când am să-i spun.

— Știi despre tranzacțiile de pe cardul de credit? Cât de mult s-a cheltuit?

— Peste 5.000.

— Uau! În Franța sau în Marea Britanie?

— În magazine și restaurante din toată Europa. Mama și tata i-au dat cardul acela pentru urgențe. Sponsorii ei nu o plăteau nici pe departe cât mă plăteau ai mei. Știi cum e. Are gusturi scumpe.

Observ timpul verbal pe care îl folosește. „Are gusturi scumpe.” Chiar crede că ea e încă în viață. Trebuie să-l fi înțeles greșit mai devreme. Nu a

omorât-o el. Dar ce altceva ar putea ascunde de mine?

— N-au putut fi urmărite de poliție? spun eu. Cu camere de supraveghere sau ceva de genul ăsta?

— Niciunul dintre locurile acelea nu avea camere. Mama și tata n-au știut ce să facă. N-au știut dacă era ea sau altcineva. În cele din urmă, tata a oprit cardul. Părinții mei erau să se despartă din cauza asta. Mama nu a mai vorbit cu el câteva săptămâni.

— Nu-ți va plăcea asta, îi spun eu. Nu a fost Saskia. A fost Dale!

Curtis se uită la mine, uimit. Îi spun despre conversația pe care am auzit-o mai devreme. Bine că Dale și Heather nu sunt aici acum. Valuri de furie îl cuprind pe Curtis. Face tot ce poate pentru a o ține în el, dar micii mușchi din falca lui se încleștează și bate rapid cu piciorul în podea.

— De unde ar fi putut ști PIN-ul ei? spun eu.

Curtis râde cu amărăciune.

— Ea și l-a scris pe un bilețel adeziv pe care îl păstra împreună cu cardul. L-a lăsat lângă el în locuința ei. Am bătut-o la cap în legătură cu asta când l-am văzut, dar cardul încă era acolo și când am mers din nou la ea. Uneori era indiferentă. Nu erau banii ei, așa că nu-i păsa.

Tace pentru un moment.

— Dar asta nu explică de ce am simțit amândoi mirosul parfumului ei. Sau cum a apărut permisul ei de telecabină din senin.

— Vrei să spui că a ales să dispară?

— Poate.

— Era fericită?

„Înaintează cu grijă”, mă avertizez în mintea mea.

El pare să cadă pe gânduri.

— Habar n-am!

— Familia voastră știa despre ea și Odette?

— Ce?

La naiba! El nu știe. Propriul ei frate. Dar, cumva, asta nu mă surprinde. Saskia avea diferite laturi. Niciodată n-am știut care era cea adevărată, așa că poate n-a știut nici ea.

— Odette și Saskia, spun eu. Au fost împreună.

Curtis se încruntă.

— Nu! Nu se poate!

— Crede-mă în legătură cu asta.

El clipește rapid.

— Știam că Odette era lesbiană, dar…

— Cum ai aflat?

El ezită.

— I-am cerut o întâlnire la începutul sezonului și mi-a spus direct.

— Uau!

Mă voi gândi mai târziu la asta.

— Așadar, spui că sora mea a fost…

— Lesbiană. Da! Sau cel puțin bisexuală.

— Ești sigură?

— Foarte sigură.

Curtis se holbează la flăcări.

— Cum ar fi reacționat familia voastră? spun eu.

Nu răspunde.

— Curtis?

Se strâmbă la față.

— Nu mi-a spus.

— Familia voastră ar fi avut o problemă cu asta?

— Hm! Nu! Ar fi fost de acord. Oricum, nu ar fi trebuit să fugă. Ar trebui să vezi ce i-a făcut asta mamei. La naiba, cum se face că n-am știut asta?

Fără ceas, e liniște totală.

— Așadar, crezi că a dispărut din proprie inițiativă timp de zece ani, spun eu. Apoi s-a întors ca să… ce să facă, mai exact?

El se întoarce spre întunericul de dincolo de geam.

— Asta mă îngrijorează.

Mă trec fiorii.

— Dacă a vrut să se joace cu noi, atunci de ce ar fi așteptat zece ani?

— N-am înțeles niciodată jumătate din lucrurile pe care le-a făcut. Vocea Saskiei îmi răsună în urechi. „Am să mă răzbun pe el.” N-am aflat dacă ea a provocat căderea lui Brent de dinainte de Britanice. A spus că i s-a desfăcut legătura; de aceea ar fi căzut. Și-a scos placa pentru scurt timp, ca să ia o gustare și cred că atunci i-a stricat-o ea. Asta era problema cu ea. Era atât de isteață, că era imposibil să fie învinuită pentru ceva.

Curtis își bagă mâna în buzunarul gecii după lanterna Maglite.

— Uite, păstreaz-o la tine. Te conduc până la dormitorul tău.

În timp ce mă ridic în picioare, privirea mi se fixează pe cuiele goale de pe perete. Și, brusc, știu ce atârna de ele.

Pioletul acela vechi.

CAPITOLUL 42
Cu zece ani în urmă

Ceasul din capul meu ticăie foarte tare azi. Asta e. Ultima zi de antrenament. Dar nu sunt pregătită.

De fiecare dată când ajung în vârful rampei, mă gândesc să încerc o rotație care schilodește și ceva mă oprește. Încerc să mă păcălesc că e rațiunea. Că, dacă mă voi răni azi și nu voi putea concura mâine, sponsorii mei vor găsi, pe bună dreptate, un sportiv mai eficient pentru a-l sponsoriza.

Dar, în adâncul sufletului, știu că e frica.

Rampa e arhiplină. Toată săptămâna, snowboarderii britanici au venit cu avionul sau cu mașina de oriunde s-au antrenat iarna asta și sunt toți aici astăzi, testându-și limitele. Câteva fete pe care le-am întâlnit la Britanice anul trecut vin să mă salute, inclusiv Claire Donnahue, actuala numărul unu de origine britanică; Brent face salturi uriașe în aer, cu genunchiul lovit legat; Curtis pare să fi reușit rotațiile Haakon; Dale și-a zdrobit încheietura mâinii și a plecat mai devreme la fizioterapie.

Dar nu prea sunt conștientă de toate astea. Era să aterizez după câteva încercări de rotații care schilodesc ieri și cred că știu ce am greșit. Ar trebui? N-ar trebui? Aș putea încerca doar una.

Dar ce se întâmplă? Operatorul telecabinei închide rampa cu frânghie pentru că e ora patru. Of, Doamne! Am fost atât de ocupată cu gânditul la rotații care schilodesc, că nu m-am concentrat la restul cursei mele. Zăpăcită, merg unde mi-am lăsat rucsacul.

Curtis stă de vorbă cu Nath Farmer, care a ajuns pe locul trei la Britanice anul trecut, din câte îmi amintesc.

— Am auzit că ai făcut niște rotații noi, spune Nath.

Curtis ridică din umeri.

— E prea înghețată ca să încerc multe mâine.

Știu prea bine că gheața nu îl va împiedica.

Se apropie Odette.

— Cum ți-a mers azi?

Mă forțez să zâmbesc.

— Nu foarte rău. Încă sunt întreagă.

S-a străduit din răsputeri să fie drăguță cu mine de când m-a îngropat Saskia.

Simțind că urmează să mă întrebe ce plănuiesc să fac în competiție, dau din cap spre Curtis și Brent, care discută în apropiere, și îmi cobor vocea.

— Care dintre ei crezi că va câștiga mâine?

După ce am urmărit încercările lor de mai devreme, mi-ar fi greu să spun.

— Depinde ce caută juriul, spune Odette. Dacă se uită la partea tehnică a trucurilor, Curtis. Dacă vrea mărime, atunci Brent.

Saskia își leagă rucsacul pe piept cu o atitudine arogantă. Pe bună dreptate. O să mă învingă mâine, dacă nu face o mare greșeală. Ceea ce nu o să facă. E aproape la fel de consecventă ca fratele ei, s-o ia naiba! Am crezut că, dacă îmi voi dori asta destul de mult, voi putea face să se întâmple. Dar ea își dorește asta la fel de mult ca mine și a început cu zece ani mai devreme.

Curtis trebuie să-i fi spus ceva, pentru că a stat departe de mine în ultimele săptămâni. Dar poate așteaptă doar momentul potrivit.

Vine la noi.

— Ești pregătită pentru Britanice? îi spune ea lui Odette.

— Cred că da, zice Odette.

Încep să mă alarmez.

— Dar ea nu concurează, spun eu.

— Ba da, spune Saskia.

Mi se pare că rămân fără aer.

— Ea nu e britanică.

— Am nevoie de puncte, zice Odette.

Mă holbez la ea.

— Ce?

— E o competiție mică și banii din premiu nu reprezintă nimic, spune Odette. Dar internaționalii pot participa. Nu intrăm în clasamentul britanic, dar primim puncte FIS. Am ratat câteva competiții anul ăsta, când m-am lovit la încheietura mâinii, așa că am nevoie de puncte.

M-am simțit rău mai devreme, dar acum chiar îmi vine să vomit. E rău. E foarte rău. Nu mai pot să ajung în top trei. Voi avea noroc dacă voi ajunge la rezultatele de anul trecut. Zâmbetul Saskiei e aspru și îmi dau seama că nici ea nu se bucură de asta. De când a știut?

Amorțită, îmi ridic placa și urmez mica noastră gașcă pentru ceea ce a devenit un ritual zilnic: cursa de întoarcere la stațiune. Pentru băieți, e o distracție nevinovată, dar, pentru noi, fetele, e ceva personal. Odette câștigă întotdeauna, nu e nicio surpriză aici, dar eu și Saskia suntem aproape la egalitate la cursele de viteză. Eu trebuie să-i fiu recunoscătoare lui Ștefan pentru asta, iar ea, cred că fratelui ei.

Vârful pârtiei e linia de start neoficială. Eu și Saskia ne punem pe poziție.

Trebuie să spun ceva. Fac asta sau plec acasă pentru a plânge.

— Mi-ai văzut rotația care schilodește? întreb, veselă.

Asta șterge zâmbetul de pe fața Saskiei. Face un schimb de priviri cu Odette, apoi se întoarce din nou spre mine, sceptică.

Brent își prinde legăturile în apropiere. Nu mi-a spus multe de când m-am despărțit de el ieri, dar, după ce întârzie un moment, își întinde mâna ca să ciocnească pumnul cu mine.

— Da, ți-a reușit, Mills!

Mănușa lui o atinge pe a mea, iar eu îl privesc mulțumindu-i în gând.

Saskia se holbează. E o victorie falsă, dar e singura de care o să am parte.

Ea îl lovește ușor pe Curtis pe umăr.

— Mă supraveghezi pe trambulină mai târziu? îl întreabă ea cu un glas dulce.

El se uită de la ea la mine și la Odette.

— Nu! Cere-i asta unuia dintre prietenii tăi. Sau nu ai niciunul?

Saskia își coboară ochelarii, cu o expresie de acreală. E clar că vrea să facă rotații care schilodesc, dar nu vrea ca vreunul din concurență să fie martor la ele. Concurență care acum o include și pe Odette.

Hm! Dacă pot crește presiunea și o pot face să creadă că voi face mâine o rotație care schilodește, poate va risca ceva ce nu trebuie.

— Toți sunteți pregătiți? strigă Curtis. Start!

E o pârtie dificilă. Îmi pun placa pe linia de cădere și îmi las greutatea pe piciorul din față. Coborâm în viteză; Brent și Curtis; eu, Saskia și Odette. Îmi fâlfâie pantalonii; vântul îmi urlă în urechi. Băieții sunt în față, ca întotdeauna, cu Odette chiar în urma lor. Până acum, eu și Saskia suntem la egalitate. Mușchii cvadricepși mă dor în timp ce ocolesc un schior căzut.

Pârtia cotește spre dreapta. Curtis virează cu putere. Brent continuă să meargă drept, sărind peste stânca mică de jos, așa cum face întotdeauna. Doar pentru că el e Brent. Urăsc săriturile de pe stânci și, în mod normal, îi urmez pe ceilalți în josul pârtiei, dar azi sunt nechibzuită. Sau, mai degrabă, disperată. Pârtia e plină de vilegiaturiști; pe zăpada proaspătă aș putea fi mai rapidă. Scârțâi când cobor în viteză și mă îndrept spre stâncă.

Înainte să mă pot răzgândi, sunt în aer, coborând în timp ce simt că mi-am lăsat stomacul în urmă. Impactul aterizării îmi scrântește genunchii și aproape că mă răstoarnă peste botul plăcii. Simțind că mușchii picioarelor îmi iau foc, mă las pe spate și alunec.

Brent dispare printre brazii dinainte. Îl urmăresc. Copacii sunt acoperiți cu straturi albe și

groase. La umbra lor, aerul e mai rece și cu miros de pin, zăpada proaspătă are nuanțe de violet și îmi ajunge până la genunchi. Zăpada se ridică sub forma unui praf fin la virajele mele, acoperindu-mi buzele și ochelarii de protecție.

Copacii groși apar repede și am nevoie de toată concentrarea ca să mă feresc de ei. Crengile îmi zgârie obrajii; zăpada îmi cade pe cap și umeri. Din clipă în clipă voi vedea pârtia din nou. Iat-o!

Mă chinui să văd geaca de culoare crem a Saskiei. La naiba – deja e aproape de curbă. Pârtia se îngustează pe o singură bandă pe câțiva metri chiar aici, cu stânci într-o parte și o prăpastie mare în cealaltă. Eu și Saskia vom ajunge la ea în același timp, doar că eu voi cădea pe ea de deasupra.

Ea aruncă o privire în lateral și mă vede. Nu mă retrag. Va trebui să o facă ea.

Doar că îmi dau seama că nu o va face. Placa mea va suporta tot impactul și, de vreme ce vin după ea de deasupra, placa ei va aluneca în lateral de pe pârtie.

Ne apropiem și mă pregătesc de impact. Chiar înainte de contactul plăcilor noastre, ceva mă trage tare în spate de partea de la ceafă a gecii.

Ce? Placa alunecă sub mine și mă rostogolesc în zăpada proaspătă. Altă siluetă trece repede prin apropiere.

Bineînțeles că e Curtis. Cum a ajuns în spatele meu?

Își dă jos ochelarii de protecție.

— De ce a trebuit să faci asta?

Obrajii lui au o roșeață furioasă despre care știu că nu e doar de la frig.

Simt că și fața mea ia foc – în egală măsură de furie și rușine. Îmi tremură mâinile. Aș fi împins-o. Chiar aș fi făcut-o.

Se ridică drept în picioare. Mișcarea îi provoacă o grimasă și își atinge umărul. O, Doamne! L-am făcut să și-l rănească mai mult?

— De ce, Milla? De ce a trebuit să faci asta?

I-aș putea spune cum Jake m-a bătut la fiecare sport pe care l-am încercat vreodată și cum a devenit un star în rugbi chiar înainte de a termina școala. Cum tata nu m-a mai observat după aceea pentru că doar Jake conta. Cum trebuie să le arăt că sunt bună la ceva.

Dar asta nu e o scuză.

Curtis dă din cap.

— Ești la fel de rea ca ea.

Nu pot spune nimic, pentru că știu că are dreptate.

Și care e cel mai rău lucru dintre toate? Saskia e doar un punct în depărtare, trecând de linia de sosire. M-a învins, din nou.

CAPITOLUL 43
În prezent

Cu brațul lui Curtis în jurul taliei mele, ies din restaurant șchiopătând.

În timp ce îmi imaginez lama ruginită a acelui piolet.

Vreau să-i spun lui Curtis despre el, dar dacă l-a luat chiar el?

— Așteaptă aici! spune el și intră în bucătărie.

Deschide un sertar. Și își ridică privirea spre mine, șocat.

— Ce e? întreb.

— Cuțitele. Au dispărut toate.

— Ce? Intru șchiopătând și mă uit în sertar. La naiba! Au fost aici, mai devreme, când pregăteam cina.

Curtis dă cu palma tare în masă. Zgomotul mă face să tresar.

Așadar, cineva are pioletul și un set întreg de cuțite, și ne-a lăsat pe noi dezarmați.

Curtis oftează.

— Hai să mergem la dormitoare!

Până acum nu a mai picat curentul. Ajungem la dormitorul meu și împing ușa cu precauție, înjurând din nou, pentru că pot fi încuiate doar din interior. Oricine ar fi putut intra în el. Încă ar putea fi acolo.

— Stai! Curtis intră cu pași mari, verificând dulapul și baia. E liber.

— Mersi! îi spun eu rușinată.

— Noapte bună, Milla! Bate în perete dacă ai nevoie de ceva.

Încui ușa în urma lui. Cu toate simțurile încă în alertă, privesc în jur, dar totul pare exact așa cum a fost când am plecat. „Relaxează-te, Milla! Nimeni nu poate intra!”

Cu pioletul acela, cineva ar putea sparge ușa, dar măcar l-aș auzi. Apoi ce? Aș striga după

ajutor?

„Dacă nu ar veni nimeni?”

Mă uit pe ferestruică. În cel mai rău caz, aș putea sparge geamul aruncând cu ceva în el și aș scăpa pe acolo. E destul de mare? Trag perdelele. Și aproape că țip.

Pe ochiul de geam aburit sunt scrise cinci cuvinte: „Mi-e dor de tine”.

Mi se face pielea de găină. Nu e ea. Nu poate fi ea.

Brent a trecut pe coridor acum puțin timp. Putea fi el. Sper că e el. Trebuie să aflu. Făcându-mi curaj să ies din nou, deschid repede ușa și verific coridorul.

Brent deschide ușa, cu sticla de coniac în mână.

— Tu ai scris pe fereastra mea? întreb.

El clipește.

— Ce?

— Cineva a scris: „Mi-e dor de tine”.

— N-am făcut-o eu!

Rămân fără aer. Nu poate fi ea. Ei nu i-ar fi dor de mine.

Nu după ce am făcut.

Brent se holbează la mine.

— Crezi că e Saskia.

— Nu știu!

— Ți-e dor de ea? Expresia lui devine mai aspră. A fost atât de bine?

Mă cuprinde vinovăția.

— Brent…

Știu exact despre ce vorbește.

— Doar spune-mi. A fost bine?

Nu-i va plăcea răspunsul dar, în același timp, nu am să mint.

— Da!

El se întoarce în altă parte.

— Dar mai mult a fost… diferit. Am fost puțin confuză după aceea.

— *Eu* sigur am fost confuz, spune el. Am crezut că noi vom continua să ne vedem și după sfârșitul

sezonului, dar tu m-ai părăsit din senin și ai mers mai departe atât de repede.

— Îmi pare rău!

Brent își trece mâna prin păr.

— Am crezut că de-asta m-ai părăsit. Ești…?

— Nu. S-a întâmplat doar o dată.

Își înclină capul, sceptic.

— Sincer, îi spun. Nu a fost ceva plănuit. Doar o parte din nebunia acelei nopți.

Îmi dau seama că nu mă crede. Relația noastră e distrusă și nu mai poate fi refăcută. Eu am distrus-o. L-am distrus.

El bea mai mult coniac.

— Noapte bună, Milla!

Mă las pe piciorul sănătos ca să îmi fie mai ușor. Nu ne îmbrățișăm; am trecut de faza asta. Șchiopătez. Când sunt din nou în camera mea, șterg cu furie scrisul de pe fereastră.

Cineva – Saskia sau altcineva – se furișează ca o fantomă prin clădirea asta. Zăvorul de la ușă nu mi se mai pare suficient. Caut un lucru pe care să îl bag sub el, pentru orice eventualitate. Tubul meu cu loțiune de protecție solară e cel mai bun lucru pe care îl pot găsi.

Vocea lui Brent îmi răsună în minte în timp ce zac în patul rece și îngust. „Te desparți de mine pentru că îmi pasă?”

E un tip drăguț – care abia devenise adult atunci – și nu a greșit cu nimic. Saskia a avut dreptate – l-am folosit. Snow-boarding-ul îmi face ceva. Mă transformă într-un demon căruia nu îi pasă de nimeni. Am văzut asta azi pe ghețar.

Mă holbez în întuneric și mă gândesc la Stefan.

„Nu e vorba de skanderbeg. E vorba de tine, Milla! Tu trebuie să câștigi fiecare ceartă blestemată. Ba chiar fiecare conversație.”

Mă gândesc la Vinny, un antrenor de arte marțiale de la sala de sport, cu care mă vedeam până acum câteva luni. „M-am săturat să tot încerc să țin pasul cu tine, Milla.”

Nu e vorba doar despre snow-boarding, nu-i așa? Așa sunt eu. Aud din nou vocea lui Brent. „Victoria nu înseamnă totul.”

Dar, pentru mine, victoria *e* totul. Când vreau ceva, fac orice pentru a obține acel lucru, indiferent de consecințe. Prieteniile sau sentimentele altor oameni nu contează. Și, chiar dacă atitudinea asta poate fi necesară pentru a ajunge în vârf într-un sport, provoacă probleme în celelalte aspecte ale vieții.

De asta nu am prieteni adevărați. De asta toate relațiile mele se termină prost. Iar acum plătesc prețul. Sunt complet și absolut singură.

Chipul lui Odette îmi plutește prin fața ochilor. Mă scufund mai adânc în întuneric. Oare se dă jos vreodată din acel pat de spital și se pune pe un scaun cu rotile? Tehnologia e foarte avansată în prezent. Chiar dacă nu își poate ține capul sus pe cont propriu, există scaune cu rotile cu suporturi pentru cap.

Când am să cobor de pe ghețar, am s-o caut pe Google. Ba chiar voi întreba prin Le Rocher, să văd dacă cineva știe ce s-a întâmplat cu ea. A spus că nu mai vrea să mă vadă niciodată, dar asta a fost chiar după accident. Acum, după ce a avut timp să accepte situația, ar putea să simtă altceva, îi datorez încă o încercare.

Doar că nu știu dacă sunt destul de puternică să dau ochii cu ea după ce am făcut.

Aud vocea lui Curtis. „Ești la fel de rea ca Saskia.”

Mă ghemuiesc. Durerea radiază în partea de sus a piciorului, dar o merit. Am sperat că această reuniune îmi va oferi o șansă să refac unele relații, dar am greșit prea mult și greșelile mele sunt ireparabile. Brent încă suferă după despărțirea noastră; Curtis bănuiește că am făcut ceva groaznic – și *am făcut* ceva groaznic, doar că nu chiar ceea ce crede el; iar eu și Heather suntem atât de diferite, că nu mă pot înțelege cu ea.

În ceea ce îl privește pe Dale, e posibil ca eu să îi fi cauzat moartea.

Îmi apăs ochii cu degetele. Nu voi plânge până nu voi fi coborât de aici și voi fi în siguranță. Dar secretul meu mă roade. E timpul să fiu sinceră. Arunc plăpumile și merg șchiopătând pe coridor. Bat la ușa lui Curtis.

Aud pași, clicul unui zăvor și ușa se deschide. Curtis stă acolo, în bluza termală cu mânecă lungă și pantaloni. Mă forțez să îl privesc în ochi. „Spune-i!” Deschid gura, dar nu-mi pot găsi cuvintele.

Curtis mă privește lung – pe de o parte, trist și pe de altă parte, obosit și curios. Îngheț aici, pe coridor. Îmi strâng brațele în jurul pieptului. El face un pas în spate din fața ușii și îmi face semn spre pat.

Nu m-am așteptat la asta, dar picioarele hotărăsc în locul meu. Șchiopătez pe podea și mă așez comod pe patul îngust. Plapuma se lasă în jos pe obrazul meu, moale și netedă; salteaua încă e caldă de la căldura corpului lui.

Curtis aprinde lumina în baie, o stinge pe cea din dormitor și se întinde pe pat, lângă mine.

CAPITOLUL 44
Cu zece ani în urmă

Barul Glow e aglomerat. Luminile sclipesc, muzica bubuie, râsul răsună. Au invadat britanicii. Îmi croiesc drum împingând prin curcubeul de geci de snow-boarding până la bar. Nu am vrut să vin; dar am venit, totuși. Of, la naiba! Curtis e la bar și m-a zărit.

Fără tragere de inimă, mă apropii de el.

— Cum mai e umărul tău?

— Nu prea rău.

M-a iertat pentru ce s-a întâmplat mai devreme? Nu-mi dau seama, pentru că se uită la ceva de deasupra capului meu. Mă întorc și bineînțeles că e sora lui.

Ea și Odette sunt într-un separeu, iar Julien încearcă să o tragă pe ringul de dans. Odette pare că vrea să-l pălmuiască, dar Saskia râde în timp ce îl tachinează și flirtează cu el. L-a păcălit așa toată iarna. Mă neliniștește să văd asta pentru că, într-o zi, sigur va răbufni. Și probabil Curtis gândește la fel, pentru că e gata să alerge într-acolo.

În partea cealaltă a camerei, Julien se așază și Curtis se relaxează.

— Ce părere ai despre Julien? spun eu.

— Nu comentez, spune Curtis și eu râd.

Heather termină de servit pe cineva. Îi fac semn cu mâna, dar ea nu observă și începe să servească pe altcineva.

— Să știi că admir multe la sora ta, spun eu.

— Cum ar fi? zice Curtis.

— Nu-i pasă ce crede lumea despre ea.

— Și ăsta e un lucru bun?

— Femeile sunt prea paranoice când e vorba despre ce cred oamenii despre ele. Știu că și eu sunt, urăsc chestia asta, dar nu mă pot abține. Sora ta nu dă doi bani pe asta.

— Nu aș spune că asta e ceva bun.

— E o chestie tipic masculină.

Fruntea lui se zbârcește.

— Chiar e?

— Da! Bărbaților nu le pasă atât de mult. Știi tu, voi vă concentrați la ce vreți. Dar, când o fată e așa, oamenii își pun întrebări. E o atitudine sexistă, dar asta e situația.

Curtis înțepenește cu mâna pe bar. Deasupra capetelor noastre, îl văd pe Julien din nou în picioare, părând agitat, dar Saskia îi zâmbește cu blândețe și el se calmează.

Curtis se întoarce din nou spre mine.

— Să știi că n-a avut niciodată o relație serioasă.

— Nu?

— N-a adus niciodată pe nimeni acasă la părinții noștri.

Pentru că e lesbiană? Sau bisexuală. Oare el știe? Sigur trebuie să știe. E fratele ei. Dar nu e treaba mea să spun ceva.

— Părinții voștri sunt severi?

— Nu! Deloc!

— Câte prietene le-ai prezentat?

Curtis numără pe degete până la zece, apoi continuă să numere. Devin tot mai geloasă până când el zâmbește.

— Glumeam! Vreo trei.

— Cum a fost să crești cu ea ca soră?

Își freacă falca, evident reticent față de întrebarea asta și sunt surprinsă încă o dată de loialitatea lui frățească. Sunt gata să-i spun să uite de întrebare, dar înainte să pot face asta, el vorbește.

— A fost un coșmar. Zâmbește ca să înveselească atmosfera. Sunt mai mare decât ea, dar am învățat devreme să nu mă pun cu ea.

— Da?

— Eu și un amic i-am furat hainele o dată când am fost la piscina locală. Trebuie să fi avut vreo șaptesprezece ani. Amicul meu a sugerat asta. Știam că o căutam cu lumânarea, dar n-am spus

nimic, în fine, a trebuit să meargă înapoi acasă, prin oraș, doar în costumul de baie.

Zâmbesc imaginându-mi asta.

— Și ea avea cât, 15 ani? Da, asta trebuie să o fi supărat.

— În fine, s-a răzbunat. Așa e sora mea. Întotdeauna se răzbună.

— Ce-a făcut?

— Nimic evident. Dar toată lumea de la școală a început să șușotească despre mine pe la spatele meu. Și nimeni nu a vrut să vină cu mine la petrecerea de sfârșit de an. Râde. Asta nu s-a mai întâmplat înainte.

Râd și eu.

— De-abia la jumătatea verii am aflat de ce. A răspândit o bârfă prin școală cum că aș fi sadomasochist.

Râd tare de data asta.

— Și ești?

El își ridică o sprânceană.

Îmi piere râsul și simt cum mă cuprinde o căldură, chiar dacă sunt destul de sigură că glumește cu mine.

El încearcă să nu zâmbească.

— Oricum, am ajuns la un armistițiu și, în general, m-a lăsat în pace de atunci.

Probabil pentru că e convenabil să îl aibă pe fratele ei mai mare în spate, ca să o scoată din toate rahaturile pe care le provoacă. Dar nu spun asta. Există limite clare privitoare la ce pot spune alții și asta e o limită peste care nu vreau să trec.

— Hei! Curtis face cu mâna și îi atrage atenția lui Heather.

— Ce pot să vă aduc?

Heather pare distrată în seara asta și are ochii umflați. A plâns?

— O Orangina și…

Curtis se uită la mine.

— La fel și pentru mine.

Curtis probabil se întreabă de ce nu comand nimic pentru Brent. Sau poate că Brent i-a spus ce s-a întâmplat. Oare vorbesc despre chestii din astea? Îi arunc o privire lui Brent, care stă printre o grămadă de tipi pe care nu îi cunosc, și am o senzație de pierdere. Pierderea unui prieten.

— De fapt, adu-mi două, spun eu.

Curtis împinge zece euro pe masa barului.

— Nu!

Nu suport când tipii îmi cumpără băuturi. Îmi scot portofelul, dar e prea târziu, Heather a luat bancnota și nu am energie să protestez.

Curtis își ia Orangina.

— Stai, îi spun eu. Am nevoie de sfatul tău pentru mâine. Ar trebui să joc la sigur sau să încerc orice?

El ezită. Oare am depășit o limită cerându-i ajutorul atât de aproape de marea competiție?

— Brent mi-a spus că încercai să faci rotații care schilodesc, spune el în cele din urmă. Ți-a reușit vreuna?

Verific de două ori dacă Saskia și Odette sunt destul de aproape pentru a ne auzi.

— Nu. Dar era s-o fac de vreo două ori.

Curtis își strânge buzele.

— Când ai încălzirea mâine?

— La 10:00 dimineața.

— Rampa va fi tare ca fierul.

Îmi las umerii în jos. Are dreptate. Zăpada nu va avea destul timp să se înmoaie.

El caută să mă privească în față.

— Milla, de ce îți dorești asta atât de mult?

— Ți-am mai spus. Îmi place să câștig. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să înțelegi asta.

— Cred că îți dorești asta mai mult decât mine.

— Fratele meu e un star la rugbi. Un nod în gât mă lasă fără glas. Vreau să le arăt oamenilor că și eu am talent.

Tonul lui devine mai blând.

— Ai talent. Nu ai nevoie de o competiție pentru a arăta asta.

Îmi mușc buzele ca să nu plâng.

— Când concurez, știi împotriva cui concurez de fapt? spune el.

— Împotriva lui Brent?

— Nu! Împotriva mea.

— Ce?

— Încerc să mă dau cu snow-boardul cât de bine pot. La naiba cu ceilalți. Da, încerc să-i înving, dar nu pot controla ce fac ei. Pot controla doar ce fac eu. Uită de sora mea. Uită de fratele tău. Concurează doar pentru tine.

Înțeleg logica din cuvintele lui și e evident că metoda lui funcționează pentru el, dar el nu și-a petrecut toată viața încercând să-i ajungă din urmă pe alții. El s-a născut primul. Eu nu am acel lux. Înghit în sec.

— Nu ai înțelege. Tu ești fratele cel mare.

Atunci realizez ceva. Curtis a devenit faimos ca snow-boarder cam atunci când fratele meu a devenit la fel în rugbi. Oare el e motivul pentru care Saskia e așa cum e? O compătimesc. Oricât de mult mă îngrozește să recunosc, noi două semănăm foarte mult.

Curtis se încordează din nou. În partea cealaltă a camerei, Julien e roșu la față.

— Mă duc la ei, spune Curtis și pleacă grăbit.

Eu îmi iau Orangina.

— E o prostie, să știi, îmi spune o voce la ureche.

Surprinsă, mă întorc ca să-l văd pe Dale.

— Pardon?

Dale dă din cap spre silueta lui Curtis care se îndepărtează.

— Curtis Sparks e unul dintre cei mai competitivi oameni de pe Pământ. Se joacă așa, cu mințile oamenilor.

CAPITOLUL 45
În prezent

Eu și Curtis stăm întinși pe patul lui îngust, unul cu fața la celălalt. Materialul bluzei lui termale e moale pe mâinile mele, cearșafurile miros ca el și mă simt atât de bine, că îmi vine să plâng.

„Spune-i!” Dar pot doar să-l privesc.

Din încordarea fălcii lui, îmi dau seama că și el are un conflict interior în legătură cu ceva.

— Ce vrei?

Vocea lui e blândă și joasă.

Sunt atât de speriată că tremur. Când nu-i răspund, își ridică mâna până la fața mea de parcă nu se poate abține și își trage unul dintre degetele lui late pe buza mea de jos.

— Pentru asta ai venit?

Mi se încordează gâtul. Nu știu dacă se întâmplă din cauza privirii lui pătrunzătoare sau pentru că l-am dorit atât de mult timp. Sau pentru că, de foarte multe ori, a fost alături de mine, fie că am vrut asta sau nu. Dar aș rămâne fără glas dacă aș încerca să vorbesc.

Curtis trebuie să fie derutat de comportamentul meu. Nu m-a mai văzut rămânând fără cuvinte până acum.

— Vrei să te sărut? șoptește el.

Gâtul mi se încordează mai tare.

Își apropie fața de a mea până când răsuflarea lui îmi încălzește buzele. Și asta e – nu mă mai pot gândi la altceva decât să îl sărut. Buzele mi se îndepărtează, pregătite.

Dar el nu se apropie.

— Nu te voi săruta până când nu știu dacă vrei să o fac.

Îl apuc de cap și îl trag spre mine. El mă rostogolește cu spatele pe saltea și mă sărută cum se cuvine – apăsat și profund. Are gust de pastă de dinți; iar pielea lui miroase a fum de lemn.

Degetele lui se îndoaie printre ale mele ca să îmi pună mâinile de fiecare parte a capului și își întinde palmele peste ale mele. Mă ține jos, pe saltea.

Știam că va fi așa. Preia controlul, așa cum o face întotdeauna.

Barba lui scurtă îmi zgârie fața, un contrast delicios față de căldura gurii lui. Nu am mai fost sărutată niciodată cu atâta pasiune. Poate că nu sunt singura care și-a dorit asta un deceniu întreg.

Aș putea să mă îndrăgostesc foarte tare de tipul ăsta. Dar nu aici, nu acum, cu tot ce se întâmplă și cu secretul acesta care atârnă deasupra mea. E îngrozitor. Vreau să fug din camera asta.

Curtis se ridică să ia aer, cu ochii ațintiți pe fața mea, amintindu-mi cât de bine se pricepe să mă citească.

— Ești bine?

Clipesc în timp ce îl privesc.

— Da!

Își lasă capul în jos și mă sărută mult mai blând – pe frunte, pe obraji, pe bărbie. Peste tot, cu excepția buzelor. Și nu pot să nu fac asta pentru că îl doresc foarte tare. Coboară cu săruturile pe bărbie și pe gât, încă ținându-mă jos. Ceea ce mă excită foarte tare.

Când buzele lui se întorc la ale mele, îmi deschid gura ca să-l las înăuntru, doar că el mă tachinează, oferindu-mi limba lui doar pentru scurt timp, apoi schimbând-o cu vârful degetului. Voiam să-l văd pierzându-și controlul, dar *eu* sunt cea care și-l pierde, zbătându-mă sub el și încercând să-mi trag mâinile ca să mi le eliberez, pentru că am nevoie de mai mult.

În cele din urmă, îmi oferă limba lui. Respir aer pe nas și mi se pare că suntem sub apă. Din felul în care respiră, se pare că, în sfârșit, își pierde controlul.

Nu m-ar săruta așa dacă ar ști ce i-am făcut surorii lui.

Trebuie să-i spun înainte să mergem mai departe. Dar mă va urî.

Și mă simt atât de bine.

Când am, în sfârșit, o mână liberă, trag de bluza lui termală. El întrerupe sărutul pentru a sta călare pe mine și pentru a și-o da jos trăgând-o peste cap. Mă uit la trunchiul lui în semiîntuneric. Aceștia nu sunt mușchii pompați și nearmonioși ai culturiștilor pe care îi văd la sala de sport, ci mușchii puternici și funcționali ai unui sportiv. Chiar și acum, după zece ani. Îmi las degetele să alunece pe pielea întinsă și netedă, urmărind umflăturile și adânciturile. Și cicatricele. E frumos.

Se uită în jos, la mine, ușor amuzat, în timp ce explorez.

— Pot?

Își întinde mâna spre tivul bluzei mele termale.

— Da!

O ridică. Sfârcurile mele sunt întărite în aerul rece și, când le atinge cu vârful degetului, se strâng mai tare. Își îndepărtează brusc mâna și stă drept deasupra mea, cu umerii care se ridică și coboară.

Ce s-a întâmplat?

— Milla, trebuie să-ți spun ceva.

Coapsele lui mă strâng din ambele părți. Of, Doamne! Cred că știu ce îmi va spune. Dar nu are sens. Decât dacă toate au fost minciuni. Că el crede că ea încă e vie și pe undeva; și mă va întreba cine cred că a ucis-o. Când mi-a spus că permisul de telecabină a fost pus de cineva. Mi se întoarce stomacul pe dos. Trebuie să i-l fi luat din buzunar ca pe un fel de suvenir sinistru.

Ochii lui albaștri privesc în jos, la mine, temători.

— Înainte să-ți spun, vreau să știi că îmi pare foarte rău pentru ce am făcut.

Acesta e singurul lucru de care poate fi vorba. Îmi trec niște imagini prin minte. Mâinile lui mari strângându-se în jurul gâtului surorii lui. Sau el înjunghiind-o cu unul dintre cuțitele lui mari de

bucătărie. Sau împingând-o de pe marginea unei stânci înalte. Sau…

El aruncă o privire spre ușă.

— Dar să nu spui, bine?

Are o privire sălbatică. Oare ce-o să-mi facă după ce îmi spune? Va scăpa de mine așa cum a făcut cu ea? Acolo, în gheață?

Îl împing de pe mine. Mă doare genunchiul în timp ce mă chinui să ies de sub el și șchiopătez până la ușă, încă la bustul gol.

Curtis vine în spatele meu, ținând ușa închisă.

— Milla!

— Lasă-mă să plec!

Pieptul lui gol îmi apasă spatele.

— Te rog!

Observ disperarea din vocea lui. Sora lui avea un fel de a ne descoperi punctele sensibile. Îi plăcea să împingă oamenii până la limitele lor, doar de plăcere, ca să vadă ce se întâmplă. După douăzeci de ani de așa ceva, e de înțeles de ce ar fi răbufnit.

Mă întorc cu fața la el.

— Nu trebuie să-mi spui!

Îmi tremură vocea. Dacă se va afla, va fi închis pe viață. E mai bine dacă nu știu.

— Ba trebuie! Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme. Înghite în sec. Mă vei urî, dar sper că există o șansă să înțelegi. Ei, bine…

Inspiră adânc.

Vreau să îi apăs gura cu mâna. După ce îmi va spune, va trebui să-l raportez.

Sau nu?

CAPITOLUL 46
Cu zece ani în urmă

Îl privesc pe Curtis croindu-și drumul prin barul Glow pentru a se ocupa de Julien, în timp ce eu mă simt tot mai confuză și nu sunt mai aproape de a ști ce ar trebui să fac mâine.

Oare Dale are dreptate? Pot să am încredere în ce a spus Curtis sau a fost tot timpul de partea surorii lui?

Dale e lângă mine, încă încercând să-i atragă atenția lui Heather. În mod normal, nu trebuie să aștepte pentru băuturile lui aici, dar ea pare să îl ignore în seara asta. Probabil că s-au certat din nou.

Duc sucurile Orangina în partea cealaltă a sălii, la Brent, fără să știu dacă va mai accepta vreo băutură de la mine.

— Voiam să-ți urez succes pentru mâine.

Brent ia sticla cu un zâmbet trist.

— Și ție, Mills.

— Mulțumesc! Voi avea nevoie.

— Nu am vrut niciodată să te trag înapoi.

— Știu.

Îmi sorb Orangina. E plină de zahăr și ar trebui să mă limitez la un suc simplu, dar micul nostru grup a dobândit o adevărată dependență de chestia asta în această iarnă.

Vocea lui Curtis se aude peste muzică.

— Nu e interesată, înțelegi? îi spune el lui Julien.

Trece la franceză, probabil repetând mesajul pentru a se asigura că îl transmite.

— Așadar, concurezi împotriva lui Odette? spune Brent.

Gem.

— Nu-mi aminti.

— Nu-ți face griji în legătură cu asta. Rezultatul nu va afecta clasamentele britanice per total,

pentru că ea nu e britanică.

— Va afecta clasamentele din mintea mea și cum arată ele pentru toți spectatorii. Schimb subiectul. Ai încredere în Curtis când îți spune chestii despre traseul tău pe rampă?

Brent răspunde imediat.

— Da, de ce întrebi?

— Doar pentru că… Nu crezi că e ciudat să te ajute? Asta ar putea însemna că te ajută să-l învingi. Nu crezi că ți-ar spune ceva…

Caut cuvântul potrivit.

— Vrei să spui că mi-ar da intenționat un sfat greșit? Nu! El nu e așa!

— Dar e foarte competitiv.

În partea cealaltă a sălii, Julien a dispărut și Curtis vorbește cu câțiva tipi pe care nu îi cunosc.

— Ceea ce trebuie să înțelegi despre Curtis, spune Brent, e că el cunoaște mulți oameni și pare un tip prietenos, dar are ziduri înalte de un kilometru în jurul lui. Există un cerc interior și oricine din afara lui e un potențial adversar. Dacă ești în cercul lui interior, tipul ar ucide pentru tine, dar trebuie să îi câștigi încrederea.

— Și tu ai făcut-o?

— A durat ceva timp, dar da.

— Dale e în cercul lui interior?

— Nu! Dale îl enervează.

— Eu sunt?

Brent se uită în altă parte.

— E greu de spus.

Cu alte cuvinte, nu. Răspunsul doare, dar simt că e adevărat. Poate că am ajuns în cercul lui interior pentru scurt timp, după ce m-a îngropat Saskia, dar cursa de azi, de mai devreme, mi-a distrus toate șansele.

Îmi sorb băutura, întrebându-mă cine ar putea fi în cercul *meu* interior. Am încredere în fratele meu mai mult decât în oricine, dar el îmi poate transforma viața în iad și am probleme cu ambii părinți. Eu și Brent nu mai suntem așa de

apropiați; și nu mai sunt așa de apropiată nici de Odette. Snow-boarding-ul m-a distanțat de prietenii mei de acasă – doar din vina mea pentru că oricând a trebuit să aleg între snow-boarding și ei – petreceri aniversare la 21 de ani, petreceri de logodnă sau orice altceva – am ales snow-boarding-ul.

Așa că nimeni. Nu am un cerc interior.

Peste tot prin jurul meu, grupuri de prieteni râd și conversează. Cum s-a ajuns la asta? E ajunul celei mai importante competiții din cariera mea de până acum, și sunt singură și fără prieteni.

Brent îmi dă un ghiont în mână.

— Vrei să vin mâine dimineață pe la tine ca să urcăm împreună?

— Da, ar fi grozav!

Mai am o speranță. Poate se va rezolva. Eu și Brent vom rămâne prieteni.

Heather se agită ca să adune paharele goale din separeul Saskiei. Îi răstoarnă sticla de Orangina pe jumătate plină. Saskia îi spune ceva, iar Heather își îndreaptă spatele, furioasă. Se ceartă și Heather pare tot mai furioasă, deși nu aud ce spun din cauza muzicii.

Odette se holbează șocată la Saskia, apoi se ridică cu greu în picioare și, practic, fuge din bar.

Ce a spus Heather?

Saskia se apleacă pentru a-i spune ceva la ureche lui Heather.

Heather îi dă o palmă peste față.

— Curvo!

E destul de tare ca să o aud și eu.

Saskia sare în picioare și o pălmuiește pe Heather destul de tare încât să o facă să se clatine într-o parte.

Dale se repede prin sală, de la bar, răsturnând mese și scaune, pentru a-i da un pumn în burtă Saskiei. Curtis sare și îl apucă pe Dale de antebrațe. Mulțimea se împrăștie în timp ce Curtis

și Dale se luptă. Muzica se oprește; se face liniște în bar.

— Trebuie să-ți controlezi sora! strigă Dale.

— Nu e un câine, îi răspunde Curtis.

— Nu sunt sigur de asta, spune Dale.

Pumnul lui Curtis zboară atât de rapid, că abia îi văd brațul mișcându-se. Dale se clatină, strângându-și falca, apoi se repede înainte. Îl pocnește pe Curtis, care se ferește, și Dale reușește doar să-i atingă urechea.

Trei paznici voinici se adună. Doi dintre ei apucă brațele lui Curtis și le îndoaie în spatele lui într-un unghi ascuțit. Curtis își înăbușă un geamăt și i se albește fața. O, la naiba! Umărul lui rănit…

Dale încearcă să-l lovească pe Curtis din nou și, când paznicul se pune între ei, îl lovește pe paznic. Apar alți paznici de nicăieri, cu un bărbat în costum strigând ceva în franceză în urma lor.

Paznicii îi împing pe Dale și pe Curtis spre ieșirea din spate. Dale își îngrijește mâna. Trebuie să și-o fi lovit destul de rău, pentru că nu se împotrivește.

Heather aruncă o privire îngrijorată în direcția lui Dale, dar bărbatul în costum îi face semn să meargă la el.

— Ce naiba s-a întâmplat? spune Brent.

— Habar n-am, spun eu. Și sunt trează.

— Mai bine merg să văd unde îi duc.

Brent pleacă.

Saskia e singura care a rămas la masă. Mă privește în ochi și ridică din umeri de parcă ar durea-o în cot.

Îmi croiesc drum spre ieșirea din spate prin mulțime, după Brent, dar un paznic îmi blochează drumul. Va trebui să ies prin față.

Saskia mă apucă de braț în timp ce trec pe lângă ea.

— Vor fi bine! Stai!

— Crezi?

— Sunt băieți mari!

Ezit, dar paznicii s-au întors înăuntru; probabil că Brent, Curtis și Dale sunt deja la jumătatea străzii, iar eu încă nu am un plan de joc decent pentru mâine. Mă așez fără tragere de inimă.

Bărbatul în costum vorbește cu Heather. E clar că o mustră pentru că ea își lasă capul în jos.

Saskia își dă părul pe spate.

— Știi de ce nu m-au dat afară?

— De ce?

Face un semn cu capul înspre cel mai mare paznic care supraveghează sala, cu brațele încrucișate peste brâul lui larg.

— Speră să mă mai vadă. O adevărată bătaie între fete, știi? Să ne rupem hainele și chestii din astea.

Heather pleacă pe la ieșire cu geaca ei de piele, părând mâhnită.

— Cred că a fost concediată, zic eu.

— Așa-i trebuie pentru că e o vacă proastă, spune Saskia.

Mă uit prin jur. Julien a dispărut; ceilalți au plecat cu toții. Acum suntem doar noi două.

CAPITOLUL 47
În prezent

— Eu am fost, spune Curtis. Eu sunt cel care te-a invitat aici.

Din nou, podeaua rece se mișcă sub degetele mele de la picioare doar că, de data asta, e ca și cum gheața de sub clădire s-a crăpat și toată construcția se scufundă.

Mă învârtesc spre ușă. Mă doare genunchiul, dar nu se compară cu durerea din suflet. Trebuie să ies de aici. De data asta, Curtis nu încearcă să mă oprească fizic.

— Mama n-a putut trece niciodată peste dispariția Saskiei, spune el încet. A avut trei căderi nervoase până acum.

Descui ușa. Sunt goală de la brâu în sus, dar nu îmi pasă.

— În ziua în care am primit declarația legală a morții Saskiei, mama a încercat să se sinucidă.

Mă întorc încet.

— A fost ultima soluție. Încercarea finală de a afla adevărul. Pentru că o va face din nou. Dar n-am intenționat niciodată *asta.*

Îmi caut bluza, dar nu o văd, așa că îmi încrucișez brațele pe piept.

— Atunci, care a fost intenția ta?

— Un weekend distractiv. O șansă de a recupera timpul pierdut și de a vorbi despre trecut. Ia o plapumă de pe pat și o întinde peste mine. Ține-o sau o să înghețI.

O strâng în jurul meu, iar materialul ei e neted și rece pe sânii mei goi.

— Planul era să vă îmbăt pe toți și să văd dacă obțin niște răspunsuri. Sau chiar un indiciu. Un motiv. Orice, ca să îi ofer mamei o încheiere. Poate că aș fi aflat ceva sau poate că nu, dar măcar aș fi încercat. Își freacă bicepșii goi. Vrei să iei loc?

Dau din cap. Toate minciunile pe care mi le-a spus… Mă simt rău.

Se învelește cu o plapumă și stă cu picioarele încrucișate pe pat.

— Spărgătorul de Gheață? spun eu.

— N-are nicio legătură cu mine.

— Tu ne-ai luat telefoanele?

— Am trimis invitațiile și am plătit pentru tot. Atât, jur!

Mă doare genunchiul. Mă așez pe capătul îndepărtat al patului.

— De ce ne-ai adus până aici?

— Vezi, m-am gândit să o fac în Marea Britanie, într-un bar din Londra sau ceva de genul ăsta, dar după cum s-au terminat lucrurile, nu am știut cât de dornici vor fi toți să se revadă. M-am gândit că dacă o fac aici, nu ați putea să rezistați.

— Mai degrabă, nu am putea să plecăm.

— Asta nu trebuia să se întâmple. Oricum, nu eram sigur că ne vor lăsa să urcăm până aici în perioada asta a anului – vremea e destul de imprevizibilă – dar am sunat la stațiune, am explicat ce îmi doream și mi-au răspuns în acea după-amiază cu un preț estimat.

— De ce ai făcut în așa fel încât să pară că invitațiile sunt de la mine?

— I-am trimis e-mailuri lui Brent, de câteva ori, acum câțiva ani, dar nu mi-a răspuns niciodată. Eram îngrijorat din cauza mamei. Și, da, știam că nu e corect, dar eram disperat. M-am gândit că, dacă ar părea că e de la tine, Brent ar veni. Și, sub nicio formă, Dale nu ar fi venit dacă ar fi crezut că e de la mine. Oricum, Heather tot a spus „nu.

— Așa că ai șantajat-o. „Să fii acolo sau voi spune!”

El se uită în altă parte.

— Da!

— Și așa am ajuns aici. Trebuie să ignor durerea și să mă concentrez ca să pricep toate astea. Cu cine ai vorbit la stațiune?

— Cu un tip pe nume Romain, pentru că directorul era plecat.

— Te-ai întâlnit cu cineva personal?

— Nu, am făcut totul pe telefon și pe e-mail. Biroul stațiunii a fost închis când am trecut pe lângă el ieri, dar Romain m-a avertizat că va fi. A spus că totul va fi pregătit pentru noi. Însă în clipa în care ne-am dat jos din telecabină și nu a fost nimeni aici, am simțit că totuși ceva nu e în regulă.

— Atunci de ce n-ai spus nimic?

— Ar fi fost contrar scopului meu. M-am gândit să le fac jocul până când îmi dau seama ce se întâmplă. Curtis pare rușinat. Oricum, Spărgătorul de Gheață a lucrat în favoarea mea, într-un fel.

— Atunci, cum îți explici toate astea?

— Cineva a intervenit și a preluat controlul.

— Cine?

— Cineva din stațiune sau unul dintre noi.

— Trebuie să fie cineva de la stațiune, spun eu. Cum putea să fi făcut altcineva toate astea?

— I-ar fi putut mitui. Gândește-te la asta! Directorul și cea mai mare parte a personalului sunt plecați. E o zonă săracă; nu are industrie și toată munca e sezonieră. Nu cred că ar trebui să plătești prea mult. Din câte știu ei, suntem aici sus doar pentru weekend, așa că nu ar fi mare lucru.

— Să lase oameni blocați aici? Și-ar pierde slujba.

— Ar putea fi un muncitor cu contract pe perioada determinată. Poate înțelegerea a fost că vom suna când vom dori să coborâm sau vom coborî singuri, cine știe. Oricum, îmi pare foarte rău.

Pare aproape la fel de distrus ca atunci când salvamontul a încetat căutarea surorii lui. Abia suport să îl privesc în ochi. M-a mințit.

Dar măcar mi-a spus. Are mai mult curaj decât mine.

Și o parte din mine îi înțelege acțiunile și de ce mă bănuiește – familia lui a însemnat întotdeauna

foarte mult pentru el. A fost martor la cele mai urâte momente ale mele și are dreptate când spune că nu cunoaște povestea întreagă a ultimelor ore din viața Saskiei.

— De ce-mi spui asta acum? îi zic eu.

— Am așteptat până când am știut sigur.

— Că nu am omorât-o eu?

— Da!

— Și acum știi? Ei bine, asta e ceva.

El nu răspunde.

Mă holbez la el.

— Încă mă bănuiești. Și totuși mă săruți așa?

Ridică din umeri, cu o privire tristă.

— Te plac, Milla. Întotdeauna te-am plăcut. M-am gândit mult, de-a lungul anilor, la unele dintre lucrurile pe care ți le-a făcut și mi-am dat seama că, dacă ai fost tu cea care… a rănit-o, probabil a fost un accident sau autoapărare. Și dacă a fost, aș putea trăi cu asta.

Îmi cercetează fața. Acum ar fi timpul să recunosc. Dar cineva bate la ușă.

Curtis înjură.

— Ar fi bine să răspunzi, îi spun eu.

Se ridică cu greu din pat și deschide puțin ușa.

— Am auzit un zgomot.

La naiba! E vocea lui Brent.

— Și Milla nu răspunde la ușă.

— Hm… Curtis se uită peste umăr la mine.

Îmi trag plapuma până la bărbie.

— E în ordine. Deschide ușa!

Curtis deschide ușa larg. Brent tresare când mă vede. L-am rănit din nou.

— Eu n-am auzit nimic, spune Curtis.

— Nici eu, îi spun.

Brent stă la intrare, evident stânjenit.

— Parcă s-ar fi închis o ușă. Și Heather nu e în camera ei.

Eu și Curtis facem un schimb de priviri. Inima începe să îmi bată tare din nou. Direct dintr-o dramă în alta.

— Intră, spune Curtis.

Brent intră și simt miros de coniac. A băut toată sticla? Așa miroase.

Curtis încuie ușa în urma lui și își trage un hanorac peste cap.

— Milla, vrei să pui niște haine pe tine?

Îmi aruncă bluza termală și două pulovere de-ale lui.

— Ar trebui să ies ca să te schimbi? spune Brent înțepenit.

— Nu, spun eu.

Nu am nimic ce n-a mai văzut înainte și ambii tipi trebuie să se gândească la asta, deși sunt recunoscătoare că niciunul nu o precizează.

Genunchiul rănit mi-a înțepenit. Îmi pun piciorul cu grijă pe podea. Brent se întoarce cu spatele în timp ce mă îmbrac. Hainele lui Curtis sunt prea mari pe mine, dar măcar țin de cald.

— Te poți uita acum, îi spun.

Brent își trece o mână prin păr.

— Ce facem?

Curtis pare șovăitor.

— Cred că o căutăm pe Heather.

Brent dă din cap.

Observ cât de ușor acceptă să fie condus de Curtis acum. Brent e speriat.

Și asta mă sperie. Foarte mult.

— Ar trebui să avem arme sau ceva? zice Brent.

Îmi țin respirația.

Curtis se oprește o clipă.

— La ce fel de arme te gândești?

Observ felul în care Curtis îl privește. E un test ca să vadă cât de repede răspunde. Dacă s-a înarmat deja.

— Sunt o grămadă de bețe și cazmale afară, spune Brent.

Și pioleți.

Ochii negri ai lui Brent privesc într-ai mei.

— Și pioleți!

— Of, Doamne! Îmi imaginez o siluetă întunecată stând în spatele uneia dintre numeroasele uși închise, cu pioletul ridicat și pregătită.

Deschid gura ca să le spun că lipsește. Dar Brent încă se uită la mine. *El* l-a luat? L-am judecat deja dar, dacă el le-a luat, e mai bine dacă va crede că nu ne dăm seama de asta.

— Ai ceva în camera ta? spune Curtis.

— Șurubelnița mea, zice Brent.

— Du-te după ea!

Brent dispare.

În clipa în care se închide ușa, Curtis se apleacă mai aproape de mine.

— Ai încredere în el?

Ezit. Cunosc fiecare centimetru al corpului lui Brent, dar îl cunosc cu adevărat pe e/? Acum, după zece ani? Nu pot uita privirea lui de noaptea trecută.

— Tu ai?

— Nu sunt sigur. Curtis scotocește prin rucsacul lui.

— Știi pioletul acela vechi de pe peretele de la parter?

— Da?

— A dispărut.

Curtis își ridică brusc capul.

— De când?

— Am observat asta doar la cină.

Mă simt prost acum, pentru că n-am menționat asta mai devreme.

Înjură și scoate o șurubelniță mare cu un mâner violet de plastic – chiar cea pe care am împrumutat-o de la el acum zece ani.

— Poftim, ia asta.

— Dar tu?

— *Ia-o!*

O iau.

— Ascultă, dacă sora mea e în spatele a tot ce se întâmplă, atunci stai departe de ea, bine? Lasă-mă

pe mine să mă ocup de ea.

E ca un coșmar. Ideea că s-ar întoarce din morți. Ca să facă… ce, mai exact?

Curtis aruncă o privire îngrijorată înspre ușă.

— Brent ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Milla, ai încredere în mine?

— Eu… Nu știu! Am nevoie de timp ca să înțeleg ce mi-ai spus.

— Uite ce e, de acum înainte, voi face tot ce pot ca să fiu complet sincer. Dar trebuie să ai încredere în mine. După ce ieșim pe ușa aceea…

Se aude un țipăt de pe coridor. Un țipăt ascuțit de femeie.

Trag tare de ușă ca să o deschid și ies, cu genunchiul care mă doare aproape cedând sub mine, ca să o văd pe Heather mânuind pioletul care lipsea.

Așadar, ea a aranjat totul. Ea și Dale.

Brent stă la câțiva metri de ea, pe coridor, cu mâinile ridicate și șurubelnița într-o mână. De partea cui e el?

Heather îl învârtește în direcția mea. Poate fi vechi, dar tot ar provoca răni grave. Ridic șurubelnița. Piolet contra șurubelniță. Nu cred că am vreo șansă.

Curtis e undeva în spatele meu, înarmat doar cu mâinile goale.

De ce face Heather asta? Unde e Dale? Și cine are toate cuțitele? Vreau să mă uit în spatele meu, pe coridor, dar nu îndrăznesc să-mi iau ochii de la Heather. Va trebui să am încredere că mă va apăra Curtis.

Heather își fixează privirea pe șurubelnița mea.

— Stai!

Degetele îi sunt albe pe mâner. Dacă fac o mișcare, simt că-l va roti.

Se sting luminile.

CAPITOLUL 48
Cu zece ani în urmă

Chipul Saskiei sclipește în fața ochilor mei în întuneric, luminat în verde și portocaliu, în timp ce dansăm pe scena barului Glow.

Luminile stroboscopului sunt reflectate de corsetul ei argintiu. Fiecare tip din locul acesta o privește, deși ea pare complet inconștientă de asta – sau e atât de obișnuită cu asta că nici măcar nu mai observă?

Noi două părem să jucăm un joc de-a Ultima Femeie care Rămâne în Picioare. Până acum mă descurc bine, adică nu am consumat deloc alcool; dar cred că nici ea nu a făcut-o. E evident că nu am să o îmbăt suficient cât să-i afectez performanța de mâine, dar poate o obosesc. M-am culcat devreme noaptea trecută și faptul că am jonglat cu trei slujbe m-a antrenat mult la funcționarea cu doar câteva ore de somn. Sper că ea nu va rezista la fel de bine.

Tot mă va învinge.

Dansăm până se oprește muzica. Paznicii ne mână spre ieșire. Eu și Saskia schimbăm priviri când ieșim pe stradă.

E o tensiune între noi. Mâine vom fi rivale. Nu văd cum vreuna dintre noi ar putea ajunge pe primul sau al doilea loc. Probabil că va câștiga Odette, urmată de Claire Donnahue. Claire a fost cea mai tare azi pe rampă. Nu am văzut-o în seara asta. Trebuie să fi stat în casă – deșteaptă fată. Oricum, dacă nu reușesc o rotire care schilodește, printr-o minune, Saskia va ajunge pe locul trei. Unele dintre celelalte fete au făcut și ele mișcări serioase mai devreme. Mă îndoiesc că voi ajunge măcar pe locul patru. Singura mea speranță e să încerc o rotație care schilodește. Sau măcar să le fac pe Saskia și pe Odette să creadă că am să fac una.

Ne apropiem de locuința Saskiei. Cineva e afară, ghemuit lângă cutia poștală. Julien. Ce face? Se îndreaptă când ne vede. Are ceva în mână – un marker. A scris ceva în franceză peste numele ei pe panoul cutiei poștale.

— Ce înseamnă asta? întreb.

— Curvă frigidă, zice Saskia.

Merg spre el cu pași mari și îi dau tare cu pumnul în burtă. Cade. În sfârșit, un beneficiu pentru că am un frate mai mare. Eu și Jake ne-am bătut tot timpul și am învățat de mică să îl lovesc cum trebuie ca să am timp să fug la mama.

Saskia mă privește în alt fel.

— De ce-ai făcut asta?

Nici eu nu știu.

— Eram singura persoană care nu a lovit pe nimeni în seara asta. M-am simțit exclusă.

Râde în hohote. Julien încă nu s-a ridicat.

Își scoate cheile de la ușă. La naiba! Ar trebui să o obosesc. Îmi amintesc ce a spus Dale despre Curtis mai devreme. Jocuri ale minții. Nu am fost niciodată genul de persoană care să le joace, dar ori fac asta, ori plec acasă pentru a plânge. La ce s-ar aștepta Saskia cel mai puțin acum? De vreme ce suntem atât de asemănătoare, logica îmi sugerează că tot ceea ce m-ar surprinde pe mine ar surprinde-o și pe ea.

Prietenia.

— Tocmai mi-am dat seama, îi spun. Nu mi-ai văzut niciodată locuința. Vrei s-o vezi?

Ea se întoarce bănuitoare.

— Probabil că ar trebui să dorm.

— De ce? Ești speriată de ce se va întâmpla mâine?

A funcționat la mine și funcționează și la ea acum. Braț la braț, continuăm să mergem pe stradă. Mă uit peste umăr ca să mă asigur că Julien nu ne urmărește. Încă e jos.

Fulgii de zăpadă plutesc în liniște în jurul nostru.

Saskia își ridică privirea spre cer.

— Va ninge mai mult acolo, mai sus.

— Sper că vor pregăti rampa.

— Vor trebui să facă asta.

Picioarele noastre – ale mele în teniși, ale ei în cizme drăguțe căptușite cu blană – alunecă de sub noi. Polei. Chicotim și ne agățăm una de cealaltă pentru echilibru.

— Fix de asta am nevoie, spune ea. Să-mi rup glezna înainte de Britanice.

E clar că amândouă ne putem gândi doar la Britanice.

— Sper să nu ningă mâine, spun eu. Nu cred că aș putea să fac o rotație care schilodește pe viscol.

Nu știu să mint – fratele meu îmi spunea asta întotdeauna – dar Saskia îmi aruncă o privire pătrunzătoare și îi simt nesiguranța.

O conduc când trecem strada.

— Am ajuns.

Bag cheia în broască și deschid repede ușa apartamentului, simțindu-mă rușinată.

Ea pășește înăuntru.

— Ooo!

Râd.

— Asta a fost și reacția mea când l-am văzut.

Șaisprezece metri pătrați, cu un pat dublu care se trage din perete. Bucătăria – un mic frigider și o plită electrică cu două inele vechi – e în colțul de lângă ușă și poți intra în baie doar dacă ușa frigiderului e închisă. Atât am putut găsi așa de târziu în sezon.

Ne așezăm pe pat, pentru că am uitat să îl bag în zid mai devreme, încă simt mirosul orezului ars, de la cina din seara trecută.

Saskia se uită la mine de parcă se întreabă de ce am adus-o în cocina asta. La ce s-ar aștepta ea cel mai puțin să fac eu acum? Mă întorc din nou. La ce m-aș aștepta *eu* cel mai puțin ca *ea* să facă? Înainte să am o șansă să mă gândesc mai bine la asta, îi strâng bărbia cu mâna și o sărut, îi simt

mirarea sub forma unei mici tresăriri, apoi mă sărută și ea.

Nu am mai sărutat nicio fată până acum. Nu pe gură, așa. Buzele ei sunt mult mai moi decât ale lui Brent și sărută altfel. Mă aștept ca ea să se retragă, dar nu o face, așa că nu știu ce să fac. Se pare că ne jucăm de-a cine zăpăcește pe cine. Și știu ce se întâmplă când facem asta pe munte.

Dar ea e cu Odette. Ea va trebui să se retragă înaintea mea.

Dar, de când o cunosc eu, când s-a retras ea din ceva?

Printre gene, văd acei ochi albaștri și pătrunzători cercetându-mă. Foarte asemănători cu ai fratelui ei. O împing cu spatele pe pat și o sărut mai apăsat. Îmi deschide fermoarul de la geaca de snow-board, așa că îl deschid și eu pe al ei și îi trag puloverul peste cap. Ea râde și mă dezbracă până la sutien.

Degetele ei subțiri alunecă pe burta mea goală. Știe exact unde și cum să mă atingă și, spre mirarea mea, și eu par să știu cum să o ating – măcar reacționează. Dar cum rămâne cu Odette? Mă simt vinovată, dar va fi nevoie de mai mult decât asta ca să mă opresc acum.

Îmi spun că fac asta ca să câștig competiția – cea privată pe care o jucăm acum și cea publică de mâine. Îmi spun că o fac pentru că ochii care privesc în sus, la mine, ar putea fi ai lui Curtis.

Adevărul ar putea fi mai simplu. Toată iarna am simțit o fascinație stranie față de ea, și iată-mă mai aproape de ea decât mi-am imaginat vreodată. Oricât de nebunește ar suna după tot ce a făcut, cred că o iubesc. Doar un pic.

CAPITOLUL 49
În prezent

E beznă în coridorul înghețat. Toate simțurile mele se încordează pentru vâjâitul din aer care va preceda coborârea unei lame.

— Nimeni nu mișcă! țipă Heather.

Mă îndepărtez de sunetul vocii ei, cu brațele ridicate ca să îmi apăr capul – deși nu știu ce protecție mi-ar oferi brațele împotriva unui piolet.

Ceva foșnește în spatele meu. Tresar destul de tare ca să simt un junghi în genunchi.

— Pune pioletul jos.

E vocea lui Curtis. Cum de reușește să vorbească atât de calm?

Mă duc cu spatele spre el, iar el bâjbâie de-a lungul brațului meu după șurubelniță. Îl las să o ia. Cred că asta înseamnă că, până la urmă, am încredere în el.

Pășește în jurul meu și înaintează către Heather. Ce-o să-i facă?

— De ce m-ai adus aici? se vaită Heather. Ce vrei de la mine?

Se simte disperarea din vocea ei. Bâjbâi înainte până când ating umărul lui Curtis. Nu vreau ca el să o rănească.

— Curtis, nu e ea.

— Milla! mă avertizează Curtis.

Îl împing ca să trec pe lângă el, sperând că am înțeles totul corect.

— Milla, nu! spune Curtis.

Îl ignor.

— Heather? Aud cum îmi tremură vocea. Brent a auzit un zgomot și tu nu ai fost în camera ta.

Liniște.

— Brent? Vocea îmi tremură încă o dată.

— Sunt aici. Vocea lui Brent se aude de parcă ar fi departe. Am găsit două întrerupătoare, dar nu se întâmplă nimic. Iar a picat curentul.

Niște mâini mă prind de umeri, făcându-mă să tresar din nou.

— Unde e lanterna aia? îmi șoptește Curtis la ureche.

— Hm! În dormitor. Pe podea, lângă patul meu.

— Mă duc după ea. Îmi dă șurubelnița înapoi. Nu te mișca!

Simt un curent de aer în spatele meu în timp ce el se îndepărtează.

— Heather, îi spun eu. Ne sperii.

Niciun răspuns.

— Curtis a plecat după lanterna lui, îi spun.

Timp de câteva secunde lungi, singurul sunet e respirația noastră.

Simt alt curent de aer în spatele meu și coridorul se luminează. Curtis stă în cadrul ușii dormitorului meu cu lanterna Maglite. Heather se ghemuiește cu spatele la perete, strângând pioletul cu degetele. Brent e mai departe, pe coridor.

Pășesc înainte, cu mâinile întinse și tremurând vizibil.

— Heather!

Pioletul îi alunecă printre degete și cade pe podea. Ea se lasă în jos pe podea, după el, plângând tare, în hohote.

Brent se lasă în jos, ținându-se de piept.

— Heather, m-ai speriat de moarte.

M-aș ghemui lângă ea, dar nu pot să mă aplec. Pot să-mi pun doar mâinile care îmi tremură incontrolabil pe umerii ei.

— Vino aici! Brent o ridică în picioare și o ține strâns.

— Am găsit…

Între hohote de plâns, Heather încearcă să spună ceva.

— Ce? spun eu.

Ea inspiră zgomotos.

— O cameră. Arată cu un deget tremurând pe coridor.

— Ce fel de cameră?

Plânge prea tare pentru a vorbi. Mă uit neputincioasă la Brent.

— Poți să ne arăți? spune Brent.

Ea își înăbușă un hohot de plâns și dă din cap. Brent ridică pioletul. Și îi dă lui Heather șurubelnița lui. Curtis înțepenește, dar nu spune nimic. Heather ne conduce pe coridor. Curtis o urmează, luminând calea. Eu șchiopătez în urma lor, scrâșnind din dinți din cauza durerii, cu Brent în spate.

Umbrele noastre saltă de-a lungul peretelui. Patru siluete. Una cu un piolet.

Sper că lanterna are destulă baterie. Heather merge pe latura stângă, trece de baia în care am găsit-o mai devreme și se oprește la următoarea ușă.

Aș fi putut jura că asta a fost încuiată înainte. Și, când ea împinge ușa și Curtis o luminează cu lanterna, știu că n-am mai văzut camera asta până acum.

— La naiba, șoptește Curtis.

CAPITOLUL 50
Cu zece ani în urmă

Un ciocănit în ușa apartamentului meu mă trezește. Saskia se agită în pat, lângă mine, la bustul gol și probabil la fel de dezbrăcată ca mine.

— Milla?

O, Doamne! E vocea lui Brent. Mă ridic cu greu din pat și îmi caut hainele.

Mă aștept ca Saskia să fie la fel de îngrozită ca mine să fie prinsă așa, dar ea nu se mișcă. Îmi iau puloverul de pe podea și îl trag peste cap.

— Pune niște haine pe tine!

Ochii îi sclipesc.

— De ce?

— Pentru că așa vreau eu!

Ea zace acolo, zâmbind așa cum a făcut-o de multe ori în iarna asta.

— Milla! strigă Brent. Haide! Trebuie să fac pipi!

Saskia își înăbușă un râs.

— Așteaptă un minut! Îi arunc Saskiei sutienul și chiloții și îmi bag picioarele în blugi în mare grabă.

Brent bate în ușă.

— Grăbește-te!

Saskia încă nu s-a mișcat din pat. Înfrântă, deschid ușa. Brent are placa de snow-boarding cu el și își poartă tot echipamentul. Își aruncă placa și rucsacul pe covor, intră grăbit și încremenește la mijlocul pasului când o vede.

Ea e în mijlocul patului, cu sânii goi la vedere deasupra plăpumii. Îi face semn cu mâna delicată.

— Bună, Brent!

Brent se întoarce spre mine, mut de uimire. Se uită încă o dată la ea și intră în baie.

— Îmbracă-te! îi spun ei. Te rog!

Își întinde brațele deasupra capului și cască.

— Imediat!

Trage apa la toaletă și apa țâșnește din robinete. Saskia așteaptă până când Brent iese din baie, apoi se întinde din nou și se dă jos din pat complet goală.

Bietul Brent nu știe unde să se uite. Își ridică sutienul negru de dantelă și chiloții, și se îmbracă dându-se în spectacol. Îl surprind pe Brent uitându-se fără să vrea și nu îl învinovățesc. Chiar e superbă. Nu e slabă ca un manechin – bineînțeles că e mai slabă decât mine, dar e tonifiată și puternică. Pielea ei e netedă și bronzată. Trebuie să fie un bronz artificial; brațele și picioarele mele nu au mai văzut soarele de câteva luni.

Brent se forțează să mă privească. Cu o voce chinuită, spune:

— Trebuia să urcăm împreună?

Se uită la mine de parcă aș fi o străină.

CAPITOLUL 51
În prezent

Camera are o strălucire chihlimbarie la lumina lanternei lui Curtis. E un birou lung în mijlocul ei, cu șase ecrane de fiecare parte.

— Camera de control, spune Curtis.

Simt din nou acel miros. Parfumul. Mă uit la Curtis și văd că și el îl simte. Pălește și se sprijină de perete.

La capătul cel mai îndepărtat al camerei e o saltea. Cu o pernă și două plăpumi. Inima începe să îmi bată foarte repede. Cineva a dormit aici. Dar cine? Arunc o privire spre ușă și Brent trebuie să se gândească la același lucru, pentru că verifică fiecare direcție pe coridor și închide ușa încet în urma noastră. Poate fi beat, dar rezistă bine.

Curtis se holbează la saltea cu o privire chinuită.

Mă întorc spre Heather.

— Cum ai găsit camera asta?

— Ți-am spus, am auzit un zgomot. Își înăbușă alt hohot de plâns. Am crezut că putea fi Dale așa că am mers să-l caut.

— Și ușa asta a fost deschisă? Larg deschisă?

Ea dă din cap.

— Când ai luat pioletul?

— În după-amiaza asta, când voi ați mers la căsuța telefericului. Am fost speriată. Își îndreaptă privirea spre mine și simt că vrea să spună că a fost speriată de Curtis. Am hotărât să-l pun în camera mea, în caz că aveam nevoie de el.

Genunchiul meu nu suportă să fie îndoit. Întind mâna în jos, cu grijă, ca să apăs salteaua cu palma.

— E rece.

Asta e o ușurare.

— Poate că personalul doarme aici câteodată, spune Brent.

Vreau să cred asta. Alternativa e mult mai înspăimântătoare.

— Atunci cine a descuiat ușa?

Sub birou e un frigider de bar. Brent îl deschide și ne uităm înăuntru. Lapte, brânză, șuncă. Câteva mâncăruri gătite. Pe biroul de deasupra e un cuptor cu microunde. O pungă de plastic de la Carrefour de lângă el conține cereale, pâine și fructe. Un castron, o farfurie și niște tacâmuri sunt în apropiere.

Mă trece un fior.

— Ușa de alături, șoptesc. Baia. Nu credeți…?

Curtis clipește ca și cum s-ar trezi dintr-o transă. Deschide ușa și iese pe coridor. Ieșim pe furiș după el. Luminează cu lanterna clanța ușii învecinate, rămânând pe loc de parcă i-ar fi frică să o atingă. Și eu mă tem. E cineva acolo?

E sora lui acolo?

Brent atinge clanța, încă strângând pioletul cu cealaltă mână. Ușa se deschide și Curtis luminează repede pereții cu lanterna. Camera e goală și mirosul e mult mai slab decât a fost în după-amiaza asta. Amintindu-mi cum s-a blocat ușa, stau în cadrul ușii, proptind-o ca să rămână deschisă.

Ne întoarcem în camera de control. Brent merge pe lângă ecrane, mișcând fiecare mouse pe rând, dar ecranele rămân goale.

— Nu e curent.

Îmi trec o grămadă de gânduri prin minte. Oare cineva a lăsat ușa descuiată intenționat pentru că a vrut ca noi să găsim camera asta? Sau a fost un accident?

— Heather a spus că a auzit un zgomot, zic eu. Poate că cineva se mișca pe aici, iar Heather a deranjat acea persoană, așa că a trebuit să plece în grabă.

— Și a oprit curentul ca să nu putem folosi computerele, spune Brent. Posibil.

Curtis stă în cadrul ușii, cu fața încremenită.

— Atunci unde e acea persoană acum? zice Brent.

— Are o grămadă de camere în care să se ascundă, îi răspund.

Curtis se uită de la mine la Brent.

— Dă-mi pioletul!

Brent stă o clipă. Și i-l dă.

Curtis îmi dă lanterna.

— Ține-o!

Înainte să-mi dau seama ce va face, el apucă pioletul cu ambele mâini și dă cu el în ușa de pe partea cealaltă a coridorului.

— Hei! îi spun. Vezi dacă se deschide mai întâi.

Curtis face un pas în spate, respirând greu.

Încerc clanța.

— E încuiată!

Curtis lovește din nou cu pioletul. E nevoie de vreo șase lovituri ca să facă o gaură destul de mare pentru a vedea prin ea. Îmi smulge lanterna și luminează înăuntru. Înjură și îmi dă lanterna înapoi. Lumina ei slăbește în fiecare minut dar nu îndrăznesc să precizez asta.

Umerii lui Curtis se ridică; sudoarea îi sclipește pe frunte. Întind mâna ca să îl ating, apoi mă gândesc că nu e bine. Răsucește clanța următoarei uși, apoi o lovește cu pioletul. Noi, ceilalți, rămânem în spate, în timp ce el lovește acea ușă și următoarea.

Lanterna e pe cale să se stingă; mă doare piciorul; sunt foarte obosită. Și dacă eu sunt obosită… Curtis se clatină pe picioare în timp ce dă următoarea lovitură.

Îi ating umărul cu precauție.

— Destul!

El se lasă în jos, cu fruntea pe lemn.

— Uite ce e, îi spun eu. Nu mai putem face nimic acum, decât să ne încuiem în dormitoarele noastre și să dormim. Mâine, în zori, plecăm de aici.

Fără să scoată un cuvânt, Curtis se întoarce pe coridorul întunecat, cu pioletul în mână. Șchiopătez în urma lui, luminând calea.

Când ajungem la dormitorul lui Curtis, el deschide ușa larg.

— Stai aici, Milla!

Nu e o întrebare. Intru șchiopătând. Și mă întorc ca să mă uit la Heather. Nu cred că Heather ar trebui să fie singură acum.

— Voi sta eu cu ea, spune Brent.

Îi arunc o privire lui Curtis. Îmi imaginez ce ar fi dacă Dale ar apărea noaptea și i-ar prinde împreună.

Sau Brent știe că Dale nu va apărea?

— Bine!

Curtis închide și încuie ușa în urma noastră și stă cu spatele pe lemn. În ochii lui văd vinovăție, frustrare, suferință. Ia toată povara pe umerii lui; se învinovățește pentru că ne-a adus aici. Pentru că m-a adus pe *mine* aici, în special. Vreau să-mi întind mâinile spre el și să-l ușurez de o parte din povară, dar falca lui încordată mă face să rămân departe.

Curtis își ridică privirea.

— Unde vrei să dormi?

Și, uite așa, lumea de afară nu mai există. Suntem doar noi doi.

— Aici? El gesticulează spre patul mai îndepărtat. Sau cu mine?

Îmi amintesc suferința provocată de trădarea lui, dar răspunsul e ușor.

— Cu tine.

Curtis se uită la paturi pentru un moment, apoi pune două saltele înguste de pe rama de lemn pe podea. Una lângă cealaltă, ocupă toată lățimea camerei.

Se uită la mine.

— Probabil, ar trebui să dormim.

— Îmi spui să nu pun mâna pe tine?

Pentru prima dată în toată noaptea, îi apare un scurt zâmbet pe față.

— Poate că da.

Pășesc spre el.

— Ar fi trebuit să știi până acum că nu primesc ordine de la tine.

Zâmbetul lui apare din nou.

— O, știu asta. Ia lanterna din mâna mea și o pune pe podea, în colț, încă aprinsă. Întinde-te!

Îmi dau jos geaca de snow-boarding și mă fac comodă pe saltea.

El își dă jos geaca și se lasă în jos, lângă mine. Trage plăpumile peste noi, apoi stinge lanterna.

— Economisim bateria.

Întind mâna în întuneric pentru a-i atinge fața.

— Milla!

— Sărută-mă!

— Nu mă vrei așa. Vocea lui e răgușită. E un haos în mintea mea.

— Știu! Și într-a mea e la fel. Îmi plimb vârful degetului pe gura lui.

CAPITOLUL 52
Cu zece ani în urmă

Buzele moi ale Saskiei le ating ușor pe ale mele. Observ privirea îngrozită a lui Brent și mă îndepărtez brusc.

— Mersi pentru noaptea trecută, spune ea.

— Nu înțeleg, zice Brent. Voi două sunteți împreună?

— Nu, spun eu.

— Da, spune Saskia.

Brent își ridică placa de snow-boarding.

— Ne vedem acolo sus, Milla!

— Stai! strig eu.

Dar el pleacă fără să se uite înapoi.

Saskia rânjește.

— Ups!

Poate că am iubit-o noaptea trecută, dar acum o urăsc din nou. Oricum, ar fi fost rău dacă Brent ne-ar fi găsit așa, dar ea tocmai a făcut totul de un milion de ori mai rău – și știe asta.

Trebuie să-i șterg îngâmfarea de pe față.

— O să-i spun lui Odette exact ce mi-ai făcut astă-noapte.

O privesc, așteptând o reacție, dar văd doar curiozitate. Se întreabă ce a însemnat noaptea trecută pentru mine sau dacă am curajul să îi spun lui Odette.

— Heather și Julien au dreptate, îi spun eu. Ești o curvă egocentrică și superficială căreia nu îi pasă de nimeni în afară de ea însăși.

Încă rânjind, Saskia se agită ca să intre în blugi.

Mă întorc cu spatele la ea. Tara și Jacinta; Heather și Dale; Curtis și Brent. Ne-a rănit pe toți. Nu pot să o las să scape basma curată. Doar că va reuși, nu-i așa? Întotdeauna reușește.

De-abia conștientă de ceea ce fac, pregătesc cafeaua. În spatele meu, ea continuă să se îmbrace. Nu ar trebui să fac asta, dar am s-o fac.

Îi înmânez cafeaua și aștept până o termină.

— Sper să-ți rupi gâtul, îi spun.

Îi piere zâmbetul. Ceva sclipește în ochii ei albaștri. Își închide fermoarul gecii de snowboarding și iese pe ușă.

Oare am supărat-o, în sfârșit? Nu sunt sigură. Chiar și după intimitatea noastră de mai devreme, nu o înțeleg mai bine.

Inima încă îmi bate tare când intru în telecabină. Nu ar fi trebuit să fac asta. Nu înaintea unui mare eveniment ca acesta. Am mers prea departe.

Of, la naiba! Odette e ultima persoană pe care vreau să o văd acum. Mă retrag când ea înaintează ca să mă sărute pe fiecare obraz. Oare poate să simtă mirosul prietenei ei pe mine?

— Ai văzut-o pe Saskia? spune ea.

Eu înghit în sec.

— Nu!

— Trebuia să ia micul dejun la mine.

Odette pare îngrijorată și îmi amintesc cum a ieșit brusc din barul Glow azi-noapte. Încă nu știu de ce se certau.

Uitându-mă deasupra capului ei, scrutez oamenii care stau la coadă și așteaptă să se îmbarce în telecabină. Oare Saskia e printre ei? Orice s-ar întâmpla, trebuie să ajung la Saskia înainte ca Odette să ajungă la ea și să-i spun că nu am vorbit serios azi-dimineață. Odette nu poate afla că ne-am petrecut noaptea împreună. Ar suferi prea mult.

— Pari foarte speriată, spune Odette.

Simt că îmi iau foc obrajii. Ochii ei cenușii întotdeauna par să observe lucruri pe care nimeni altcineva nu le observă.

Mă conduce până la geam.

— Nu mai vorbi! Uită-te la munți și concentrează-te! Întotdeauna fac asta înaintea unei competiții.

Am greșit ieri. Odette nu e ca Saskia. Îmi dau seama că se simte prost, pentru că intră fără invitație într-un concurs britanic. Cum a spus, o face doar pentru că are nevoie de puncte.

În mijlocul stației, mergem pe platou până la rampă. Saskia nu e acolo și nici ceilalți, ceea ce e ciudat. Ne înscriem și ne luăm bavetele.

— Hai să ne încălzim! spune Odette.

Nu mă pot concentra. Unde sunt toți? Pierd încălzirea. Dacă Brent va întârzia, va avea mari probleme cu sponsorul. Fetele de la Smash sunt aici, în forță, în gecile lor portocalii-deschise, oferind doze de băutură tuturor celor care le acceptă. Odette se tot uită la ceasul de pe o parte a căsuței telefericului și îmi dau seama că e la fel de nedumerită ca mine.

Chiar înainte de a începe prima rundă de încălzire, Curtis apare în vârful rampei. E pe placă – trebuie să fi coborât de pe ghețar. Eu și Odette ne grăbim să ajungem la el.

— Unde sunt ceilalți? întreb.

Curtis se uită în jur.

— Brent nu e aici?

— Nu!

Pare preocupat de ceva.

— A fost pe ghețar. A spus că vine. Heather era cu el.

— Heather? spun eu.

— Saskia era acolo? zice Odette.

— Cred că da. Curtis se uită în altă parte. Dar n-am văzut-o.

Curtis mă mustră din nou. Există un singur motiv pentru care Saskia ar fi urcat până acolo. Să încerce o rotație care schilodește în zăpada proaspătă. O încercare disperată în al doisprezecelea ceas, din cauza minciunii mele de ieri.

Cum a ajuns să urce Brent până acolo cu ea? L-a mituit să o supravegheze așa cum l-a mituit pe Dale? După dimineața asta, nu cred că Brent ar

ajuta-o nici dacă ea l-ar plăti. Decât dacă Brent ar ajuta-o să se răzbune pe mine. Dar Brent nu e așa, sau e?

Și de ce a fost Heather acolo? Ea nu urcă niciodată acolo. Saskia trebuie să fi trecut pe la locuința lor în dimineața asta, după ce a plecat de la a mea, ca să își ia echipamentul de snowboarding. Poate că ea și Heather au început să se certe din nou. Și Brent le-a auzit și a trebuit să le separe sau ceva de genul acesta. Dar sunt sigură că s-ar fi certat acolo, nu pe ghețar.

— Și Dale? întreb.

— E în spital, spune Curtis.

— Ce?

— Și-a rupt mâna noaptea trecută.

— O, nu!

Așadar, acesta e sfârșitul sezonului lui Dale – și, posibil, al unora sau al tuturor contractelor lui de sponsorizare.

— *Chemare urgentă pentru Brent Ellis!* spune comentatorul. *Dacă Brent e aici, îl rog să se înscrie și să-și ia baveta.*

Mă uit prin jur. Oamenii din mulțimea de jos se liniștesc pentru că și ei se uită în jur după el. Unde naiba e?

— *Îi așteptăm și pe Curtis Sparks și pe Dale Hahn.*

Îi dau un ghiont lui Curtis.

— Ar fi bine să te înscrii.

Curtis nu pare să mă audă. Nu văd ceasul de aici, așa că mă uit în jur ca să întreb pe cineva și o văd pe Claire Donnahue, cu placa de snowboarding și casca acoperite cu autocolante Casio.

— Știi cât e ceasul? îi spun.

Își trage mânșeta mănușii pentru a descoperi un ceas argintiu sclipitor, marca Baby-G.

— 9:30!

— Mersi! Mai e o jumătate de oră până la încălzirea mea. Mă întorc din nou spre Curtis. Concurezi, nu-i așa?

Își desface fermoarul părții de sus a gecii și își bagă mâna înăuntru pentru a-și atinge umărul. Crispându-se, merge să discute cu tipul de la biroul de înscrieri.

Se întoarce fără baveta lui.

— Nu concurezi? îi spun.

— Nu!

Mă uit la el, șocată.

— Paznicii de noaptea trecută?

— Ei l-au distrus, dar aveam probleme cu el de ceva vreme.

Mă simt iar vinovată când îmi amintesc cum m-a tras în timpul cursei de ieri.

— Doamne, îmi pare foarte rău.

— Nu e sfârșitul lumii.

Dar, după expresia feței lui, *e.*

Își ridică privirea spre ghețar. E clar că sora lui a făcut ceva, pentru că el e foarte tulburat. Se întinde o umbră pe pantă în timp ce plutește un nor deasupra, iar muntele se învinețește înaintea ochilor mei. Ce s-a întâmplat, mai exact, acolo sus?

CAPITOLUL 53
În prezent

Ating ușor salteaua din spatele meu. Curtis nu e acolo. O durere arzătoare îmi străpunge genunchiul în timp ce mă ridic. Îmi mușc buzele ca să nu țip.

— 'Neața!

Și iată-l pe Curtis lângă fereastră, deja îmbrăcat. Slavă Domnului! Fiecare parte din corpul meu își amintește presiunea corpului lui. Pare îngrijorat.

— Se adună norii.

— Va ninge?

— Cred că da.

Mă ridic în picioare și mă clatin în timp ce simt mai multă durere urcându-mi pe picior.

— Cum mai e genunchiul? spune Curtis.

Îmi suflec cracul pantalonilor termali pentru a vedea.

— Doamne!

E cu jumătate mai lat decât de obicei. Încerc să îl îndoi. La naiba, doare!

— Poți să-mi dai Ibuprofenul? O, nu! Au mai rămas două. Mai ai?

— Nu! Îmi pare rău.

— Brent s-ar putea să mai aibă.

Curtis își ridică o sprânceană. E adevărat; Brent nu e genul de tip care să umble cu trusa de prim ajutor după el. Beau apă după pastile. Puțina ușurare pe care mi-o oferă va dispărea peste vreo șase ore.

— Am nevoie de hainele din dormitorul meu, spun eu.

— Vin cu tine, spune Curtis.

Cu șurubelnița în mână, deschide ușa și înfruntăm coridorul. Îmi trag geaca de snow-boarding și pantalonii peste pijamaua termală. Și șosetele de snow-boarding, încercând să nu mă uit la bășici. Îmi chiorăie stomacul.

— Aș ucide pentru o cafea acum.

— A venit curentul.

— Serios?

Curtis aprinde becul ca să îmi arate.

— De ce…?

— Ori au nevoie de el, ori se joacă cu noi.

Facem un schimb de priviri. Sora lui adora să se joace cu oamenii.

Am nevoie de toată concentrarea pentru a ignora durerea din genunchi.

— Care-i planul? întreb.

Asta e o calitate a lui Curtis. Știu că va avea unul.

— Îl căutăm pe Dale, dar repede. Pentru că dacă a fost acolo peste noapte…

— Da!

— Apoi ne dăm seama dacă poți coborî până jos. Dacă nu poți, ne putem împărți. Doi dintre noi coborâm și ceilalți doi așteaptă ca aceștia să pornească telefericele.

Există o problemă evidentă cu această idee. El și Brent ar trebui să plece, lăsându-mă aici cu Heather, și încă nu știm dacă ea și Dale sunt implicați în asta.

— Aș putea coborî singur, spune Curtis.

— Nu! În niciun caz.

Pe un teren ca acesta se coboară cu un tovarăș, pentru că sunt tot felul de pericole. Crevase, avalanșe, stânci. Stratul de zăpadă va fi neuniform, cu stânci zimțate ieșind prin el și când va începe furtuna, nu va putea să vadă nimic. Dacă va da de necaz, nimeni nu va ști.

Îmi pun genunchiera peste pantalonii de snow-boarding.

— Pot coborî.

— Măcar lasă-ne pe mine și pe Brent să facem căutarea.

— Nu! Rămân cu tine.

— Bine! Curtis pare ușurat. Dar trebuie să pornim, pentru că nu vrem să fim blocați la

jumătatea drumului când începe furtuna.

Când ieșim pe coridor, bate la ușa lui Heather.

— Hei, suntem noi!

Brent deschide ușa, cu părul ciufulit și cu cearcăne.

— Ai reușit să dormi? spune Curtis.

— Ca s-o zic pe-a dreaptă, dacă aș avea niște Smash, l-aș bea, spune Brent.

— N-a dat Smash faliment acum câțiva ani? spun eu.

— Ba da, zice el. Ar fi trebuit să vină cu o aromă mai bună.

— Ce mai face Heather? întreabă Curtis.

Brent deschide ușa larg. Au făcut același lucru pe care l-a făcut Curtis cu saltelele – le-au poziționat una lângă alta pe podea. Heather e ghemuită pe cea mai apropiată, înlăcrimată și îndurerată, cu mâinile încleștate pe plapumă. Oare Brent a aranjat saltelele așa ca să o poată ține în brațe? Sunt impresionată – dar nu surprinsă. Brent e un tip foarte drăguț. Și, probabil, simte mai multă afecțiune pentru ea decât a simțit soțul ei.

Heather deschide ochii. Și îi închide din nou când vede că suntem doar noi. Se întoarce cu fața în altă parte.

Curtis îi face semn lui Brent să vină pe coridor.

— A dormit?

Brent își coboară vocea.

— Nu, e distrusă. Își freacă ochii. Care e planul?

— Vine furtuna. Îl căutăm repede pe Dale și plecăm de aici. Curtis îmi aruncă o privire. Dacă Milla crede că îi va rezista genunchiul.

— Va rezista, îi spun eu.

Brent pare nesigur.

— E un drum lung. Avem curent. Ce-ar fi să vedem care-i treaba cu computerele?

— Sigur vor avea nevoie de o parolă, spune Curtis.

— Merită să încercăm, zice Brent. Dacă intru, pot să trimit un e-mail stațiunii și vom porni

telefericul.

Curtis dă din cap.

— Bine! Venim și noi mai târziu. Dar ai grijă, bine?

Strângând șurubelnița, Curtis mă ajută să merg pe coridor.

— Trebuie să mâncăm ceva înainte să ieșim. Mă conduce în restaurant. Stai aici și văd eu ce găsesc.

Deschid gura ca să protestez.

— Bine!

Nu am stat în picioare mai mult de cinci minute, dar deja îmi simt genunchiul mai umflat și trebuie să mi-l odihnesc pentru lungul drum până jos.

Curtis pleacă în fugă.

Cerbul privește amenințător în restaurant cu ochii lui înfiorători. Nu-l mai suport. Șchiopătez până la șemineu, sperând că nu e înșurubat. De aproape, ochii lui nici nu se potrivesc. Unul de un căprui-închis sticlos, celălalt e negru, de parcă s-ar fi spart și cineva i-ar fi făcut o reparație proastă. Apuc placa de lemn de fiecare parte. E bine; se mișcă. Ceva iese șerpuind din spatele ei. Un cablu. Cam la același nivel cu ochiul stâng al cerbului.

Încă o dată, simt că podeaua se mișcă sub mine. Mă uit înăuntrul ochiului negru și sticlos. E ceea ce cred că e?

CAPITOLUL 54
Cu zece ani în urmă

Degetele lui Odette se sucesc și se îndoaie în mănușile ei verde lămâie.

— S-a antrenat pentru asta toată iarna. Unde e?

E atât de îngrijorată din cauza Saskiei, că e greu de crezut că a obținut 9,4 la ultima rundă. După felul în care se uită la mine, pare că știe mai mult decât îi arăt eu. Nu trebuie să afle ce am făcut.

Nu-mi vine să cred că Saskia nu a apărut. Am mers prea departe în dimineața asta. Mă gândesc la starea în care trebuie să fi fost ea după ce a plecat din locuința mea. La asta, combinată cu minciuna mea despre rotația care schilodește. I-am întins o cursă.

Curtis stă pe un nămete, într-o parte. Odette merge ca să-l ia din nou la întrebări.

Nici Brent nu a apărut. De ce? Să nu fie din cauza mea.

Privesc competiția bărbaților fără să văd ceva cu adevărat. Odette se întoarce grăbită.

— *Și, în vârful rampei, fetele se adună pentru finală!*

Comentatorul vorbește ca și cum ar fi băut mai multe doze de Smash la micul dejun – sau a învățat să comenteze urmărind cursele de cai.

— O *avem pe Claire Donnahue în roșu, pe Odette Gaulin în verde, pe Milla Anderson în albastru…*

Habar n-am cum am ajuns în finală. Funcționez pe pilot automat.

— Faci o rotație care schilodește? întreabă Odette.

Celelalte patru fete privesc în direcția mea.

— Probabil, răspund.

Odette verifică panta, uitându-se după Saskia chiar și acum.

— Ar trebui să fie aici. Milla, știi ceva? Dacă știi, te rog, spune-mi.

Pot să am încredere că Brent și Saskia nu vor spune nimic? Poate în Brent pot să am încredere. În Saskia, nu prea. Oare ar trebui să-i spun lui Odette măcar că am văzut-o în dimineața asta? Pentru că, dacă se va afla mai târziu, va părea ceva dubios. Deschid gura.

— Noaptea trecută, încep eu.

— *Odette Gaulin!* strigă comentatorul.

Of, la naiba! A fost o sincronizare proastă. Sau poate o sincronizare bună, pentru că m-a scutit de un răspuns.

— Ce? spune Odette.

— Îți spun mai târziu, îi zic.

— Ce să-mi spui?

Acum pare îngrijorată. Nu ar fi trebuit să spun nimic.

— Du-te!

Se întoarce fără tragere de inimă și își verifică legăturile. Dă din cap de parcă ar vrea să și-l limpezească. La prima încercare, își face obișnuita apucare a cozii, apoi se îndreaptă cu viteză spre zidul din față și se rotește cu susul în jos. Apoi se lovește de marginea rampei, cu fața înainte.

Un suspin iese din mine și din majoritatea spectatorilor, dar ce e mai rău abia acum urmează. Corpul ei încă e direct deasupra capului și se înclină încet în direcția greșită. Gâtul ei se îndoaie spre spate la un grad incredibil până când corpul ei se răstoarnă într-un mod îngrozitor și alunecă pe perete până pe podeaua rampei.

— *Ooo! O cădere îngrozitoare a lui Odette Gaulin!* strigă comentatorul.

CAPITOLUL 55
În prezent

Curtis intră în restaurant cu o banană în fiecare mână.

— E tot ce am găsit.

Îmi pun degetul la buze. Vede capul cerbului și se încruntă. În liniște, îi arăt cum cablul subțire coboară pe perete între panourile de lemn, deasupra poliței de pe cămin, apoi mai jos, până la o priză de alimentare de deasupra plintei.

— E o cameră de filmat? șoptesc. E ridicol că simt nevoia să șoptesc. Dacă ne-a urmărit cineva, atunci m-ar fi văzut ridicând-o.

— Probabil.

— Poate avea și sunet?

— Poate. Curtis apucă placa de lemn, evident tentat să o smulgă din perete, chiar dacă, în cele din urmă, o lasă atârnând acolo și mă trage pe coridor.

— O cameră normală de supraveghere nu ar fi ascunsă așa, spun.

— Nu!

— Crezi că mai sunt și altele?

Închide ochii.

— Ar putea fi peste tot. Ne-ar putea vedea de pe laptop, de pe telefon, de pe orice.

— Dar de ce?

— Încă nu am răspunsul pentru asta. Dar cred că de-asta a pornit curentul din nou. Poate că bateria durează doar câteva ore. Haide! Cu cât terminăm căutarea asta mai repede, cu atât putem pleca de aici mai repede.

— N-ar trebui să-l avertizăm pe Brent? spun eu.

Curtis își mușcă buza.

— Trebuie să știe.

Deși Curtis nu are încredere în Brent, eu am. Cred că am.

Curtis îmi înmânează bananele.

— Așteaptă aici! Mă întorc imediat!

Pleacă în fugă.

Continui să merg pe coridor, pe lângă dulapurile pentru schiuri, până la intrarea principală, descojindu-mi banana pe drum. Vreau să văd cum e vremea pe partea asta a clădirii.

Echipamentul nostru de snow-boarding e într-o grămadă de lângă ușă. Îmi ridic mănușile. La naiba! Încă sunt umede de ieri. La fel și ghetele mele de snow-boarding. Ar fi trebuit să le punem lângă foc, ca să se usuce noaptea trecută. Îmi bag bietele picioare în ghete, îndoindu-mi genunchiul rănit cât de puțin pot. Tălpile interioare sunt înghețate, dar măcar frigul mă face să mai uit de băsici.

Curtis aleargă spre mine.

— Ți-am spus să aștepți. De ce nu poți să faci niciodată ce îți spun?

— Știam că mă vei ajunge din urmă, îi spun.

E roșu la față.

— Încerc să fac în așa fel încât să plecăm toți întregi de aici. Trebuie să știu că vei face ce-ți spun.

— Tu-mi spui „sari” și eu sar. Asta vrei? îl întreb.

Nu e timpul și locul potrivit pentru această conversație, dar nu mă pot abține.

Niște mușchi mici îi tresar în falcă.

— Da! Uneori.

— Dar dacă *eu* îți spun să sari? O să sari?

Din privirea lui, îmi dau seama că nu i-a trecut niciodată prin minte că treaba asta ar putea funcționa în ambele sensuri.

— Bine!

Vocea lui e mai înceată acum.

Îi întind banana.

— Am să cred asta când am s-o văd.

Mușcăm din banane, privindu-ne unul pe celălalt. Când o termin, arunc coaja pe dulapurile de schiuri, îmi șterg mâinile de pantalonii de

snow-boarding și îl sărut pe obraz. El mă prinde de mână și mă sărută cum trebuie. Ne despărțim cu zâmbete sfioase. Prima noastră ceartă.

Îmi pun căciula, ochelarii de protecție și mănușile. Curtis îmi înmânează transmițătorul și hamul. Transmițătorul lui Dale e sub ochelarii lui portocalii marca Oakley. Încerc să nu mă uit la ei.

Cu șurubelnița la îndemână, Curtis împinge ușa. Un vânt rece ca gheața ne împinge în spate de parcă nu vrea să ieșim. Ne aplecăm și ieșim afară. Întinderea vastă a ghețarului Diable se desfășoară înaintea noastră.

Eu și Curtis suntem singura pată de culoare într-un peisaj alb și negru. Mă simt expusă și, judecând după felul în care strânge acea șurubelniță, și el se simte la fel.

— Hai să facem un circuit rapid. Respirația lui formează un norișor alb în timp ce vorbește. Rămâi pe-aproape.

Zăpada scârțâie sub picioarele mele în timp ce urc șchiopătând pe pantă în urma lui. Aerul e mai rece. Îmi ridic gluga și îmi bag bărbia în guler. Căutarea mi se pare zadarnică. Dacă bietul Dale a fost aici toată noaptea, ar fi murit înghețat acum câteva ore.

— Vântul a început să bată mai tare, strigă Curtis în timp ce altă rafală ne trântește într-o parte.

Cerul e acoperit de nori, soarele e o minge albă arzătoare încercând să lupte pe calea lui. E o bătălie pierdută – nori mai întunecați mărșăluiesc dinspre est. O să ningă, simt umezeala pe obrajii mei.

Trecem pe lângă garajele unde se păstrează utilajele de nivelare a pârtiei și încercăm fiecare ușă pe rând, dar toate sunt încuiate. La fel și magaziile. Simt furnicături. Dale e acolo? Mai e și altcineva? Mă uit peste umăr, dar nu e nimeni acolo.

Îmi zvâcnește genunchiul. Vântul ridică stratul superior de zăpadă prin jur și vedem mai greu pe unde pășim.

Curtis încetinește.

— Ești tăcut, spun eu.

El se oprește. Se întoarce.

— De ce ai venit la mine noaptea trecută și nu acum zece ani?

O, Doamne! Dar are dreptul să întrebe.

— Am simțit ceva pentru tine atunci care…

La naiba, ce greu e!

— Știam că ai simțit ceva, spune el. Și eu am simțit ceva și era o scânteie prea puternică pentru a nu fi reciprocă.

Inspir adânc.

— Nu aș fi putut avea o relație cu tine și să fac snow-boarding așa cum voiam în același timp.

— Mi se pare destul de corect.

— Tu ai fi putut?

Pentru un moment, singurul sunet care se aude e vuietul vântului.

— Nu știu. Nu am avut șansa de a afla asta.

Încordarea gâtului mă sufocă.

— Dar acum? spune el. Mă poți primi în viața ta acum?

Înghit în sec.

— Sper că da! Tu mă poți primi?

El își ridică ochelarii de protecție și mă privește într-un fel care mă șochează.

— Da!

Dacă nu ar fi atât de frig, m-aș îmbujora. Nu-mi pot controla zâmbetul și nici el nu poate.

— Ar fi bine să mergem mai departe, spune el răgușit.

Urcăm pe pantă. Ar trebui să-i spun despre mine și despre Saskia, dar ce pot să-i spun mai exact? Cum a început ca o încercare stupidă și perversă de a o ataca? Va trebui să-i explic cum s-a transformat în altceva. M-am gândit mult la asta de-a lungul anilor și încă încerc să o înțeleg.

Nu am întâlnit pe nimeni ca Saskia înainte de ea și, probabil, nici nu voi mai întâlni. Da, multe erau în neregulă la ea, dar erau și multe de admirat. Tupeul ei absolut și tăria de caracter. Cum nu avea nevoie să fie plăcută; asta, în special, m-a făcut să o plac. Chiar să o iubesc. Într-un fel.

De asta am continuat? Sau a fost pur și simplu ceva fizic? Sportivilor le place să-și împingă corpurile până la limită; să testeze ce simt când fac tot felul de lucruri. Dacă se simt bine făcând ceva, continuă să o facă. Și m-am simțit bine cu ea. Chiar pot să-i spun asta fratelui ei?

— Crevase.

Vocea lui Curtis mă trezește din acel moment.

Ne îndreptăm precauți în acea direcție. Chipurile de piatră neagră ale stâncilor de deasupra ne privesc de sus de parcă știu ceva ce noi nu știm și așteaptă ca noi să aflăm. Pregătită pentru ce aș putea descoperi, mă uit în prima prăpastie sticloasă. Nimic. Expir și îl aud pe Curtis făcând la fel.

Coborâm panta și cotim spre dreapta, de-a lungul vârfului stâncii și spre pârtia dificilă care ajunge până la stațiune. Nu cred că Dale ar fi mers până aici, dar Curtis arată cu degetul spre altă crevasă dinaintea noastră. Mă bate vântul, dezechilibrându-mă.

Curtis încetinește în timp ce se apropie de crevasă. Și se oprește brusc.

Mi se întoarce stomacul pe dos. „Nu! Te rog, nu!”

CAPITOLUL 56
Cu zece ani în urmă

Odette zace zdrobită și nemișcată pe fundul rampei. Oamenii năvălesc pe rampă, îndreptându-se spre ea. Mă holbez la ea, dorindu-mi să se miște.

— Și urmează Milla Anderson, spune comentatorul, mult mai încet decât acum un minut. Dar vom suspenda acțiunea până când vedem cum se simte Odette.

Vreau să cobor până la ea, dar îmi vor striga numele imediat ce rampa va fi golită. Un reprezentant vorbește la stația lui radio și nu după mult timp apar doi bărbați pe schiuri, de la mijlocul stației, trăgând o sanie între ei – i se zice vagonul sângelui.

Îi privesc când o consultă. E numai vina mea. Dacă nu aș fi deschis gura ca proasta, nu ar fi căzut. Am distras-o într-un moment crucial.

O leagă pe Odette ca să o pregătească de urcarea pe sanie. Mi se face greață. Nu ar fi căzut nici dacă nu mi-aș fi petrecut noaptea cu prietena ei. Trebuie să merg la ea. Alunec până în mijlocul rampei.

Ochii ei cenușii se deschid.

— Nu pot să mă mișc. Simt panică în vocea ei. Vorbirea ei e ciudată – răgușită într-un fel.

— Te doare? îi spun.

— Nu! Nu simt nimic. Nu-mi pot mișca picioarele.

— Nu-ți face griji! Te-au legat!

Mă dau în spate ca să-i las să-i pună un guler cervical. Trebuie să mă întorc sus, dar ea mă privește fix, de parcă eu aș fi singurul lucru care o oprește să cadă într-o prăpastie.

Bărbații îi spun ceva, dar ea nu pare să îi audă.

— Nu-mi pot mișca mâinile!

— Și ele sunt legate, îi spun. Relaxează-te!

Bărbații vorbesc la stațiile radio.

Genele ei fâlfâie ca aripile unei păsări prinse într-o capcană.

— Degetele mele! Și ele sunt legate?

Arunc o privire în jos, pe lungimea corpului ei. Mănușile ei verzi zac nemișcate de fiecare parte a trupului.

Nu sunt legate.

CAPITOLUL 57
În prezent

Acolo, în adâncurile gheții, zace Dale. E pe spate, cu fața cenușie și ochii închiși. Trebuie să fie la o adâncime de douăzeci de metri. Chiar dacă Brent și Curtis l-ar fi găsit noaptea trecută și, printr-un miracol, ar fi supraviețuit căzăturii, nu văd cum l-am fi putut scoate de acolo.

Expir lung și lent, și mă întorc spre clădirea Panorama.

— Am să-i spun lui Heather.

Îmi încleștez pumnii. Cum am să-i spun? Va fi distrusă.

— Milla, spune Curtis brusc. Nu te mișca.

La mijlocul pasului, încremenesc.

— Ce?

— Stai pe loc!

Îmi bate inima tare. Încet, întorc capul.

Curtis e ghemuit pe zăpada de lângă crevasă, cu șurubelnița într-o mână și cu ceva subțire și alb în cealaltă.

— Ce-i aia?

— Polistiren. Îl azvârle într-o parte și își bagă mâna în zăpadă pentru a scoate altă bucată zimțată.

Mi se ridică părul de pe ceafă. Clipesc, chinuindu-mă să înțeleg totul. Există o singură explicație care îmi trece prin minte, și e una pe care nu vreau să o accept.

Curtis o spune pentru mine.

— E o capcană. Cineva a pus asta pe crevasă cu un strat subțire de zăpadă deasupra.

Mă cuprinde o senzație de răceală.

— Un pod artificial de zăpadă, îi spun. Când cineva calcă pe el, cade.

Moartea lui Dale nu a fost un accident.

— E direct între locul acesta și pârtia de jos, spune Curtis într-un fel sumbru. Cineva a vrut să se asigure că nu putem…

Se întâmplă atât de repede, că nu am timp să reacționez. Zăpada din jurul lui se deschide și el se scufundă în ea până la genunchi. Se aruncă într-o parte și iese din groapă agățându-se cu mâinile.

Se ridică în picioare cu prudență.

— La naiba, mi-am pierdut șurubelnița!

Singura noastră armă e acum un punct îndepărtat la jumătatea crevasei. Totuși, e mai bine decât să fie el acolo jos. Vine încet spre mine, pășind cu grijă.

Încă respiră greu când ajunge la mine.

— Am să merg pe urmele pașilor noștri înapoi la clădire. Mergi în urma mea! Ar putea fi mai multe capcane.

— Stai, îi spun! Eu sunt mai ușoară.

— Doar fă-o!

Tonul lui e sever.

Îmi amintesc de cearta noastră de mai devreme. Bine, am să-l urmez. În acest fel, pot să-l prind de geacă dacă pare să cadă. Îmi strâng genunchiera, așa că sunt cât se poate de pregătită să îi suport greutatea.

Înaintăm încet. Testez fiecare pas când pun piciorul, așteptându-mă ca zăpada să cadă sub mine în fiecare moment.

— Cine naiba ar face asta? bombăne el.

— Măcar acum a scăpat Heather de bănuială?

— Nu știu! Ea și Brent. Se întâmplă ceva!

— Heather a spus ceva în bucătărie noaptea trecută și Brent a făcut-o să tacă, de parcă nu ar fi vrut ca noi să auzim.

Își întoarce repede capul.

— N-am observat asta. Dar i-am surprins privindu-se. Pare o nebunie, dar ar putea avea o aventură? Și au vrut să scape de Dale?

— Nu! spun imediat. Brent nu ar face asta. S-a întâmplat doar o dată.

— De unde știm că nu au continuat să se vadă în secret când s-au întors în Anglia? Ori s-au întâlnit la un moment dat, poate după ce ea s-a căsătorit și

s-au cuplat din nou? Poate se temea de ce ar face Dale dacă l-ar părăsi pentru Brent. Dale e un tip destul de puternic.

„A fost”, mă gândesc, dar nu o zic.

— Nu spun că Brent și Heather sunt răspunzători pentru Spărgătorul de Gheață, spune Curtis. Dar poate au văzut situația asta ca pe o ocazie ca Dale să aibă un accident.

— Nu se poate. Brent nu ar face așa ceva.

— Atunci, poate a fost ideea lui Heather.

— Dar să întinzi o asemenea capcană… E o nebunie.

Și pare la limita nebuniei pentru Curtis să sugereze asta. Îmi amintesc cât de afectat a fost azi-noapte când a simțit parfumul surorii lui. Se chinuie să-și păstreze calmul, dar e într-o mare tensiune acum.

Apoi, îmi amintesc cum m-a amenințat Dale ieri dimineață. Cât de repede devenea violent. Și cum nu se știe unde a fost Brent ieri după-amiază, cam atunci când a dispărut Dale. *E* posibil.

Curtis își coboară vocea când ne apropiem de clădirea Panorama.

— Dacă am dreptate, trebuie să ne prefacem că nu știm nimic despre asta, sau ne punem în pericol. Și, dacă mă înșel, trebuie să afle ce am descoperit.

— Trebuie să-l testăm pe Brent.

— Cum?

Curtis se uită la capcană.

— Singurul lucru la care mă pot gândi e să-l trimitem să meargă acolo și să vedem ce face. Dacă știe despre ea sau continuă să meargă.

— E prea riscant.

— Trebuie să știm.

Mă uit la el, consternată. Deja l-am rănit pe Brent foarte mult și asta îl va răni din nou.

Curtis arată spre cer. Deja ninge – cu fulgi mărunți și fini care de-abia se văd pe fundalul alb. Norii s-au întunecat de când m-am uitat ultima

oară la ei. Vremea se schimbă foarte repede aici sus.

— Și trebuie să o facem acum, spune Curtis. Pentru că furtuna e pe cale să înceapă.

CAPITOLUL 58
Cu zece ani în urmă

Fiecare sportiv cunoaște riscurile sportului ales. Ne luăm ce precauții putem, apoi împingem riscurile în adâncurile minților noastre și încercăm să nu ne mai gândim la ele. Gândul la ele ne-ar afecta performanța.

Dar când o văd pe Odette zăcând acolo, în patul ei îngust de spital, înconjurată de aparate, cu tuburi care ies șerpuind de sub cearșafuri în toate direcțiile, mă confrunt cu ceea ce ne poate face snow-boarding-ul.

Într-o fracțiune de secundă, a rupt un corp până în punctul în care nu își mai poate îndeplini funcțiile de bază. Mâinile și picioarele, în ciuda mușchilor lor tari ca piatra, nu se mai pot mișca.

Am coborât în telecabină cu ea. Nu m-au lăsat să merg cu ambulanța, așa că m-am urcat în mașină și am coborât pe vale. Mă bucur că m-am retras din competiție. Altfel nu ar avea pe nimeni. Frații ei sunt la o competiție de schi în Austria și spitalul încă nu a putut să îi contacteze; părinții ei vin cu mașina din partea cealaltă a Franței; dar prognoza de ninsoare puternică deasupra Alpilor le va întârzia sosirea.

Doctorii cred că și-a rupt gâtul.

Mă uit în jos, la fața ei palidă și trasă, și tot ce pot gândi e: „Eu am provocat asta”.

Când plec din spital, e întuneric afară și ninge puternic. Urc încet serpentinele la întoarcerea în Le Rocher. La jumătatea drumului, anvelopele mele alunecă atât de tare, că trebuie să trag pe dreapta ca să pun lanțurile antiderapante.

Când, în sfârșit, mă întorc la mine acasă, udă și tremurând, îmi ridic telefonul mobil de pe masă și văd zece apeluri pierdute de la Curtis. Nu mai am credit pe telefon, așa că îmi închid din nou fermoarul la geacă și ies în grabă.

E o singură siluetă în depărtare care se îndreaptă în direcția opusă. Aș recunoaște mersul acela oriunde.

— Brent! strig.

Nu se uită în jur. Pentru că nu m-a auzit? Sau pentru că nu vrea să stea de vorbă cu mine? Nu-mi dau seama. Continui să merg pe stradă, sperând că Curtis încă mai e treaz.

Deschide brusc ușa, fără răsuflare. Îi cade fața când mă vede.

— Ai văzut-o pe sora mea?

— Nu!

— Unde ai fost?

— La spital, cu Odette.

— Cum se simte?

Cuvintele mi se înăbușă în gât.

— Rău!

— Și Saskia nu a apărut acolo?

— Nu!

El înjură.

— I s-a întâmplat ceva.

Înghit în sec. „Sper să-ți rupi gâtul.”

— Ai încercat s-o suni pe mobil?

Sunt puține șanse să răspundă, pentru că, la fel ca mine, rareori și-l lua sus pe munte cu ea.

— Ajunge direct în mesageria vocală, spune Curtis.

— Așadar, nu a apărut la Britanice după ce am plecat?

— Nu!

Mă cuprinde vinovăția. În dimineața asta, am vrut să îi fac rău. Și acum se pare că, într-adevăr, i-am făcut rău. Nu ar fi trebuit să-i vreau răul.

Curtis se uită la mine, curios.

— Ce? Știi unde e?

— Nu!

— Când ai văzut-o ultima dată?

Obrajii mi se încălzesc mai mult.

— Devreme, în dimineața asta. A stat la mine noaptea trecută.

— Da?

Văd mirarea lui.

— Am fost ultimele care au plecat din barul Glow. Îmi aleg cuvintele cu grijă, pentru că nu vreau să trebuiască să mint. Pentru prima dată, ne-am înțeles destul de bine, așa că am mers împreună pe stradă. Julien era în fața locuinței ei. A scris ceva pe cutia ei poștală.

Fața lui Curtis se întunecă.

— El a fost?

— Da! În fine, am invitat-o în locuința mea și a ajuns să doarmă acolo. A plecat pe la opt.

— Dacă Julien i-a făcut ceva…

Curtis înjură și își întinde mâna după geacă.

— Merg să-l văd. Îl prind de braț.

— Nu e o idee bună.

Văd cât e de supărat, își mijește ochii.

— Vorbesc serios, îi spun. Vei fi acuzat de atac. Cheamă poliția.

— Bine! Își eliberează brațul și își scoate telefonul.

Aștept pe canapea. Nu-mi dau seama ce spune, dar sună ca și cum s-ar certa cu cineva.

Înjură și închide.

— Mi-au spus să aștept două zile.

— Niciunul dintre ceilalți n-a văzut-o? spun eu.

Curtis umblă prin cameră.

— De fiecare dată când îi sun pe Dale sau pe Heather, Dale trăncănește pe linie despre cum ea le-a distrus viețile, lui și lui Heather, și închide. Iar Brent se poartă ciudat.

— Dar de ce n-a apărut la Britanice?

— A spus că și-a sucit glezna.

Curtis pare nesigur și așa sunt și eu. Brent mergea bine când l-am văzut acum câteva minute. Până acum, în sezonul acesta, Brent a avut o comoție, dureri la fluierul piciorului și o grămadă de alte răni care nu l-au împiedicat niciodată să se dea cu placa.

— Ai sunat la salvamont? întreb.

— Da, dar era aproape întuneric atunci. Au reușit să contacteze biroul stațiunii și există o discrepanță legată de permisul ei de teleferic. În computerul stațiunii nu există nicio înregistrare cu urcarea ei pe munte.

— Dar ai văzut-o, spun eu.

El se uită în altă parte.

— Brent și Heather au văzut-o. Eu i-am văzut lucrurile.

— Bine!

Simt că nu-mi spune ceva.

Umblă prin cameră.

— Ce să fac? Nu vreau să risc viețile oamenilor căutând-o pe întuneric, dacă ea nici măcar nu e acolo sus.

Oftează și dă din cap.

— Poate că a plecat undeva după un acces de furie. Nu se știe niciodată cu sora mea.

CAPITOLUL 59
În prezent

Curtis apucă ușa clădirii Panorama.

— Stai, îi spun. Nu vreau să fac asta. Am încredere în Brent.

— Ei, bine, eu nu am, zice Curtis. Nu e același tip care a fost acum zece ani. Noi doi am fost prieteni buni, dar acum nu mă mai poate privi în ochi.

Nu vreau să-mi recunosc îndoielile.

— Dar ar putea fi alte capcane? Dacă te înșeli și moare?

— Dacă nu mă înșel?

O mișcare îmi atrage privirea prin geamul din ușă. Frec gheața de pe sticlă și o văd pe Heather pe coridor, venind spre noi.

Cu pioletul.

Mă las în jos, sub geam, trăgându-l pe Curtis în jos, cu mine. Au, genunchiul meu. Îl strâng, scrâșnind din dinți.

— Ce? spune Curtis.

— Tocmai am văzut-o pe Heather cu pioletul.

Curtis își ridică puțin capul ca să privească.

— Coridorul e gol.

Mă uit cu precauție pe geam. Imaginea e clară în mintea mea, dar coridorul e gol. Încep să mă îndoiesc. Chiar am văzut asta sau locul acesta mă scoate din minți?

— Nu mi-am imaginat-o.

— Ești sigură?

— Da! Destul de sigură.

Curtis se gândește la asta.

— Uite ce-o să facem. Eu o să merg acolo, pe furiș, ca să văd ce se întâmplă. Tu aștepți aici. Dacă Heather sau Brent vin pe coridor, te ascunzi acolo. Gesticulează spre o latură a clădirii. Și să sperăm că nu te vor vedea.

— Nu! îi spun. Vin cu tine!

— O, haide!

— Nu ești răspunzător pentru mine. Am calmat-o cu vorba pe Heather noaptea trecută. Sper că o pot face din nou.

El bombăne încet și împinge ușa. Încep să-mi scot mănușile.

— Nu! Ține totul pe tine, șoptește el.

Are dreptate. Înghit în sec, imaginându-mi că suntem urmăriți pe zăpadă de o nebună cu pioletul. Plăcile noastre de snow-boarding sunt rezemate de peretele de lângă ușă. Arunc o privire la a mea, notându-mi în minte să o apuc la ieșire, dacă am nevoie de ea. Nu pot fugi cu genunchiul așa, dar, pe placă, am o șansă să scap de ea. Dacă pot trece cumva de terenul plat și de capcană – sau capcane – până unde începe panta.

Până la urmă, totul depinde de rolul lui Brent în asta. Nu l-am putut întrece pe placă acum zece ani și, cu siguranță, nu îl pot întrece acum.

În timp ce eu și Curtis mergem pe vârfurile picioarelor pe coridor, aud voci în depărtare.

— Cred că sunt în camera cu monitoare, șoptește Curtis. Eu merg pe dincolo. Nu se vor aștepta la asta. Doar stai în spate, bine?

Dau din cap, deși nu intenționez să fac asta. Curtis pleacă pe coridorul din dreapta. Eu înaintez pe furiș, pe lângă dulapurile de schiuri.

— Nici măcar nu îl cauți.

Vocea lui Heather e ascuțită.

— Îl caută Curtis și Milla, spune Brent. Eu încerc să sun după ajutor.

— Nu te cred!

— Doamne, Heather! Pune chestia aia jos. Mă sperii!

— Pun pariu că Milla și Curtis sunt acolo sus, făcându-și bagajele, își ridică vocea. Îl vei lăsa pe Dale aici. Nu îți pasă de el.

Brent își păstrează vocea joasă și calmă.

— Nu e nevoie de asta. Curtis și Milla sunt afară, jur. Voi merge și eu să ajut la căutarea lui

Dale. Asta vrei?

Cineva intră în coridor. Împing cea mai apropiată ușă din dreapta – slavă Domnului că se deschide – intru înăuntru. E depozitul unde se păstrează frânghiile și hamurile. Mă uit prin deschizătura ușii.

Brent și Heather vin în direcția asta, Brent în față, Heather în urma lui cu pioletul. Deschid ușa încă vreo doi centimetri. Brent cască ochii când mă vede. Îmi face semn să intru înapoi și aruncă o privire nervoasă peste umăr la Heather. Mă retrag în spatele ușii în timp ce ea trece și mă uit afară din nou pentru a-i vedea cum continuă să meargă pe coridor.

Brent deschide ușa principală și vântul intră fluierând.

— Nu-i văd. Heather învârtește pioletul cu mișcări imprevizibile, de parcă nu ar ști ce să facă până când o va face.

Brent se retrage. Îmi țin respirația pentru el.

— Ar putea fi în spatele garajelor, spune el.

Ea iese. Se va chinui acolo, afară, cu cizmele ei cu tocuri.

— Ai nevoie de mănuși și căciulă, spune Brent. Dau o fugă să ți le aduc.

Ea nu protestează. Brent închide ușa în urma ei și fuge înapoi pe coridor, spre mine. Se ia cu mâinile de cap.

— Ce să fac? Nu e în siguranță afară.

Curtis aleargă spre noi.

— E în ordine, îi strig eu.

Ajunge la noi, fără răsuflare, și îl informez.

— Am încercat să o dezarmez, spune Brent. Dar nu am putut să mă apropii de ea. Ai auzit-o? Crede că i-am făcut ceva lui Dale.

Mă uit direct la Curtis. Brent e de partea noastră; trebuie să-i spunem despre capcane.

Curtis ezită.

— Dale e mort!

Brent se holbează.

— Cum?

— O crevasă. Curtis cercetează fața lui Brent de parcă încă nu e sigur de el.

— La naiba! spune Brent.

Verific coridorul ca să mă asigur că Heather încă e afară.

— Ai avut noroc cu computerul?

Îngrijorarea întunecă fața lui Brent.

— Nu, dar trebuie să vezi ceva. Aruncă încă o privire la intrarea principală, ca și cum nu știe de ce să se ocupe prima dată, apoi ne conduce în camera de control.

Arată spre ecrane. Îmi țin respirația. Majoritatea ecranelor nu arată priveliștile de pe camerele web de pe munte, așa cum ar trebui. Arată camerele dinăuntru. Sala de evenimente, dormitoarele, bucătăria.

— Cine face asta? întreb.

— Habar n-am, spune Brent.

Simțindu-mă vinovată, îmi amintesc că el încă nu știe că acela care ne-a invitat e Curtis.

— Poate fi altcineva în afară de sora mea? zice Curtis.

— Cred că Julien e în spatele a ceea se întâmplă, spune Brent.

Îi curge sânge pe încheietura mâinii.

— Ce naiba – sângerezi! îi spun.

Brent se uită la ea. Și cade într-o parte.

Curtis îl prinde la timp.

— Leșină când vede sânge. Nu îl ține mult timp. Haide! Trezește-te!

Fața lui Curtis se schimbă. Îmi dau seama încotro privește.

Heather e pe unul dintre ecrane. Se îndreaptă direct spre crevasă.

Mă reped la ușă.

— Stai! spune Curtis brusc.

Ceva se mișcă în colțul din stânga jos al ecranului. Altă siluetă, îmbrăcată în haine deschise

la culoare care aproape că se contopesc în zăpadă. Încremenesc.

— Cine naiba e persoana aia? spune Curtis.

Brent își revine. Își înalță capul.

Silueta e cu spatele la noi și poartă o geacă cu gluga ridicată. El sau ea e de statură mică – nu are o înălțime mult mai mare decât a lui Heather. Heather se ghemuiește, pioletul alunecându-i printre degete. E un schimb între cele două persoane. Heather își ridică ambele mâini ca să se protejeze. Silueta ridică o mână de parcă ar dirija-o înainte. E clar că Heather nu știe nimic despre capcană, pentru că merge înainte așa cum a fost dirijată. După câțiva pași, se scufundă în zăpadă.

A dispărut, pur și simplu.

Clipesc, de-abia putând să înțeleg.

Brent se chinuie să se ridice în picioare.

Curtis îl apucă.

— Nu!

— Trebuie s-o ajutăm, spune Brent.

— Crevasa e adâncă, spune Curtis. Nu se poate să fi supraviețuit căzăturii.

Căderea lui Heather se repetă în mintea mea ca un disc blocat. Îmi încleștez pumnii. Trebuie să o alung din mintea mea deocamdată sau am să ajung alături de ea.

— Cine-i persoana aia? zice Curtis.

— E Julien, spune Brent. Trebuie să fie!

— Julien e mort, zice Curtis. A murit într-un accident de mașină anul trecut. Am citit despre asta în…

Scoate un suspin înăbușit.

Văd ecranul și îmi dau seama de ce. Silueta cu glugă s-a întors cu fața la noi.

Pentru a-și dezvălui părul despletit și blond platinat.

CAPITOLUL 60
Cu zece ani în urmă

Au trecut patru zile de la accidentul lui Odette. Nu e mai ușor să văd toate acele tuburi ieșind din ea, dar am coborât cu mașina până aici în fiecare zi ca să o vizitez. Măcar atât pot să fac. Din cauza mea e aici. Dacă nu i-aș fi făcut ce i-am făcut Saskiei, atunci Saskia ar fi fost la competiție, iar Odette nu ar fi căzut.

Încă nu a reușit să-și miște mâinile și picioarele. Și-a rupt vertebra C2. Cel mai grav traumatism al coloanei vertebrale. Medicii încă așteaptă rezultatele RMN-ului pentru a vedea cât de vătămată e coloana ei vertebrală.

Îi mângâi dosul mâinii chiar dacă știu că nu poate simți asta.

— Unde e Saskia? întreabă ea.

E prima întrebare pe care mi-o pune întotdeauna.

— Îmi pare rău, îi spun. Nu știu.

Salvamontul a abandonat căutarea în după-amiaza asta, dar nu pot să-i zic. Acum, dispariția Saskiei e o chestiune a poliției.

— Curtis spune că părinții lor vor veni aici cu avionul, zice Odette.

— O, te-a vizitat și el? Da, au sosit ieri și s-au alăturat căutării.

I-am întâlnit în după-amiaza asta, când am mers la locuința lui Curtis ca să văd dacă a primit vești noi. Mi-aș fi dorit să-i fi întâlnit în alte împrejurări.

Un medic se apropie de patul lui Odette. Din cauza expresiei lui posomorâte și a felului în care ține tabelul între noi de parcă ar fi un scut, simt că are vești proaste.

— Ar trebui să ies? spun eu.

Doctorul dă din cap și așteaptă ca eu să închid ușa. Prin geam, îl văd pe doctor spunând ceva. Iar fața lui Odette se zbârcește exact ca fețele lui

Curtis și ale părinților lui în această după-amiază. Doctorul atinge ușor brațul lui Odette și îi spune altceva. Odette își strânge buzele și își închide ochii.

Doctorul iese și trece pe lângă mine pe coridor.

Intru în cameră cu precauție. Buzele lui Odette tremură de parcă un sunet îngrozitor încearcă să izbucnească. O lacrimă îi curge pe obrazul alb. Stau acolo, fără să știu ce să spun. Nu are rost să întreb dacă e bine, pentru că e evident că nu e.

Printre dinții care îi scrâșnesc, îmi spune:

— Pleacă!

— Bine! Mă întorc mâine.

— NU! Să nu te mai întorci!

— Vorbești serios?

Închide ochii.

Îl urmăresc pe doctor pe coridor.

— Ce i-ați spus mai devreme?

Doctorul se întoarce. Tace o clipă.

— Îmi pare foarte rău, îmi spune el în engleză. Nu va mai merge niciodată.

CAPITOLUL 61
În prezent

— La naiba! Curtis se lasă pe podea. La naiba!

— Nu e sora ta! spune Brent.

Fața lui Curtis e albă, iar privirea lui e fixată pe silueta de pe ecran.

— Nu e sora ta! repetă Brent.

Ceva din felul în care o spune mă alarmează. De ce e atât de sigur?

O, Doamne! Cred că știu ce-o să spună după aceea. E ceea ce am văzut în ochii lui acum două nopți.

Apoi o spune.

— Pentru că eu am omorât-o!

Curtis își întoarce brusc capul.

— Ce? Nu! Aia e ea.

Mă holbez la ecran. Sigur arată ca Saskia. Și totuși…

Brent îngenunchează înaintea lui Curtis. Îi tremură vocea.

— Îmi pare foarte rău!

Privirea lui Curtis se îndreaptă când spre Brent, când spre ecran, îi înțeleg frământarea. Pe de o parte, își dorește ca sora lui să fie acolo, afară, în viață și bine. Pe de altă parte, e îngrozit de ceea ce tocmai a făcut ea.

Și de ce ar însemna asta. Ca să dispară zece ani, apoi să se întoarcă să ne facă asta, ar trebui să fie un fel de psihopată.

Dar nu exact asta e Saskia?

Brent își lasă capul în jos.

— Îmi pare foarte rău!

Silueta de pe ecran înaintează și iese din imagine. Vine spre noi. Vreau să aud asta, dar ea – oricine ar fi – poate ajunge aici în orice clipă.

— Trebuie să plecăm! le spun.

Dar unde?

Să coborâm pe plăci. Asta e cea mai bună opțiune. Și să sperăm că suntem mai rapizi decât ea. Durerea din genunchi îmi amintește de problema cu această idee. Trag de brațul lui Curtis.

— Am nevoie de banda aia kinesiologică. Acum!

Curtis nu se clintește. Nu știu dacă m-a auzit.

— Continuă să vorbești, îi spune el lui Brent.

Brent se uită la el, cu ochi temători.

— În dimineața dinaintea competiției, am mers acasă la Milla. Și am găsit-o pe ea și pe sora ta în pat, împreună.

Curtis se întoarce șocat spre mine.

Of, Doamne! Acesta e probabil cel mai rău mod în care putea afla despre asta.

— Saskia m-a ajuns pe stradă. Brent își ridică vocea. Râdea! M-a întrebat cum mă simțeam după ce am fost părăsit pentru o fată. Mi-a spus că a fost pentru prima dată în iarna aceea când Milla a fost satisfăcută.

Vreau să spun „nu-i adevărat”, dar nu putem discuta despre asta acum. Mă uit pe coridor. Nimic. Închid ușa, dar nu pot să o încui. La naiba!

— Așa că am împins-o!

Brent își pierde vocea. Își bagă o parte a mâinii în gură.

Brusc, realizez ceva. Încovoierea umerilor largi ai lui Brent nu a fost provocată de căratul cărămizilor.

Pentru un moment, singurul sunet care se aude e cel făcut de respirațiile lui înăbușite în timp ce se chinuie să se controleze.

— Nu am vrut să îi fac rău. De fapt, am vrut. Dar nu să o omor. A căzut pe spate și s-a lovit cu capul de beton. Își bagă din nou mâna în gură și o mușcă tare. Închide ochii.

Am o strângere de inimă. Dar, în același timp, înțeleg de ce a împins-o. Au fost momente când și *eu* am vrut să o împing.

Ochii lui Brent se deschid. Se holbează la Curtis.

— Spune ceva!

Dar Curtis doar stă acolo ca și cum ar fi prea mult pentru ca el să înțeleagă.

Îmi lipesc urechea de ușă? Ea vine?

Brent se leagănă înainte și înapoi, privindu-l pe Curtis cu niște ochi îngroziți, în timp ce de-abia scoate cuvintele pe gură.

— Nu se mișca. M-am panicat. Era dimineața devreme și nu era nimeni pe stradă. Nu aveam telefonul la mine, dar eram în fața locuinței ei și a lui Heather, așa că am tras-o înăuntru. Cred că respira. I-am spus lui Heather să sune la salvare. Tace. Se uită de la Curtis la mine. Heather mi-a spus că mă vor închide.

Falca lui Curtis se încordează și stă cu ochii ațintiți pe Brent.

— Ne-am… certat din cauza asta. Brent înghite în sec. Heather n-a dormit de la bătaia din barul Glow și Dale era în spital. M-am enervat. Am plecat din cameră ca să mă calmez și, când m-am întors, Heather se apleca peste ea. Ținea o pernă pe fața ei.

Mă prind de perete. Așadar, au făcut-o amândoi. Heather și Brent.

— Am apucat perna. Heather mi-a spus: „Și-a deschis ochii și nu se concentrau la nimic. Arăta ciudat. Ai rănit-o grav! Am făcut-o ca să nu poată spune nimănui”.

Brent își înclină capul din nou.

Eu și Curtis așteptăm.

Brent își înalță capul.

— Dacă n-a fost moartă înainte, era acum. Trebuia să scăpăm de ea. Singurul lucru la care m-am putut gândi era să o urcăm pe ghețar și să găsim o crevasă. Îți mai amintești geamantanul ei mare de snow-boarding?

Un sunet înăbușit iese din Curtis.

Geamantanul ei Salomon cu roți. Mi-l imaginez exact cum era. Saskia îl căra pe munte câteodată, când trebuia să urce cu mai mult de o placă. Oamenii își cărau adesea geamantanele de snowboarding până acolo sus, mai ales când era o competiție. E util să ai o placă de rezervă în caz că îți strici una. Obișnuiam să ne lăsăm lucrurile peste tot și nu mi s-a furat niciodată nimic.

— Am înghesuit-o în el, spune Brent. Avea roți, dar era greu și aș fi avut nevoie de ajutor la uși și la altele, așa că am convins-o pe Heather să vină cu mine. În telecabină, Heather și-a pierdut mințile. I s-a părut că se mișca geamantanul.

Alt sunet înăbușit de la Curtis. Se îndoaie, ținându-se cu mâinile de cap.

Cuvintele ies din gura lui Brent de parcă se grăbește să spună povestea înainte să cedeze.

— Era un schior în telecabină cu noi. I-am spus lui Heather să tacă, am crezut că avea halucinații. Am ajuns la ghețar și am târât geamantanul până într-un loc liniștit. Voiam să-l deschid și să verific dacă mai era vie dar, înainte să am șansa asta, ai apărut tu, Curtis, căutând-o.

Curtis geme și se ia cu mâinile de cap. Degetele lui cu mănuși îi strâng părul atât de tare că mă mir că nu și-l smulge. A menționat că a văzut lucrurile surorii lui. Trebuie să se gândească la cât de aproape a fost de a o găsi.

Cum ar fi avut o șansă să o salveze.

Brent continuă.

— Heather a intrat în panică și a spus că Saskia a intrat în clădire cu un minut în urmă, așa că am intrat cu tine ca să ne prefacem că te ajutăm să o cauți. Am lăsat geamantanul doar zece minute, jur. Dar când m-am întors după el, a dispărut.

Brent se lasă în jos, de parcă ar fi ieșit toată viața din el.

Îmi simt inima în gât. Saskia e moartă sau nu? Poate că doar a leșinat când a împins-o Brent și și-a pierdut cunoștința din nou când Heather i-a pus

perna pe față. Apoi și-a revenit. Mi-o imaginez deschizând fermoarul, târându-se afară din geamantan. Și plecând pe furiș mai departe… unde?

— Eu am făcut-o. Cuvintele lui Curtis sunt înăbușite.

— Ce? spun eu.

Mâinile îi alunecă de pe față.

— În noaptea aceea, la barul Glow. Ea a distrus totul. Eu și Dale am fost excluși din competiție din cauza ei. Apoi i-am văzut geamantanul pentru plăci pe zăpadă, lângă o crevasă. Mi-am amintit ce a făcut cu placa Millei… închide ochii. Și l-am împins.

Of, la naiba!

— Dacă aș fi știut…

Curtis își pierde vocea.

Îi arunc o privire lui Brent.

— Deja era moartă.

Brent înțelege aluzia.

— Da! Era moartă! Sigur! Nu am văzut-o mișcându-se. Heather era isterică.

Dar aud îndoiala din vocile noastre. Curtis stă acolo, apăsându-și ochii cu degetele. Nu se va ierta niciodată.

Și totuși, dacă Saskia s-a scufundat în crevasă, atunci cine e acolo afară și ne face asta? Poate că a ieșit pe furiș din geamantanul pentru plăci, s-a ascuns prin apropiere și l-a privit pe Curtis împingând cu piciorul geamantanul gol. Și a plecat pe furiș, plină de dorința de a se răzbuna…

Ușa se deschide brusc în spatele meu, aruncându-mă peste Curtis. Simt că îmi arde genunchiul. Mă uit peste umăr și îmi îngheață sângele în vine.

Acolo, în cadrul ușii, e o fată cu părul blond platinat.

CAPITOLUL 62
În prezent

Nu e Saskia. E Odette. Și are o armă – un fel de pușcă, pe care o îndreaptă spre noi. Acum îmi dau seama că pe asta trebuie să o fi îndreptat și spre Heather. Nu brațul.

— Stați pe loc!

Vocea ei e rece; la fel ca ochii.

Iisuse Hristoase, mă sperie să o văd cu părul acela! E exact blondul platinat al Saskiei, doar că nu se potrivește cu pielea pământie a lui Odette. Arată ciudat.

— Dar rana ta, spun eu încet. Au spus că nu vei mai merge niciodată.

— Spinările sunt ciudate, spune Brent. Doctorii nu știu întotdeauna.

Pușca se îndreaptă spre el.

— Un an pe patul de spital. Picături mici de salivă zboară din gura ei. Doi ani cu proteze la picioare. Încă cinci ani de recuperare. Nu e nimic amuzant la așa ceva.

Brent se retrage în colț. Eu și Curtis încă suntem pe podea. La fel ca Brent, eu tresar și mă îndepărtez de armă, dar Curtis nu se mișcă. E într-un loc întunecat acum și e ca și cum ar fi împietrit.

Odette poartă o geacă albă de camuflaj și pantaloni la fel. Oare ea a fost acolo, pe ghețar, mai devreme, și ne-a privit? Nu am fi văzut-o niciodată.

— Voi ați omorât-o! Mi-am dat seama că a fost unul dintre voi. Nu mi-am dat seama că au fost trei dintre voi. Își înclină capul în direcția ghețarului. Apoi, *el* a jefuit-o!

Poartă parfumul Saskiei și tușul ei de ochi violet, de parcă ar fi încercat să se transforme în prietena ei moartă. Ceea ce e înfiorător. Chiar și expresia ochilor ei are ceva asemănător cu a Saskiei. Sau văd ura din ei?

Ținând pușca îndreptată spre noi, își bagă mâna în buzunar și scoate un telefon.

— Am auzit totul. Am înregistrat totul.

Apasă pe niște butoane și aud vocea lui Brent.

„Nu am vrut să-i fac rău. De fapt, am vrut…”

Apasă din nou și se oprește.

— Fiecare cameră are microfoane ascunse. Sunt detectoare de sunet care încep să înregistreze când aud un zgomot. Știam că unul dintre voi trebuie să fie *responsabil.* Șoptește acest cuvânt. Când am ieșit din spital, frații mei mi-au dat lucrurile pe care le-au împachetat din apartamentul meu și am găsit permisul de telecabină al Saskiei. Nu ar fi putut urca fără el. La Le Rocher sunt stricți.

Felul lejer în care ține arma mă ține blocată pe loc. Mă încordez de fiecare dată când se mișcă, speriată că va trage. Nu o face, bineînțeles. Nu se apropie de noi – nu poate risca să încercăm să-i luăm pușca.

— Am dus permisul la poliție. Își ridică vocea. Dar mi-au spus că e prea târziu. Le-am spus, cum se poate așa ceva? Au spus că nu era destul ca să dovedească ei ceva. Am fost foarte furioasă. Nu am putut s-o uit.

Strâng degetele lui Curtis din mănuși, dar el nu reacționează. Mișcarea pieptului lui în timp ce respiră e singurul semn că e în viață.

— Cum ai făcut toate astea? întreb.

— Pfui! Odette își flutură degetele. Frații mei lucrează la teleferice acum, așa că a fost ușor. Ei ar face orice pentru mine. Au văzut prin ce-am trecut. Noi suntem singurii care știm că voi sunteți aici.

Operatorul de la baza telefericului. De asta mi s-a părut cunoscut. I-am întâlnit frații doar pentru scurt timp, la spital. Celălalt frate al ei trebuie să se fi ocupat de telecabină. Nici măcar nu l-am observat.

Odette se întoarce spre Curtis.

— Romain m-a sunat după ce a vorbit cu tine. Am văzut ziarul din acea dimineață. Era decedată

oficial și ai vrut să sărbătorești!

Privirea ei e de o răutate pură.

Curtis clipește.

— Nu! Eu…

Își pierde vocea.

— Spărgătorul de Gheață? spun eu.

Pușca se întoarce în direcția mea.

— Voiam să… cum spuneți voi? *Semer la pagaille.* Să vă provoc. Își ridică bărbia, sfidătoare. Am iubit-o. Mi-am promis că voi face rău oricui îi va face ei rău. Julien i-a făcut rău.

Simt o greutate în stomac.

— Accidentul de mașină?

Fantoma unui zâmbet, care dispare la fel de repede.

— Și tu, Milla! Tu ai fost preferata mea. Eram aproape sigură că nu ai fost tu. Dar tu m-ai rănit.

— Știu. Îi spun eu. Îmi pare foarte rău. Rotația care schilodește.

— Ce?

— La Britanice. Cea care te-a făcut să cazi.

Ea se încruntă.

— Era o rotație Haakon.

— Ooo! Dar ți-am distras atenția înainte de momentul tău.

Se uită la mine de parcă habar n-are despre ce vorbesc.

— Saskia a fost a mea. Știai asta.

Încerc să înțeleg. În toți acești ani, am crezut că eu am schilodit-o. Totuși, dacă nu m-aș fi culcat cu Saskia, Brent nu ar fi împins-o, ea ar fi fost la Britanice și poate că Odette nu ar fi căzut.

Expresia lui Odette se înăsprește.

— Am crezut că s-a culcat cu Dale. Nu cu tine. Am fost prietene.

Furia ei pare nouă. La naiba! Pentru că de-abia a aflat despre asta ascultându-l pe Brent.

Îndreaptă pușca spre mine.

— Cum ai putut face asta?

Ce fel de pușcă e asta? Nu știu nimic despre arme. O pușcă cu aer comprimat? Poate una pentru vânarea animalelor?

Vede că mă uit la ea.

— Fac biatlon acum. Știi? Schi fond și trageri. Trebuie să nimerim cinci ținte cu un diametru de patruzeci de milimetri de la cincizeci de metri. Zâmbește din nou. Sunt foarte pricepută. Sper să ajung în echipa olimpică franceză.

Mă holbez la ea.

— Spinarea mea nu mai poate supraviețui încă unui impact. Sunt prea bătrână ca să mai fiu snowboarder. Dar sportivele care practică biatlon ajung în vârful carierei la treizeci și doi de ani.

Și are treizeci și doi de ani, pentru că e cu un an mai mică decât mine. E o recuperare incredibilă după un traumatism atât de grav, dar îmi amintesc concentrarea și angajamentul ei ca profesionistă la rampă. Dacă cineva putea să facă asta, atunci era ea.

Își ridică vocea.

— Acum, afară!

Niciunul dintre noi nu mișcă. Îndreaptă pușca spre genunchiul meu. Genunchiul meu bun. Și doar gândul de a-l pierde e suficient pentru a mă face să mă ridic cu greu. Dacă-l pierd, sunt blocată aici.

Curtis stă fără să răspundă, aproape inert. Brent îl cuprinde cu brațul și îl ridică. Odette iese cu spatele pe coridor, îndepărtându-se în timp ce noi ieșim. Observ că își târăște puțin un picior – cel stâng – singurul semn al traumatismului ei pe care l-am văzut până acum.

Gesticulează spre intrarea principală.

— Mergeți!

Arunc o privire spre Curtis și Brent. Oare ar trebui să încercăm să o atacăm? Dar e nevoie doar de un glonț bine plasat și de câte ori ar putea trage în timpul de care noi am avea nevoie ca să ajungem la ea? Ca specialistă în biatlon, în mod

sigur se antrenează ca să-și păstreze calmul sub presiune. Riscul e prea mare.

Brent conduce.

— Unde ne duce? șoptesc eu.

— Nu vorbiți! răbufnește Odette.

Văzut prin panoul de sticlă al ușii, totul e alb. Încerc să atrag privirea lui Curtis, dar el e în altă lume, încă încercând să înțeleagă ce i-a făcut Saskiei, și nu vreau să fie împușcat din cauza eforturilor mele. Oricum, sigur avem mai multe șanse să scăpăm de ea afară decât blocați înăuntru.

— Dați-vă jos gecile! spune Odette.

Îmi scot mâinile cu mănuși din mânecile gecii și o las să cadă pe podea, sperând că nu-mi va spune să îmi dau jos și mănușile.

Brent merge să-și ia ghetele de snow-boarding.

— Nu! spune Odette. Afară!

Ooo, nu! Poartă pantofii DC găuriți. Împinge ușa și intră o rafală de fulgi. Îmi las în jos ochelarii de protecție și ies după el. Acum ninge puternic. Vântul învârtește fulgii, norul a coborât și e un adevărat viscol. Nu pot să văd nici măcar stâncile.

Asta ar putea fi în favoarea noastră. Dacă nu ne vede, nu ne poate împușca.

O pereche de schiuri lungi și înguste și de bețe stau rezemate de zidul exterior. Odette întinde mâna după ele, fără să își ia ochii de la noi. Ne îngrămădim în timp ce ea își prinde ghetele în legături. Deja îmi clănțăne dinții. Arunc o privire spre Curtis și Brent. Ar trebui să fugim. Dar unde? Și cât de departe aș ajunge cu genunchiul în starea asta?

Curtis privește lung viscolul. Am nevoie ca el să se trezească. Îl apuc de cot, dar nu reacționează. La fel ca mine, poartă ochelari de protecție și mănuși.

Bietul Brent nu are niciunul din aceste lucruri. Își pune gluga și își bagă mâinile în buzunarele de la blugi. Hanoracul lui negru marca Burton iese în evidență de la un kilometru pe fundalul alb, la fel

ca puloverul violet al lui Curtis. În verde marin, nici eu nu stau mai bine.

Odette arată cu degetul peste ghețar.

— Mergeți!

Pornim încolonați, Brent înainte, urmat de mine, apoi de Curtis. Mă uit în jurul meu după mai multe capcane în timp ce șchiopătez – nu că le-aș vedea. Ne scufundăm în zăpadă până la genunchi, așa că mergem încet. Durerea îmi urcă în spirală pe picior la fiecare pas.

Odette rămâne în urmă, la o anumită distanță. Pe schiuri, nu se mai vede nicio urmă din rigiditatea ei de mai devreme. Mișcările ei sunt ușoare și fluide, de parcă schiurile sunt o prelungire a picioarelor.

— Unde ne duci? strig eu.

Ea doar râde. Dacă ne vrea morți, de ce nu ne împușcă pur și simplu?

O, Doamne! Cred că știu răspunsul. Dacă suntem găsiți cu gloanțe în noi, ar putea să-i dea de urmă, dar dacă suntem găsiți într-o crevasă, pare încă un accident tragic.

Îmi încrucișez brațele pe piept. Vântul trece prin hanoracul meu. Ar trebui să ripostăm, dar vederea acelei puști, cu degetul ei acoperit de mănușă pe trăgaci, mă îngrozește. Păstrează distanța cu atenție. Dacă țintește la fel de bine precum spune, nu are nevoie să se apropie.

Sunt tot mai neîncrezătoare în timp ce merg înainte. Fiecare pas mă duce mai aproape de mormânt. De ce nu încerc să ripostez? Dar ce pot să fac? Am de ales între a fi împușcată în spate dacă fug sau a muri înghețată într-o crevasă dacă nu o fac… Se spune că, atunci când ți-e destul de frig, nu mai simți frigul. Simți căldura din nou. Și am fi acolo împreună.

Vântul vuiește încontinuu în urechile noastre. Nu ne poate auzi acum. Brent merge înaintea mea.

— Ne conduce la crevasă, îi șoptesc eu.

Brent îmi aruncă o privire. Și strigă peste umăr.

— Aș putea să-ți arăt unde e Saskia.

De-a ce se joacă? Ghețarul se deplasează cu vreo o sută de metri pe an – știu pentru că am căutat informația asta.

— Crezi că sunt proastă? strigă Odette. Crevasa nu va mai fi aici.

Dar simt puțină îndoială.

— De unde știi? strigă Brent.

— Ce faci? șoptesc eu.

El mă ignoră și arată în susul pantei.

— E acolo sus.

Ea se oprește.

— Bine! Arată-mi!

Schimbăm direcția. Ne îndreptăm spre locul unde ne-am construit rampa de sărit.

Încă nu știu ce plănuiește Brent și asta mă sperie foarte tare.

Brent mă strânge de mână.

— O să fug! Am s-o îndepărtez de voi. Pe mine mă vrea. Eu am început asta. Tu ai ghete. Întoarce-te la clădire și ia plăcile voastre.

— Nu, Brent!

El îmi strânge degetele din mănuși.

— Sunt rapid! N-o să mă vadă.

Doar că va alerga în direcția greșită, în susul unui ghețar plin de crevase, în tenișii. Și ca să coboare, va trebui să treacă de ea.

Mă agăț de degetele lui.

— Nu!

Își trage mâna dintr-a mea.

— Mills, îți ofer o șansă! Nu o irosi!

CAPITOLUL 63
În prezent

Mă prefac că mă împiedic și mă arunc în zăpadă. Geamătul meu nu e fals. Bietul meu genunchi! Cred că l-am rupt mai mult.

— Ridică-te! spune Odette pe un ton tăios.

Privind peste umăr, o văd îndreptându-și arma spre mine. Brent îmi oferă o șansă, iar eu îi întorc favoarea. Îi ofer un avans prețios de câteva secunde.

Va avea nevoie de el.

— Acum! strigă ea.

Funcționează. Nu a observat plecarea lui Brent. Mi-l imaginez alergând prin viscol cu pași mari.

— Nu cred că pot! îi spun eu.

— Te împușc în genunchi!

Îmi strâng genunchiul, dorindu-mi ca el să înainteze.

— Nu mai pot să merg! Mă doare!

Doar câteva secunde în plus; atât pot să-i ofer.

— Hei!

Și-a dat seama că Brent a dispărut.

Îmi țin respirația. Ne va împușca, apoi va merge după el?

— Nu mișca! Își bagă brațele prin curelușele puștii și și-o aruncă pe spate. Se pare că Brent a avut dreptate. Pe el îl vrea cel mai mult, așa că nu vrea să riște ca el să scape. Sau poate că e ceva mai simplu. Știe că nu voi ajunge departe cu un genunchi zdrobit, așa că îl va ucide pe Brent prima dată, apoi se va întoarce după mine și după Curtis.

Apucă un băț lung de schi în fiecare mână și urcă la deal, cu mâinile și picioarele mișcându-se în tandem. Accelerația ei rapidă mă îngrozește. Deja a dispărut în ceață. Mi-e rău. Brent nu va avea nicio șansă.

Încerc să nu aud sunetul unei împușcături care sigur va urma. Curtis se holbează cu gura deschisă

în viscol.

Aud ultimele cuvinte ale lui Brent. „Nu o irosi.”

Îl apuc pe Curtis de braț:

— Curtis! Fugi!

Niciun răspuns. Îl scutur.

— Curtis! Am nevoie de tine!

Încet, își întoarce capul. Văd efortul pe care trebuie să-l facă pentru a ieși din starea lui.

— Avem nevoie de plăcile noastre, îi spun eu.

— Poți să te dai? spune Curtis.

— Trebuie să pot!

Mă ia de braț și coborâm grăbiți panta. Îmi strâng buzele, încercând să ignor durerea. În orice clipă, voi auzi acea pușcă. Mă grăbesc.

Forma întunecată a clădirii Panorama se ivește prin ceață.

— Așteaptă aici! spune Curtis. Iau eu plăcile noastre.

Iese după câteva secunde, cu o placă în fiecare mână. E inutil să ni le punem aici. Trebuie să trecem de partea plată și să ajungem unde începe traseul de coborâre. Curtis își pune brațul pe talia mea, preluându-mi jumătate din greutate, și alergăm cât de bine putem prin zăpada proaspătă adâncă de treizeci de centimetri.

Plămânii mei se chinuie să respire oxigen.

— Crevasa! gâfâi eu.

— O vom ocoli.

Și sper că nu sunt mai multe.

Încă aștept o împușcătură.

— Nu cred că vrea să ne împuște.

— De ce? spune Curtis.

Îmi intră fulgi de zăpadă în gură de fiecare dată când o deschid.

— Mai degrabă ne-ar arunca… în crevasă. Gâfâi încercând să respir. Ca să pară un accident.

— Mai repede, spune Curtis.

Viscolul capătă o nuanță cenușie. Mai am puțin și leșin, dar Curtis îmi cară jumătate din greutate și continuă să alerge, așa că și eu continui să alerg.

Nu știu dacă m-am forțat vreodată atât de tare. Din memorie, îmi dau seama că aproape am traversat terenul plat.

Răsună o împușcătură. Încă una. Și încă una. Mi se întoarce stomacul pe dos; aproape cad din picioare.

Brațul lui Curtis îmi strânge spatele.

— Continuă să fugi!

Îmi curg lacrimi pe față, adunându-se în ochelarii mei de protecție.

„Am ținut la tine, Milla.” Chiar a ținut. Încă ține. Tocmai a dovedit-o.

„Am crezut că și tu ai ținut la mine.” De ce îmi dau seama de-abia acum, la moartea lui, cât de mult am ținut la el? Și nu va ști asta niciodată, pentru că nu i-am arătat-o niciodată.

Trebuie să las deoparte jalea și să lupt pentru supraviețuire, dar sughit și gâfâi din cauza hohotelor de plâns. L-am rănit de multe ori. Mă urăsc pentru asta. Nu a meritat-o.

Iar eu nu l-am meritat. I-a făcut ce i-a făcut Saskiei din cauza mea – ca să mă protejeze – și și-a petrecut următorii zece ani – ultimii lui zece ani – suferind din cauza asta.

Curtis arată cu degetul.

— Uite!

O dungă neagră înaintea noastră – un marcator de pârtie. Asta e panta de coborâre.

Mă trezesc la realitate. Odette va ajunge aici din clipă-n clipă. L-a omorât pe Brent. Și noi urmăm. Ce șansă avem? Ce e o biatletă dacă nu un vânător de elită?

Îl încetinesc pe Curtis. Singur, ar avea o șansă de a scăpa.

— Du-te! îi spun eu. Pune-ți placa și du-te!

— Nu te părăsesc! spune el.

— Genunchiul mă doare prea tare. Am nevoie ca tu să cobori și să aduci ajutoare.

— Nu!

— Nu avem timp să ne certăm. Amintește-ți ce ți-am spus mai devreme, îi zic eu disperată. Îți spun să sari și tu sari?

— Dar cum rămâne cu tine?

— O să mă ascund. E vântul sau șuieratul schiurilor? Strâng repede degetele lui Curtis. Du-te! Te rog!

El se uită la mine. Și îmi strânge și el degetul.

— O să aduc ajutoare!

În timp ce dispare, mă împiedic în zăpadă. Pioletul. Heather trebuie să-l fi scăpat. Îl înșfac și mă uit în jur după un loc în care să mă ascund. Există o singură opțiune și am sperat că nu va mai trebui să o fac din nou. Strângând pioletul, sar în cel mai mare troian pe care îl văd și întind zăpada pe mine cât de bine pot.

Intru în panică. *„Haide, poți să faci asta. Trebuie să poți.”*

Prea devreme, aud schiurile. Încă e mai puternică decât mine, fizic și mental, chiar și după ce și-a rupt spinarea. Nu am avut timp să mă îngrop cum trebuia. O să mă vadă. Printr-un gol din zăpada de pe fața mea, o văd apropiindu-se în timp ce îmi țin respirația. Din clipă-n clipă, o să mă zărească.

Aud un fluier ascuțit de undeva din josul pantei. Odette strigă și își trage pușca de pe spate. De ce-a trebuit Curtis să facă asta? Privesc îngrozită în timp ce ea ține cu pușca.

O lasă în jos cu ceva ce sună ca o înjurătură. Viscolul. Nu îl vede. Mi-l imaginez coborând în fugă pe panta lungă și abruptă, până la platou. A reușit.

Odette scoate ceva din rucsacul ei – un obiect negru, cam de mărimea unei cărămizi. Ce-i aia? îl mișcă și îl azvârle în josul pantei.

Își acoperă urechile și, după câteva secunde, se aude un bubuit. Liniște. Apoi, un vâjâit tare. Și un zgomot care se aude tot mai tare până când sună ca și cum tot muntele s-ar prăbuși în jurul nostru, în

stare de șoc, îmi dau seama ce e. Nu l-a putut vedea, așa că a declanșat o avalanșă.

Și, judecând după zgomotul făcut de ea, toată panta tocmai a alunecat.

CAPITOLUL 64
În prezent

O avalanșă e ca un val de beton care se mișcă încet. Forța ei scoate tot aerul din zăpadă, făcând-o să se întărească imediat ce se oprește.

Mi se întoarce stomacul pe dos când îmi imaginez corpul lui Curtis azvârlit de nenumărate ori în josul pantei.

„Nu te panica.” El știe ce să facă. Va înota în ea dacă poate, ca să stea aproape de suprafață. În timp ce încetinește, își va face un spațiu de respirat în jurul capului.

Dacă nu și-a pierdut cunoștința în alunecare.

Știe cum să-și păstreze calmul și provizia de aer. Acum poate doar să aștepte să fie salvat. Își poartă transmițătorul, eu îl port pe al meu. Victimele avalanșelor au 95% șanse de supraviețuire dacă sunt găsite în primele cincisprezece minute.

După o jumătate de oră, șansele scad la doar 35%.

Trebuie să ajung la el. Dar, mai întâi, trebuie să trec de Odette.

E evident că ea crede că amândoi suntem acolo jos, pentru că încă e cu fața încolo, cu ochelarii de protecție ridicați, uitându-se prin viscol. Apucând pioletul, ies din troian. Fiecare minut contează.

Mi s-au încețoșat ochelarii de protecție. Îi dau jos și îi arunc. Odette își leagă pușca pe spate și își fixează piciorul stâng în schi. Va coborî în viteză și va verifica dacă n-am scăpat de alunecare. Șchiopătez spre ea, rugându-mă să nu mă audă.

Ce ironie. Mi-am petrecut ani întregi reproșându-mi că am schilodit-o, doar că nu am făcut asta. Dar acum trebuie să o fac. Unde ar trebui să țintesc? Partea superioară a corpului e înfășurată în straturi de îmbrăcăminte, așa că piciorul ei pare o opțiune mai bună, cel drept; cel pe care nu îl târăște.

Degetele mele acoperite de mănuși se strâng pe mânerul de lemn. Duc pioletul în spate, dar mi se întoarce stomacul pe dos. Nu știu dacă pot face asta. Odette își prinde și celălalt schi.

Se formează o imagine: Curtis zăcând cu oasele rupte și îngropat sub zăpadă. Așteptându-mă. Cât de tare pot, înfig lama în piciorul drept al lui Odette, chiar deasupra genunchiului. Cu un țipăt îngrozitor, ea cade pe o parte. Acum suntem la egalitate.

— Curtis! strig eu.

Odette se zbate pe zăpadă, strângându-și piciorul. Ridic pioletul din nou. Acum, când e jos, schiurile o împiedică. Se agită ca să își desfacă legăturile. Dau cu pioletul spre coapsa ei. Ea se rostogolește, ferindu-se de lovitură, deja fără un schi. Dau din nou cu pioletul și o lovesc deasupra șoldului. Judecând după scârțâitul îngrozitor, am lovit osul. Ea țipă.

I s-a dezlegat și celălalt schi. Își întinde mâna după rucsac. Pușca! Arunc pioletul deoparte și mă lupt cu ea pentru aceasta.

Trec secunde prețioase în timp ce ne luptăm. Trebuie să ajung la Curtis. Îi iau pușca din degetele acoperite cu mănuși și mă chinui să mă ridic în picioare cu ea. Uau, chestia asta e grea!

Strig cât de tare pot.

— CURTIS!

Sunetul răsună pe munți. Dacă era acolo jos, l-ar fi auzit. Îmi ciulesc urechile după un răspuns, dar nu e niciunul. E îngropat.

Odette se chinuie să se ridice în picioare, cu pantalonii albi de camuflaj îmbibați cu roșu și se aruncă pe zăpada din apropiere. Pioletul!

Nu am timp să țintesc cu pușca și nici nu știu cum să trag cu ea – are siguranța trasă? – așa că o arunc deoparte și sar după piolet. Mă doare genunchiul. Când mâna lui Odette se strânge în jurul mânerului de lemn, îl lovesc cu piciorul cât de tare pot. Zboară prin aer, în ceață.

Încremenim, cu pușca într-o direcție; pioletul în cealaltă. Ea aleargă după piolet. De aproape, e o armă mai bună, dar nu voi ajunge acolo la timp, așa că merg după pușcă și o înșfac. Încă bâjbâie după piolet, zăpada proaspătă făcându-se roz în jurul ei.

Țintesc cu pușca, fără să știu dacă va trage sau nu.

— Stop!

Își întoarce capul. Înainte să pot reacționa, ea merge clătinându-se și cu mâinile goale înapoi spre clădirea Panorama. Nu-l pot căuta pe Curtis în timp ce ea e liberă – probabil are alte arme ascunse acolo – așa că o urmăresc.

Zăpada are dungi roșii, așa că e destul de ușor să merg pe urma ei. Pierde atât de mult sânge, că sunt uimită că poate umbla, dar cei care speră să ajungă la Jocurile Olimpice nu renunță ușor. Durerea din genunchiul meu a ajuns la un nou nivel, dar și eu am sperat cândva să ajung la Jocurile Olimpice, așa că nu mă gândesc la ea și șchiopătez mai repede, ajungând-o din urmă când se ivește forma clădirii.

— Stai sau trag!

Țintesc cu pușca, încă nesigură că voi trage, dar ea trebuie să creadă că o voi face, pentru că se întoarce pe loc cu fața spre mine.

Va trebui să o împușc. E singurul mod de a o opri.

Se uită într-o parte. Înainte să-mi dau seama ce intenționează, merge clătinându-se spre stâncă și sare. Rămân fără răsuflare. Ceața o învăluie și dispare. Merg la marginea stâncii cu precauție și mă uit în jos. Nu văd fundul prăpastiei, dar e imposibil să fi supraviețuit. Sper.

Mă întorc șchiopătând spre marcatorul pârtiei. Curtis trebuie să fie sub gheață de zece minute deja și nici măcar nu am început să-l caut. Dacă am venit prea târziu? Când ajung la marcator, genunchiul meu e pe punctul de a ceda, așa că

arunc pușca și alunec în josul pantei pe fundul pantalonilor mei.

Pe pârtie sunt o grămadă de bolovani de gheață. Îmi dau jos mănușile și caut în gulerul hanoracului, cu mâinile tremurându-mi atât de tare, că de-abia îmi scot transmițătorul. Sper să îmi dau seama cum se folosește chestia asta. Arată foarte diferit de cel vechi pe care îl aveam. Apăs pe comutatorul dintr-o parte. Modul de căutare. O săgeată intermitentă apare pe ecran și mi se înveselește inima. Curtis.

Cobor panta clătinându-mă și mă împiedic de bolovani în graba mea de a ajunge până la el. Asta durează mult prea mult. În sfârșit, tot ecranul începe să pâlpâie. L-am găsit.

Cad în genunchi pentru a da la o parte zăpada cu mâinile goale, dar nu se clintește. Mă ridic cu mâinile și o lovesc cu piciorul bun. E inutil. Zăpada s-a întărit.

Curtis e direct sub picioarele mele.

Dar nu pot să ajung la el.

EPILOG
După nouă luni

E, din nou, perioada aceea a anului.

Perioada în care ghețarul renunță la cadavre.

Gheața se topește mai repede ca de obicei în valul de căldură recent, așa că se prezice că va ceda mai mult ca de obicei. Am ajuns să verific on-line de mai multe ori pe zi.

Bineînțeles, sunt două cadavre pe care le aștept.

Dar, la fel cum o oală supravegheată nu fierbe niciodată, tot așa un ghețar supravegheat nu scoate cadavre. În orice caz, nu pe cele pe care le vreau eu. Până acum, în luna asta, au apărut trei alpiniști, încă legați cu frânghia, și cei care sunt considerați cuplul austriac dispărut în 1999.

Îmi încrucișez degetele și dau în josul ecranului. Nimic. Nu sunt cadavre noi. Așteptarea mă ucide.

— Milla!

Vocea lui Curtis. Din dormitor.

— Doar un minut! Șterg istoricul căutărilor. Curtis nu trebuie să vadă la ce m-am uitat. Nu e deloc romantic să știi că prietena ta caută cadavrul surorii tale.

Trebuie să fiu sigură că e moartă.

Nu știu dacă și Curtis îl caută vreodată. Cred că familia lui ar fi anunțată destul de repede dacă ar apărea. Închid laptopul și mă îndrept spre dormitor.

Curtis stă pe spate, cu brațele încrucișate sub cap și cu cearșafurile mototolite în jurul taliei. Lumina soarelui intră pe fereastra deschisă și cade pe pieptul lui gol. E doar șapte, dar deja e cald. O briză îmi trage părul, purtând mirosul ierbii cosite și zăngănitul îndepărtat al tălăngilor. Ador Elveția în august.

— Vino aici, spune Curtis.

Rămân în cadrul ușii.

— E un ordin?

Un zâmbet se întinde încet pe fața lui.

— Da, e un ordin.

— Dacă nu vin?

— Atunci, poate va trebui să te oblig.

Mă apropii de pat, intenționând să rămân departe de el, dar mă apucă de încheietura mâinii cu mâna lui mare, dă la o parte cearșafurile cu cealaltă mână și mă trage peste el. Mușchii tari ai pieptului lui atenuează impactul; brațele lui puternice îmi cuprind spatele, strângându-mă tare. Îi simt corpul cald și tare sub mine.

Dacă nu ar fi fost într-o formă atât de bună, poate că acum nu ar fi aici cu mine. Puterea lui i-a permis să reziste minute lungi sub zăpadă până când am urcat panta șchiopătând, am găsit pioletul pătat cu sânge și am săpat până la el.

Nu respira când l-am scos. L-am resuscitat – bine că toți cei de la sala de sport m-au pus să fac cursuri de prim ajutor – și a început să respire din nou, dar era foarte rece și și-a dislocat umărul în alunecare.

Genunchiul meu era aproape distrus dar, cumva, am coborât șchiopătând pe traseul de cincisprezece kilometri prin furtuna dezlănțuită și ne-am întors la stațiune. Ne-au trebuit șase ore. Am fost duși repede la spital. Poliția a vorbit cu noi și i-a arestat pe frații lui Odette.

Dimineața, doctorii m-au externat, cu piciorul legat, spunându-mi că voi avea nevoie de operație la genunchi când ajung acasă. L-am lăsat pe Curtis în spital și am urcat cu telecabina din nou pe ghețar, cu salvamontul, și i-am urmărit cum au recuperat cadavrele lui Heather, Dale și Brent.

Viscolul a aruncat un strat de jumătate de metru de zăpadă proaspătă. Ceea ce ar putea explica, sau nu, de ce nu a fost găsit cadavrul lui Odette.

După o oră, eu și Curtis mergem la telecabină, ținându-ne de mână.

Când mi-a cerut să mă mut cu el la Londra după ce am plecat din Le Rocher, ca să putem trece

împreună prin operații și recuperare, nu am fost sigură. E destul de greu de trăit cu mine ca fostă sportivă ratată; ca una rănită ar fi de o sută de ori mai rău. Și am simțit că și el se va chinui, fiind rănit la fel de mult ca mine. În cele din urmă, mi-am dat seama că, dacă am putea trece prin asta…

În fine, am trecut prin asta. Apoi, el mi-a cerut să antrenez adolescenții din taberele lui de stil liber.

Își pune brațul protector în jurul meu în timp ce telecabina pornește. Telecabina e plină doar pe un sfert, e mult mai liniștită decât ar fi iarna, având un amestec de schiori profesioniști, snow-boarderi și localnici. Scrutez fețele ca să văd dacă e aici vreunul dintre copiii pe care îi antrenăm, dar e încă devreme și au ieșit în oraș seara trecută. M-am apucat din nou de snow-boarding și aș putea încerca încă o rotație cu spatele.

Trecem peste copaci piperniciți, căsuțe pentru teleferic din lemn și telescaune oprite. Râul e un torent care țâșnește, cu apă opacă și albastră-cenușie formată din topirea zăpezii. Mă gândesc la alt râu – unul înghețat, care curge prea încet pentru a fi văzut cu ochiul liber. Și la cadavrele care ar putea sau nu să curgă în el.

„Nu! Nu te gândi la asta.”

Acum suntem deasupra limitei copacilor. Niște flori de un violet viu sunt împrăștiate pe tundra de jos.

— Ador locul acesta, îi spun.

— Și eu, îmi spune Curtis. Mă dădeam cu placa aici, cu sora mea.

Mă forțez să zâmbesc. Nu prea o mai menționează în ultimul timp și nu știu dacă se gândește mult la ea.

A doua telecabină ne duce la zona de schi de vară de pe ghețar. E cu douăzeci de grade mai frig când ieșim din ea. Arunc o privire în cabina operatorului în timp ce trecem pe lângă ea și o pereche de ochi albaștri, înspăimântător de

cunoscuți, mă privesc. Mi se face pielea de găină pe brațe.

Dar e doar reflexia lui Curtis.

Ce prostie! Ar trebui să fiu obișnuită cu asta, pentru că o văd pe ea sau pe Odette de cel puțin o dată pe zi când suntem aici sus. E prețul pe care îl plătesc fiindcă am o conștiință vinovată.

Curtis se întinde după mâna mea în timp ce mergem pe gheață până la parcul de distracții cu zăpadă. Antrenamentul nu începe până la zece dimineața, dar două dintre fete deja sunt acolo, făcându-și încălzirea.

— Sunt dornice, spune Curtis.

Zâmbesc.

— Știu!

Antrenamentul mi-a oferit un nou scop în viață. Poate îi voi ajuta pe alții să realizeze ceea ce n-am putut să realizez pentru mine. Iar aceste două fete – fetele mele – au totul în favoarea lor. Sunt tinere, sunt în formă și au instinctul acela criminal; dorința de a câștiga mai presus de orice.

Mă cuprinde nostalgia când le privesc. Zilele mele de competiții s-au terminat, dar ale lor abia încep.

Jodie își ridică piciorul pe bariera de frânghie pentru a-și întinde tendoanele. Și Suzette… Ce face Suzette? Se ghemuiește peste placa ei, frecând baza cu ceva. O face pe furiș. Mă vede că o privesc și bagă orice era înapoi în buzunar. Sigur nu era ceară pentru placa de snow-boarding.

Și când își proptește placa lângă cealaltă și i se alătură lui Jodie la frânghie, îmi dau seama de altceva.

Aceea nu era placa ei.

Când se termină sesiunea de antrenament, îi spun lui Curtis despre asta.

— Cred că a fost ceară pentru placa de surf. Din fericire, nu a părut să afecteze prea mult placa lui Jodie. I-am spus despre asta în șoaptă lui Jodie.

— Și ce-a zis? spune Curtis.

— S-a îmbujorat și mi-a spus că ieri a lipit bandă adezivă transparentă pe marginile plăcii lui Suzette.

El râde.

— Îți amintește de cineva?

— N-am știut dacă ar fi trebuit să spun ceva sau dacă ar fi trebuit să le las să-și facă de cap.

— Nu mă întreba pe mine. Curtis devine serios. Uneori mă întreb dacă am greșit cu tine și cu Saskia. Te-am împiedicat să ripostezi de câteva ori și poate că nu ar fi trebuit s-o fac.

— Cine știe, spun eu relaxată. Nu putem schimba trecutul.

— Atunci care din ele e Saskia și care ești tu?

— Nu m-am hotărât. E posibil să fie amândouă la fel de rele.

„Ești la fel de rea ca ea.” Încă îmi amintesc ziua în care mi-a spus asta. Nu își dă seama cât de adevărat era ce a zis.

Am păstrat secretul în toți acești ani. Dar când, în cele din urmă, gheața va elibera cadavrul Saskiei, vor face o autopsie? Știu că n-ar fi trebuit să o fac, dar voiam doar să o obosesc. Să îi stric performanța la Campionatele Britanice la fel cum ea mi-a stricat-o pe a mea la Le Rocher Open.

După tot acest timp, vor putea să detecteze somniferele pe care le-am zdrobit în cafeaua ei în acea ultimă dimineață?

Erau pastile care se eliberează doar prin rețetă și rețeta era pe numele meu. Încerc să mă conving că nu au contat pe lângă toate celelalte lucruri care i s-au întâmplat, dar un aspect din povestea lui Brent m-a speriat. Ochii ei nu se concentrau. Și eu aveam aceleași simptome din cauza pastilelor.

Curtis se uită la creasta cu margine ascuțită de deasupra. Îmi mijesc ochii în lumina soarelui și văd două siluete acolo sus. Un sunet înăbușit îmi iese din gât.

— Ce-i? spune Curtis.

Clipesc. Nu sunt ele. E doar o formațiune stâncoasă. Două coloane subțiri de piatră care nu seamănă deloc cu niște oameni. El mă trage mai aproape. Stau în brațele lui, uitându-mă peste Alpii Elvețieni, spre Franța, gândindu-mă din nou la acel râu înghețat. Mă întreb dacă, undeva, în adâncimile lui sticloase, Saskia și Odette s-au regăsit. Sper că da.

Alt gând iese la suprafață. Încerc să-l alung, cum fac întotdeauna când îmi trece acest gând prin minte, dar nu vrea să plece.

„Am câștigat!”

Fostă sportivă de performanță, clasându-se mereu între primii zece sportivi din Regatul Unit în perioada în care a practicat snow-boarding, ALLIE REYNOLDS trăiește acum în Australia, unde s-a mutat în 2003. Astfel, a schimbat placa de snow-boarding cu aceea de surf, propunându-și să obțină succes și ca scriitoare. Romanul ei de debut a fost vândut în 23 de țări și va fi tradus în 22 de limbi.

ADEVĂRUL E CĂ ÎMI E FRICĂ. DAR DIN MOMENTUL ÎN CARE MI-AM PUS ECHIPAMENTUL, NIMIC NU MAI CONTEAZĂ.

SASKIA CURTIS
MILLA DALE
HEATHER BRENT

„*Fior* este un tur de forță, un thriller acaparator, imposibil de lăsat din mână și un debut senzațional."
PETER JAMES

„În *Fior*, Allie Reynolds reușește să îmbine emoția unei povești scrise inteligent cu fiorii unei competiții de snowboarding. Mi-a plăcut la nebunie."
RACHEL ABBOTT

„În imensitatea albă a unei ierni din Alpii francezi, răzbunarea – și poate chiar crima – amenință să distrugă totul. Acest thriller plin de suspans al unei foste sportive are atât stil, cât și substanță."
Kirkus Reviews

ISBN: 978-606-006-547-0
9 786060 065470
www.raobooks.com

Table of Contents

Prolog 4
CAPITOLUL 1 5
CAPITOLUL 2 12
CAPITOLUL 3 18
CAPITOLUL 4 Cu zece ani în urmă 23
CAPITOLUL 5 În prezent 31
CAPITOLUL 6 Cu zece ani în urmă 37
CAPITOLUL 7 În prezent 44
CAPITOLUL 8 Cu zece ani în urmă 50
CAPITOLUL 9 În prezent 54
CAPITOLUL 10 Cu zece ani în urmă 64
CAPITOLUL 11 În prezent 71
CAPITOLUL 12 Cu zece ani în urmă 78
CAPITOLUL 13 În prezent 85
CAPITOLUL 14 Cu zece ani în urmă 90
CAPITOLUL 15 În prezent 97
CAPITOLUL 16 Cu zece ani în urmă 100
CAPITOLUL 17 În prezent 106
CAPITOLUL 18 Cu zece ani în urmă 114
CAPITOLUL 19 În prezent 121
CAPITOLUL 20 Cu zece ani în urmă 126
CAPITOLUL 21 În prezent 130
CAPITOLUL 22 Cu zece ani în urmă 136
CAPITOLUL 23 În prezent 143
CAPITOLUL 24 Cu zece ani în urmă 147
CAPITOLUL 25 În prezent 150
CAPITOLUL 26 Cu zece ani în urmă 156

CAPITOLUL 27 În prezent 164
CAPITOLUL 28 Cu zece ani în urmă 170
CAPITOLUL 29 În prezent 176
CAPITOLUL 30 Cu zece ani în urmă 183
CAPITOLUL 31 În prezent 191
CAPITOLUL 32 Cu zece ani în urmă 195
CAPITOLUL 33 În prezent 201
CAPITOLUL 34 Cu zece ani în urmă 207
CAPITOLUL 35 În prezent 210
CAPITOLUL 36 Cu zece ani în urmă 215
CAPITOLUL 37 În prezent 220
CAPITOLUL 38 Cu zece ani în urmă 226
CAPITOLUL 39 În prezent 232
CAPITOLUL 40 Cu zece ani în urmă 235
CAPITOLUL 41 În prezent 242
CAPITOLUL 42 Cu zece ani în urmă 247
CAPITOLUL 43 În prezent 253
CAPITOLUL 44 Cu zece ani în urmă 258
CAPITOLUL 45 În prezent 263
CAPITOLUL 46 Cu zece ani în urmă 267
CAPITOLUL 47 În prezent 272
CAPITOLUL 48 Cu zece ani în urmă 279
CAPITOLUL 49 În prezent 283
CAPITOLUL 50 Cu zece ani în urmă 286
CAPITOLUL 51 În prezent 288
CAPITOLUL 52 Cu zece ani în urmă 293
CAPITOLUL 53 În prezent 298
CAPITOLUL 54 Cu zece ani în urmă 302
CAPITOLUL 55 În prezent 304
CAPITOLUL 56 Cu zece ani în urmă 309

CAPITOLUL 57 În prezent 311
CAPITOLUL 58 Cu zece ani în urmă 315
CAPITOLUL 59 În prezent 319
CAPITOLUL 60 Cu zece ani în urmă 324
CAPITOLUL 61 În prezent 326
CAPITOLUL 62 În prezent 331
CAPITOLUL 63 În prezent 338
CAPITOLUL 64 În prezent 343
EPILOG După nouă luni 347